

Catalunya

► Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya • Gener 2008 • número 93 • 0,50 euros • www.revistacatalunya.cat

www.cgtcatalunya.cat

> ON ENS TROBEM?...

SECRETARIAT PERMANENT DEL
COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT
DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - spccc@cgts.es
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS SECTORIALS

- Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
- Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit de Catalunya
- Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
- Federació de Sanitat de Catalunya
- Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
- Federació d'Administració Pública de Catalunya (FAPC)

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia

Rambla Sant Isidre, 15, 1r
08700 Igualada. Tel. i fax 93 804 29 85
cgtañoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat

Raval de Sta. Anna, 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977 34 08 83. Fax 977 12 80 41

Baix Llobregat

Cra. Esplugues, 46
08940 Cornellà - cgtaibxll@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 377 91 63. Fax 93 377 75 51

Jacint Verdaguer, 23,
08640 Olesa de Montserrat
Tel. 93 778 04 93

Baix Penedès

Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977 66 09 32
cgtaibx.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord

Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@wanadoo.es
Tel. i fax 93 383 18 03

Garraf-Penedès

Lepant, 23, baixos
08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@pangea.org
Tel. i fax 93 893 42 61

Maresme

Plaça Cuba, 18, 2n
08302 Mataró - cgt_maresme@yahoo.es
Tel. i fax 93 790 90 34

Vallès Oriental

Francesc Macià, 51
08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 93 593 15 45. Fax 93 579 31 73

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona

Av. Sant Narcís, 28, entl. 2a
17005 Girona - cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972 23 10 34. Fax 972 23 12 19

Ponent

Av. Catalunya, 82è
25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973 27 53 57. Fax 973 27 16 30

Camp de Tarragona

Rambra Nova, 97, 2n 1a - 43001 Tarragona
cgtaarragona@cgtcatalunya.cat
Tel. 977 24 25 80 i fax 977 24 15 28

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona

Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - fbcn@cgtsabarc.com
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 70 80

Manresa

Circumval·lació, 77, 2n
08240 Manresa - manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 874 72 60. Fax 93 874 75 59

Rubi

Colom, 3-5
08191 Rubí - flogt_rubi@hotmail.com
Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell

Unió, 59
08201 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com
Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa

Ramon Llull, 130-136
08224 Terrassa - cgtterassaf@gmail.com
Tel. i fax 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès

Pedrisos, 9 bis - 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar@terra.es
Tel. i fax 93 714 21 21

Sallent

Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Editorial

La CGT de Catalunya -molt més
que un sindicat-, lliure i llibertària

Totes les persones que hem triat la Confederació General del Treball de Catalunya com a organització de referència per defensar-nos a la feina i per avançar en el carvi social estem molt contents de la feina feta per l'organització quan aquesta actua com un puny, unida, respectant totes les particularitats de cada un dels individus però amb la força que ens dona la lluita coordinada i directa contra el munt de morralla que l'Estat ens llença a sobre per tal d'entretenir-nos i no deixar-nos avançar en les nostres propostes, sempre molt més interessants que no pas el món que volem defensar perquè el que ells ens proposen és pitjor. I estem contents perquè sabem que l'estructura de què ens hem dotat es defineix i és llibertària i mai no passa per damunt de les persones, dels individus, uns individus que ens reconeixem solidaris

Cada vaga que organitzem i en què demostrarem que de nosaltres en depèn tot i que el fet que en la nostra societat, al 2007 o al 2008, el prestigi social vagi sempre de cara als que ens exploten, és només conseqüència del màrqueting i de la barra dels qui doten de boca la societat, a través dels mitjans de comunicació, i només parlen quan els posen euros a la butxaca. I cada cop que parem, a més de demostrar que som nosaltres els i les imprescindibles, ens reconeixem en la comunitat dels assalariats, de les persones que vivim del nostre treball.

Ahora, però, no som un sindicat i punt. Som un sindicat i tres punts, tres o deu, o cent o mil. Odiem l'exèrcit i la institució militar amb la mateixa força que estimem la vida i la humanitat. Defensem les llengües i la seva diversitat com a tret bàsic humà que són, començant per les minoritzades com el català i l'occità en el territori a on arriba aquesta revista.

Afirmem les mil sexualitats de l'ésser humà i alhora que en reconeixem la legitimitat les defensem, entenent el gènere com a una construcció social i per tant apostant per la igualtat, contra la violència i la discriminació de qualsevol tipus. Defensem el dret a l'habitatge, a la salut, al menjar, a l'educació, al transport, a aprendre i a saber; i situem la cultura com a motor de la revolució que volem fer i que ja estem fent. Per a aquesta revolució no hi haurà hora D ni dia H. Cada cop que en afirmem l'estem fent, cada cop que fugim del sistema i construïm la nostra vida plena al marge, també. Cada cop que creem una Secció Sindical que es reclama llibertària, cada cop que okupem una casa, cada cop que creem una cooperativa, en cada cartell que pengem i en cada revista que fem, en cada emissora de ràdio que creem i en cada bes que donem o rebem, estem afonant els pilars d'aquest edifici-preso que ens nega i ens oprimeix. I

en això estem, amb la CGT com a eina, malgrat els pesi.

Perquè no n'hi ha cap de més eficient ni lliure.

Còmic - Ácido Crítico

"Catalunya", publicació de la CGT de Catalunya. 8a època. DLB 36.887-92. Edició: Col·lectiu Catalunya: Ramon Aubà, Joan Rosich, Pau Juvillà, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Garganté, Josep Estivill, Xavi Rojals, Jordi Martí i Óscar Purqueras. Col·laboren en aquest número: Montse Campoy, Ignasi Perelló, Mariela Valiente, Peter Leupold, Núria Calvo, Francesc Urgell, Plataformes de les Terres de l'Ebre, Som lo que Sembrem, Francesc Richart, Josep Llunas, Antonio Aranda, federacions i seccions sindicals de CGT. Fotografies: Dídac Salau, Gabi, Ferran i Albert Garcia. Il·lustracions: (portada) Dídac Salau. Tirada: 10.000 exemplars. Informàtica: Germán 'Mozzer'. Redacció i subscripcions: Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977 340 883. Col·laboracions a: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya" Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
Quan reutilitzeu o distribuiu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Alguna d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior.
Més informació a <http://cat.creativecommons.org/>

Aquest número del "Catalunya" s'ha tancat el dijous 20 de desembre del 2007.

**"Jo no vinc de cap silenci / però
sé molt bé què és lamentar / que
la meua llengua / siga un
patrimoni menyspreat / pel poder
polític / que ens denega el dret a
viure en pau"**

"Despertar" de Pau Alabajos

REPORTATGE

El moment actual requereix que cadascú prengui el seu lloc i aquest pot ser divers. A CGT, hem triat el nostre: en la lluita

Tenim l'alternativa social i sindical més important ara mateix i cal que ho entenguem

LA CGT: LA CONSOLIDACIÓ D'UNA ALTERNATIVA

Per fer front a la situació econòmica i social actual

Comitè Confederal de la CGT

El context per analitzar l'actual situació social passa per, d'un costat, els efectes de l'última crisi econòmica sobre les classes més desfavorides i, d'un altre, per la convocatòria de les Eleccions Generals espanyoles per a març del 2008.

La forma de canalitzar l'última crisi econòmica definida públicament en funció d'un crisi dels fons d'inversió nord-americanes dedicats a les "hipoteques d'alt risc", no és res més que un tomb més que ens fa fer el capital especulatiu internacional per tal d'incrementar el seu control social i econòmic a escala planetària. El resultat d'aquesta crisi serà, una vegada més, l'empobriment de molts i l'increment de beneficis per al capital. Un pas enrere més sobre uns salaris i drets laborals que es tornen ridículs.

Per donar una pinzellada estadística, en la dècada 1995/2005, el pes dels salaris en l'economia de l'Estat espanyol ha decrescut un 4%, mentre els beneficis empresarials s'han multiplicat pel 73%, segons dades del Banc d'Espanya. Sense oblidar que a l'Estat espanyol la despesa en protecció social és un 28% menor que la despesa mitjana europea.

Estem vivint un procés d'alliberament del mercat financer i, d'altra banda, patim la seva vil manera d'incrementar més els beneficis del capital especulatiu. Per si l'anterior fos poc, observem atònits, i patim, com els preus de consum bàsic es desapareixen mentre l'oficialitat ens parla d'una suposada contenció de l'IPC. La nostra economia, la real per a les treballadores i els treballadors, es veu sacsejada per la pujada de la nostra cistella de la compra i per la pujada dels tipus d'interès. Les nostres economies familiars cauen en picat i veiem reduïts a cendra els increments salarials aconseguits en la Negociació Col·lectiva.

Tots aquests paràmetres incideixen realment en la nostra vida quo-

"En la dècada 1995/2005, el pes dels salaris ha decrescut un 4%, mentre els beneficis empresarials s'han multiplicat pel 73%"

tidiana dibuixant un procés d'empobriment constant de totes i tots nosaltres, de la majoria social. Una vegada més el sistema clava les seves urpes en els més desfavorits: joves, immigrants, dones... condemnant tota una generació que veu el seu futur hipotecat per tota la vida i que dorm, o no dorm, amb la inseguretats provocada per les fluctuacions d'un mercat financer que trasllada les seves crisis a l'economia real quotidiana a través de l'encariment del preu del diner, que contro-

lat pel banc Central Europeu, cada vegada està més allunyat de les decisions de qui patim la seva cobdícia.

La pròxima convocatòria d'Eleccions Generals (previsiblement per a març del 2008) ens situa en un debat artificial, el debat d'una opinió pública sobre la competència entre dues grans marques electorals que competiran per vendre el seu producte, a través dels mitjans de comunicació: ordre, déu, pàtria i rei, per un costat. Declaracions de

bon 'talante', discurs 'progre', integració dels agents socials, i drets sobre el paper, en l'altre. En qualsevol cas, els líders d'opinió, i tota la capacitat dels poders públics i econòmics, estaran al servei d'aquests projectes, sigui quina sigui la marca a què donin suport.

Ambdues marques electorals comparteixen el seu cor neoliberal, el seu homenatge als capitals, el seu afany de coartar la llibertat individual, i la seva ferma aposta pels interessos de mercat enfront dels beneficis socials i, finalment i no menys important, ambdós segells comparteixen un mateix afany repressor i antiparticipatiu.

Assistirem a un debat perfectament articulat i manipulat amb el qual intentaran posicionar als uns i els altres en el mateix costat d'una frontera única, intentant-nos fer

oblidar els problemes i necessitats reals del conjunt de la majoria social oblidada pel seu model.

Ens espera, per tant, un llarg any de discursos, de gestos a la galeria amb els quals pretenen adormir encara més la majoria dels mortals i fins i tot dels immortals.

Convé no oblidar, i serveix per exemplificar el que s'ha dit, que el mateix govern que proclama un increment de les pensions, les mínimes i les pensions de vídues i vidus amb fills, és el govern que té pendent de publicar una Llei de Reforma de la Seguretat Social que redueix l'accés a les pensions per al conjunt de la classe treballadora i, el que pot ser més greu encara, el mateix que es planteja utilitzar especulativament els fons públics destinat a les nostres pensions traient-los a Borsa.

L'Europa del Capital

Comitè Confederal de la CGT

Hem parlat, i dit, moltes coses sobre Europa, i Europa continua aquí amb un Banc Central Europeu gestionant els nostres diners. Amb una Directiva Bolkenstein pendent d'aplicació en els estats membres que intentarà oferir una plena llibertat de moviment per als capitals i un funest camí per als ciutadans, en privatitzar el conjunt dels serveis socials. Amb una Constitució Europea que es reconduirà i es transformarà en un Tractat per a la seva aprovació, sense focus i d'amagat, consumant una nova burla a l'opinió pública i a la participació ciutadana.

Amb una Europa que discuteix l'engedada d'un llibre verd per a l'harmonització dels drets socials i laborals, per descomptat a la baixa, prenent homogenitzar la legislació laboral dels països membres per aconseguir flexibilitzar-la i precaritzar-la al mateix nivell. Amb una Comissió Europea que debat sobre un Salari Mínim comú per al conjunt de països (no sabem si en l'entorn dels 1.570 euros de Luxemburg o dels 92 euros de Bulgària).

Sobre aquesta igualtat en l'advertiment, la CGT té moltes coses per començar a parlar, opinar i mobilitzar, en la mesura del possible. No obstant això, més enllà de les crisis financeres, dels cicles polítics, de la construcció d'aquesta Europa neoliberal, existeix un món dinàmic, laboriós i viu que s'estén des de la infinitat de vagues convocades per millorar la nostra qualitat de vida fins als centres socials ocupats. Una realitat enèrgica que glateix des de la lluita contra la repressió sindical, fins a la lluita per la llibertat dels companys i companyes dels moviments socials detinguts en un procés continu de retallada de les llibertats. És en aquesta lluita i en els moviments per generar consciència social lliure, justa i solidària, on s'emmarca la nostra pràctica sindical i la continuïtat de la nostra organització dintre i fora de les empreses.

Però també hi ha lluites i resistències que s'interrelacionen obligant-nos a una coordinació cada vegada més àmplia. I també aquí hi ha la CGT. Encara no arribem a la totalitat d'organitzacions, col·leccions, pobles, persones que compareixen els nostres desitjos i inquietuds, però estem fent un esforç molt important entre totes i tots que hem de mantenir i incrementar.

En aquests moments, i amb totes les línies d'actuació obertes, continuem intentant impulsar un marc per al sindicalisme de lluita en l'àmbit europeu, que sigui clarament diferenciat de la Confederació Europea de Sindicats i del seu suport al model neoliberal.

La necessitat de continuar endavant i consolidar-nos com a alternativa

Comitè Confederal de la CGT

Haurà qui pensi que la CGT en té amb el seu dia a dia com per pensar en les situacions dels altres; però creiem, i pensem que, en coincidència amb la majoria de l'organització, l'extensió i complexitat dels problemes diaris als quals ens enfrontem no poden fer-nos oblidar els problemes i les solucions que requereixen d'un treball, i compromís, a mitjà i llarg termini. En qualsevol cas, hem de ressaltar que el moment actual de la CGT és tremendament complicat. Per intentar sintetitzar-la, creiem que les principals línies que defineixen la nostra situació actual serien:

-Incorporació constant i progressiva de nous treballadors que busquen en la CGT una organització que doni resposta als seus problemes quotidians amb la patronal.

-Un increment notable en els nivells de responsabilitat assumida per la nostra organització en la negociació col·lectiva i en el dia a dia en les empreses.

-Un significatiu increment en la representativitat, allí on ens presentem; amb resultats d'Eleccions Sindicals que ens comencen a situar com a primera força sindical, o segona, en petites i mitjanes empreses on aconseguim presentar-nos.

-Desproporció entre l'increment de necessitats i el lent increment de companys i companyes amatents a incorporar-se a les tasques organitzatives del conjunt de la CGT.

-Desequilibri entre els mitjans sindicals disponibles i els compromisos reals amb el treball de sosteniment organitzatiu al servei del conjunt de l'organització.

-Configuració d'un nou moviment llibertari que tindria com a referència d'una banda la interpretació més "integrada" de la història de l'anarcosindicalisme i per un altre els cants de sirena de l'insurreccionalisme, ambdues visions àmpliament difoses per Internet. El fet que la seva base sigui virtual no impedeix que nous sectors de joves puguin considerar aquesta interpretació de la història com la més "natural".

-Configuració espontània d'un espai social horitzontal en el qual la CGT pot actuar amb total transparència i en còmoda coordinació que s'està desenvolupant localitat per localitat i sobre allò concret, allí on la CGT impulsa la seva acti-

vitat social.

-Configuració de noves estructures sindicals que intenten consolidar-se com a referència visible per al conjunt de la classe treballadora, a través de diversos intents per consolidar una estructura confederal que aglutini al sindicalisme alternatiu al marge de la CGT.

-Pel tipus de construcció que hem experimentat com a organització, les tensions constants i multidireccionals són una realitat quotidiana i no és possible gestionar totes i cadascuna de les tensions amb un cent per cent de nivell de satisfacció per a la totalitat de les parts que intervenen i opinen en cada cas.

-Al llarg dels anys, no només hi ha hagut incorporacions, sinó, lògicament també, hi ha hagut abandonaments per raons diverses. Des de la no acceptació del funcionament o de les posicions globals de l'organització, fins a la nostra enorme dificultat per solucionar de forma asosssegada els conflictes interns.

-La dicotomia entre les facilitats de les quals es disposa en determinades empreses/sectors per utilitzar els mitjans sindicals i les immenses dificultats en unes altres,

faciliten el gremialisme i l'autoorganitzar-se sense tenir en compte les visions de classe que haurien de permetre disposar d'un cert equilibri de forces a qui treballen amb més precarietat.

-La falta històrica d'un projecte formatiu propi de la CGT ha dificultat i ralentit l'elaboració d'un discurs complet sobre les nostres raons i propostes des del qual treballar i aprofundir en el nostre projecte.

-Finalment comptem, en aquests moments, no només amb al voltant de 7.000 representants/delegats a tot l'Estat, amb més de mil seccions sindicals actives, amb diverses dotzenes de coordinacions sectorials; sinó que comptem com a base de la nostra organització amb una estructura territorial en gairebé la totalitat de l'Estat espanyol i amb una mica més d'un centenar de nuclis locals que, de manera coordinada i activa, serveixen de referència sindical i social a una classe explotada que cada vegada necessita més les alternatives que representem.

Aprofundir en la coordinació del dia a dia, continuar organitzant en noves seccions sindicals cada vegada un nombre major de treballa-

dors i continuar l'esforç de consolidació de les nostres estructures territorials és el camí en el qual estem embarcats per tal que la nostra organització passi a ser el que sempre ha pretès ser: un instrument de justícia, de participació i de llibertat en mans de la classe treballadora.

Per això hem de continuar aprofundint en els nostres aspectes més positius i reprendre, una vegada i una altra, els errors i les deficiències per resoldre'ls i així enfortir el nostre projecte transformador. Necessitem més debat i formació; més consolidació interna i més sortida a l'exterior; més iniciatives pròpies i més recerca d'unitats d'acció...

En resum, necessitem ser més nosaltres i més amb totes i tots els altres.

Un salt cap a endavant en el qual es necessita també l'impuls dels nostres propis mitjans de comunicació: "Catalunya", "Rojo y Negro", "Libre Pensamiento", les pàgines web... "Notícia Confederal", "Cierzo Libertario", "Mallón", "Beltza" i tants i tants butlletins editats per federacions, sindicats i seccions sindicals... Amb ells hem de fer arribar el nostre missatge a una societat cada vegada més confosa pels mitjans de comunicació oficials i pels recursos mediàtics i propagandístics del poder: l'última campanya de Coca-Cola diu "pren els carrers"; i la hipoteca que més et permet endeutar-te és de Caja Navarra i es diu "Revolució", encara sort que Nike, una de les multinacionals que més infants té esclavitzats a tot el món t'acleari, en aquests temps fervorosos de nacionalisme i religió, que "Ja no un problema ser espanyol".

Davant del Tractat de la Unió

Gabinet d'Estudis Confederales
CGT

El nou Tractat de la Unió Europea signat el 13 de desembre a la trobada de Lisboa és una Reforma de l'actualment en vigor i encara és més antidemocràtic en la seva gestació que el Projecte de Constitució Europea, que, almenys va tenir la possibilitat de ser discutit i validat pels ciutadans d'alguns països, per mitjà de referèndums.

La UE, els seus caps d'estat, la seva Comissió, han entès que comptar -encara que sigui de forma molt limitada i controlada- amb els ciutadans té el risc que aquests entenguin que l'ordre social que es constitueix, no té res a veure amb unes relacions socials basades en el respecte dels drets per a totes les persones que habiten o treballen en l'espai denominat UE.

El nou Tractat aprofundeix en la liberalització de tots els mercats de producció i de serveis i possibilita l'aplicació pràctica de la Directiva Bolkestein, continuant oberta la porta a la privatització total de la sanitat, l'educació, l'aigua i les pensions.

Aquest Tractat tanca les estratègies empresarials, fixades a Lisboa 2000, basades en la competitivitat en un món cada vegada més global

i reafirmades les esmentades estratègies pels Sindicats CES (Confederació Europea de Sindicats), en el programa de treball conjunt 2006-2008.

Estratègies que fan desaparèixer en la retòrica i en la realitat, els serveis públics: sanitat, pensions, ferrocarrils, educació, aigua, habitatge, etc. i introduint el mercat pel mig tant en la seva concepció, "serveis d'interès general" com en la seva resolució (qui estalviï, tindrà una sanitat privada, una pensió complementària, etc.).

El mercat com principi rector de la política, manifestada la mateixa en termes de relacions econòmiques (la lliure competència i la lliure circulació dels diners, com a drets intocables), en relacions comercials (protecció de multinacionals en els seus intercanvis desiguals i injustos amb altres països) i l'aposta decidida per les dinàmiques de creixent financiarització de la societat en el seu conjunt.

Les polítiques socials, despesa pública en prestacions i cobertures socials: pensions, sanitat, depen-

dències, educació, habitatge, transports públics i models de mobilitat, igual que la fiscalitat, segueixen sotmeses al vet, fent impossible una política comunitària sobre això, mentre es permeten els paradisos fiscals dins de la pròpia Unió.

Si la lliure competència (competitivitat) és el principi rector, els mercats de treball i les polítiques d'ocupació només poden regir-se per la regla de la desregulació laboral (flexibilització) i la precarietat integral de la força de treball (buidament de drets laborals i socials).

La Comissió adquireix el "poder absolut" a través de les adequades polítiques internes, directives fonamentalment, per garantir "a les empreses europees competitives, accés als mercats mundials i operar en ells amb seguretat" (Meter Mandelson-Comissari de Comerç).

Igual com les necessitats sobre la mà d'obra extracomunitària, de l'Europa que "envelleix", són tractades des de la lògica del mercat i la doble moral, per una part polítiques de desregulació d'una mà d'obra necessària i suficient per garantir el tipus de treball precari que requereix la competitivitat i per una altra, polítiques de negació de drets de ciutadania que, des de la repressió i control, converteixen en usuaris i permanents les relacions desiguals, injustes i neo-colonials de les relacions Nord Sud i, sobretot, l'àrea d'influència euromediterrània.

L'empitjorament respecte al que hagués estat un Tractat en tota regla, revestit de "Constitució Europea", es troba en una cosa que en el seu moment va ser "venut" a la ciutadania com el manteniment d'un model diferenciador d'Europa respecte a EUA, és a dir el seu Estat de Benestar o social de mercat, condensat a la Carta de Drets Fonamentals, apareix amb seriosos dubtes jurídics, més enllà de no recollir de forma vinculant els drets socials.

Per una extensió del treball amb Amèrica Llatina

Comitè Confederal de la CGT

Continuant en l'aprofundiment de les nostres relacions, hem seguit molt de prop tots els conflictes que s'han desenvolupat a Mèxic, mantenint una estreta col·laboració amb les diferents campanyes i estructures de les quals s'ha anat dotant el moviment popular mexicà.

Un cas molt especial seria el del conjunt d'Amèrica Llatina, un espai geogràfic considerat per EUA com el seu propi terreny de joc, on fer i desfer a la seva voluntat, un espai geogràfic on s'estan movent moltes coses i en el qual, en general, existeix una impressionant tradició de lluita i resistència popular que es manifesta, una vegada i una altra, de mil formes diferents. Aquí i ara, podem constatar que és en el conjunt de països d'Amèrica, on existeix un major nivell d'oposició activa i mobilitzadora als plans del Capital.

Des dels municipis en rebel·lia dels indis Yakis en l'estat de Sonora (al costat de la frontera amb EUS a Mèxic), fins a Zanon, del moviment de fàbriques recuperades a Neuquen (al sud d'Argentina), transitem per milers de quilòmetres en els quals habiten i es desenvolupen

múltiples expressions combatives i de resistència. Unes incipients i altres, ja, amb una llarga trajectòria. En aquests moments, el continent sud-americà viu sota la pressió econòmica dels seus veïns més rics del nord, EUA i Canadà, i sota l'efecte de l'onada de governs socialdemòcrates (Brasil, Perú, Argentina, Xile, Uruguai, Paraguai, Equador, ...), que més aviat que tard, en major o menor mesura, han anat decebent les esperances que van despertar en els moviments populars.

També en els diferents països, es nota la influència de l'embranchida del govern veneçolà, que amb un peu en els moviments populars i amb un altre en la proposta de partit únic, està sent referència per a aquells que consideren que des de les institucions es pot canviar una mica; dividint al propi "petit" moviment llibertari veneçolà entre defensors i detractors de l'actual procés "bolivarià". La veritat és que per sobre de contradiccions de l'esquerra tradicional, del biocombustible transgènic de Lula, del moviment "cocalero" de Bolívia i dels petrodòlars de Chávez, que semblen estar obrint enormes esperances per a moltes organitzacions populars del continent, hi ha la

suficient riquesa en moviments i iniciatives perquè la nostra organització estigui molt pendent del desenvolupament de tots aquests processos en la mesura de les nostres possibilitats, i col·laborant en la construcció d'aquests nous espais d'intercanvi i confluència, per a poder impulsar la nostra perspectiva anticapitalista i antiautoritària.

Tenim pendent el compliment de l'acord congressual per a l'engegada d'un mitjà de comunicació (virtual) que ens connecti amb les realitats d'Amèrica Llatina. Tenim pendent de desenvolupar els nostres últims acords relacionats amb les lluites mexicanes. Tenim pendent la consolidació de les nostres relacions amb l'ampli, ric i divers moviment llibertari en el qual, encara que molt minoritari en el seu conjunt, es donen tot tipus d'expressions i corrents: anarcosindicalisme, molt, molt poc i bàsicament proAIT; anarcocomunisme; plataformisme; anarcopunk; llibertaris;...

També considerem que tenim com a assignatura pendent estènyer laços amb el conjunt d'un moviment sindical que està sorgint i desenvolupant-se en nombrosos països del continent. Aquest nou moviment sindical, incipient, trenca

amb les burocràcies tradicionals i es vincula als moviments socials: agrupacions de barri, ràdios comunitàries, ateneus, col·lectius 'pique-terros', ocupacions de terra i d'habitatges, ... espais on es produeix una coincidència de presències amb les organitzacions llibertàries que estan actives en l'àmbit social.

Dintre d'aquest "renéixer del sindicalisme combatiu" i de la creació de nous espais de confluència sindical i social, estem obligats a reflectir la creació del MIC a Argentina, de FETRACOMA i de CGT-Mosican a Xile; de la Corrent Sindical Combativa a Uruguai; de CONLUTAS i de la coordinació Intersindical a Brasil; de Bataya Ouvriyè a Haití; de l'esforç de SINALTRAINAL/Autonomia Obrera a Colòmbia; del renéixer de la COB a Bolívia; dels intents de crear una organització sindical des del zapatisme a Mèxic; de l'activitat dispersa de militants sindicals a Guatemala, Equador, Perú, ... mereixent un esment molt especial el Sindicat de Catadores de Porto Alegre a Brasil, on s'ajunta l'activitat sindical, la social i la llibertària. També en allò sindical cal analitzar per separat el procés de Veneçuela, on la UNT va sorgir com a expressió de la ruptura amb la burocràcia, i que ara s'integra en la construcció del partit únic proposat per Chávez, intentant liderar alhora tot un sector d'aquest nou moviment sindical llatinoamericà.

Creiem que la idea general queda transmesa en funció de les coordenades ja exposades.

TREBALL-ECONOMIA

Les conductores i conductors del bus de Barcelona demostren com és possible unir tota la plantilla a pesar dels sindicats grocs i de l'empresa

Cal aturar la privatització de Renfe que ha portat al caos

Repressió a Sandhar Technologies Barcelona SL de Santa Margarida i els Monjos

Federació Comarcal CGT Garraf

La CGT es va mobilitzar davant dels fets esdevinguts a l'empresa Sandhar Technologies Barcelona SL de Santa Margarida i els Monjos sobre l'expedient contradictori contra el membre de CGT en el Comitè d'Empresa José de Gracia Monsalve, acusat per dos caps d'equip, entre ells el membre del comitè d'empresa José Tauste, que ha comportat una sanció de 31 dies de sou i ocupació.

Segons aquest expedient del dia 20 d'octubre de 2007, José Tauste acusava el membre del Comitè José de Gracia de no estar al seu lloc de treball i de trobar-lo dormint dues hores més tard al despatx del Comitè. Les investigacions fetes per la comissió d'investigació del Comitè assenyalen que va abandonar el lloc de treball des de l'hora d'entrada fins a les 8.15 (versió de Tauste).

Segons alguns testimonis, la veritat és que el company José de Gracia se'n va anar marejant per la inhalació d'un dissolvent i ho va comunicar al seu company de treball (el període d'absència no va ser el citat en la declaració de l'acusació, Tauste).

El que no queda clar és que membres del Comitè d'Empresa que són triats per defensar els interessos dels treballadors, facin tot el contrari: acusar-los, com en aquest cas amb l'acusació falsa (de l'esmentat cap d'equip membre del comitè d'empresa de CCOO), tret que sigui un confident i xivato de l'empresa o tingui alguna cosa personal o sindical contra el company José de Gracia.

Davant la comunicació de l'empresa al company José de Gracia d'una sanció de 31 dies de sou i ocupació, acusat-lo d'uns fets falsos promoguts per Tauste i un altre cap d'equip, independentment de recórrer davant el Jutjat social, la Secció Sindical de CGT a l'empresa i la Federació Comarcal del Garraf van decidir prendre mesures sindicals i de pressió, per tal que l'empresa reflexioni i retiri l'esmentada sanció, producte d'unes acusacions falses, que va ser instada per dos caps d'equip amb la complicitat de la direcció de l'empresa, i així castigar un membre del comitè per oposar-se a l'absorció i congelació dels plusos del conveni del metall.

Davant el greu deteriorament del servei ferroviari a Catalunya

SFF-CGT

El Sindicat Federal Ferroviari de la CGT a Catalunya vol traslladar a l'opinió pública la preocupació pel lamentable estat de deterioració al que ha arribat el servei ferroviari a Catalunya. Els motius que ocasionen aquesta situació es produïxen per l'aprovació de la Llei del Sector Ferroviari, elaborada pel PP i aprovada pel PSOE i que ha suposat la descoordinació total entre Adif i Renfe Operadora. Ambdues empreses estan immerses en un ERO (Expedient de Regulació d'Ocupació) que afecta al llarg de la seva vigència 4000 treballadors, el que suposa un greu obstacle per a garantir la viabilitat de la gestió d'aquestes empreses, agreujant la falta endèmica de personal.

Aquest problema ocasiona per part de l'empresa l'externalització i subcontractació de serveis a empreses que a través de la recerca del benefici econòmic obliden temes tan importants com la seguretat, la formació i la prevenció de riscos laborals, augmentant la sinistralitat laboral i les avaries.

A més de la Llei del Sector Ferroviari, un altre dels màxims culpables de la situació són les obres

d'un tren elitista com és l'AVE, i la mala gestió tant en el manteniment com en la modernització de les infraestructures de la xarxa convencional, realitzada pels últims governs que han invertit de manera exclusiva en l'Alta Velocitat i no en el ferrocarril que utilitzen la majoria dels usuaris i usuàries.

Les urgències per fer arribar l'AVE a Barcelona, ha forçat al màxim les capacitats en els espais on s'ha treballat, ocasionant incidents en les línies per on circula el servei de rodalies i arribant a la paralització del servei de rodalies i

regionals amb les greus conseqüències per als usuaris del ferrocarril que han afectat Catalunya en els últims temps.

Concentració a Tarragona

En defensa de totes aquestes reivindicacions, el 14 de desembre la CGT va concentrar-se davant l'estació de Renfe de Tarragona, en la qual hi van participar diverses desenes de persones i es van repartir centenars d'octavetes als usuaris del ferrocarril.

En aquesta concentració, a més de les reivindicacions generals, es va posar l'èmfasi en dues reivindicacions més, centrades en el Camp de Tarragona:

- L'ampliació dels actuals serveis ferroviaris de Regionals i la necessitat de crear un anell ferroviari de rodalia en el Camp de Tarragona, aprofitant les infraestructures existents.

- La reobertura de la línia ferroviària Roda-Reus per al transport de mercaderies, així com per a connectar l'estació de l'AVE amb Tarragona, Reus i la resta de línies.

Vagues a Renfe Operadora i a Adif pel Conveni Col·lectiu

SFF-CGT

La CGT va convocar vaga a Renfe Operadora i Adif pels dies 21 i 28 de desembre amb els següents horaris: Renfe Operadora: dues hores per torn, de 13 a 15 i de 19 a 21 hores; Adif: dues hores per torn, de 13 a 15 i de 21 a 23 hores.

La CGT va decidir convocar aquestes vagues a causa de la falta de concreció i resposta adequada en matèria econòmica de les empreses, entenent que han tingut temps suficient (més de 1 any) per donar una contestació als treballadors.

Després d'un any de negociació per als convenis col·lectius de Renfe Operadora i Adif, les voluntats de les dues empreses han estat nul·les a l'hora de regular pujades

econòmiques satisfactòries per als treballadors, a pesar dels nous reptes a l'hora d'adaptar-se a les tasques que ha comportat la nova organització d'aquestes empreses, passant per augment de productivitat, funcions, etc. Tant Renfe Operadora com Adif, no han dubtat a exigir sacrificis als seus treballadors mentre elles no han fet cap esforç per a compensar aquests sacrificis. A això cal afegir la falta endèmica de personal.

Aquesta vaga coincideix amb la convocatòria de vaga indefinida del personal de venda, informació i atenció al client, els dies 21, 24 i 28 de desembre, en protesta per les condicions de treball i per la falta de personal per cobrir amb garanties les necessitats i oferir un servei públic de qualitat.

Desconvoquen totes les vagues previstes a l'AVE

SFF-CGT

L'11 de desembre passat, la CGT desconvoqua totes les aturades previstes a l'AVE, després de l'acord a què va arribar en una reunió mantinguda amb el president de Renfe Operadora. La reunió propicià un nou acord que satisfà les demandes de CGT i els MM.II. maquinistes caps de tren AVE. L'acord es confirmà i aprovà en assemblea i va permetre la desconvocatòria de totes les aturades parcials indefinides i les vagues de 24 hores previstes pels dies 21, 22 i 23 de desembre, convocades per CGT per protestar per l'incompliment de l'acord al qual havia arribat CGT amb Renfe-Operadora el passat 31 d'octubre de 2007 i que havia permès desconvoçar les va-

gues que afectaven els MM.II. maquinistes caps de tren i els supervisors de serveis a bord de l'AVE.

Alguns punts d'aquest nou acord són:

- Continuar i garantir la formació dels maquinistes.

- Garantir el foment en la promoció professional del col·lectiu dels maquinistes.

- Evitar el greuge comparatiu en la conducció de trens AVE en les diferents categories.

- Garantir la professionalitat del col·lectiu de MM.II. AVE caps de tren.

Aquest acord és la solució final del conflicte a l'AVE i es confia una vegada més en la responsabilitat de la direcció de l'empresa per al seu compliment.

ENTREVISTA

Jordi Ferri Tomás, secretari general de la Secció Sindical de CGT de Diputació de Barcelona

‘L'assemblea és l'element central i essencial’

Josep Garganté

-Quan es crea la Secció Sindical de CGT a la Diputació de Barcelona i quina és la trajectòria que s'ha seguit?

-La Secció Sindical es va crear al mateix temps que es preparava la candidatura a les últimes eleccions sindicals en Diputació, al març de 2007. La idea de presentar la candidatura de CGT va partir d'un grup de companyes i companys de la Clínica Mental de Santa Coloma de Gramenet, situada al Recinte Torribera. La majoria proveníem de CCOO, havíem fet batalles molt dures en el sindicat, molts havien anat trencant els seus carnets i desorganitzant-se.

Posteriorment, ens vam posar en contacte amb el grup de companys que antigament, fa aproximadament uns 10 anys havien estat al capdavant de la Secció Sindical de CGT i d'antics afiliats i simpatitzants del sindicat. Van coincidir en l'anàlisi amb nosaltres i tots ens hi vam posar. Vam elaborar la llista de la candidatura, no sense dificultats, ja que es tractava d'una llista per cobrir 27 membres de la Junta de Personal, vam elaborar un programa i al final ens presentem a les eleccions. El resultat va sorprendre a tots: de no tenir cap delegat passem a tenir-ne tres. A

Avui a les nostres files comptem amb companyes i companys vinguts de tots els sindicats i hem pasat dels 6 afiliats inicials a 33.

-Sabem que heu estat fent concentracions de protesta al Centre Sociosanitari i de Salut Mental Torribera de Santa Coloma de Gramenet. Què reclameu i per què?

-Al juliol, la Diputació i la Generalitat, van signar el Conveni de traspass que preveu un procés que culminarà amb el traspass total del servei, personal i instal·lacions el 1 de gener de 2010. El Conveni preveu que la Clínica serà gestionada després per una empresa pública (una SA) a la qual quedarem adscrits i per a la qual estan buscant governador. Estan en tractes amb l'IMAS. Aquest conveni deixa en el carrer més de 150 treballadors interins del total de 350 que hi treballen. Diu aquest Conveni que si fan falta se'ls contractarà en l'em-

presa pública que es creï. És a dir, extingeixen “per la cara” més de 150 llocs de treball estructurals.

El conveni de traspass preveu que sobre les diferències salarials que tenim pel que fa als funcionaris de Generalitat es constituirà un complement personal transitori (CPT) absorbible i compensable i sense cap garantia de cobrar-los després de 10 anys. Enfront d'això, la nostra Secció Sindical està lluitant perquè abans del traspass es convoquin totes les places vacants, perquè almenys els interins que allí treballen tinguin alguna oportunitat i que no es perdin ocupacions públiques i de qualitat. Al mateix temps, lluitem perquè es doni continuïtat a tots aquells treballadors que no obtinguin plaça.

Quant als malalts, des de fa anys van perdent condicions i ara tots han estat concentrats en els edificis centrals del Recinte Torribera i trets dels pavellons perifèrics, amb jardins i sense barreres físiques que fins a fa poc ocupaven. També sabem que Diputació està començant a derivar malalts cap a altres centres per desocupar els últims pavellons perifèrics ocupats pels nostres pacients. Els plans que tenen per al Recinte Torribera és situar-hi un parc tecnològic de l'alimentació (l'eufemisme que utilitzen és “campus universitari de l'alimentació”) governat per la Universitat de Barcelona, amb empreses com Nutrexpa, Nestlé i Freixenet. Tenen prevista la construcció de tres edificis en un espai que sempre s'ha considerat com a protegit per formar part de la Serralada de Marina.

Els pavellons i espais on han estat desplaçats els pacients són senzillament vergonyosos. Pavellons i espais que podrien ser utilitzats no només per a salut mental

sinó per a situar-hi geriàtrics públiques, tan necessaris. Doncs no, els nostres governants presumptament “d'esquerrers”, tenen grans plans: gestió privada del servei públic de salut mental, i destinació a ús privat dels recursos públics. Com ja sabeu, des de passat mes juny realitzem concentracions tots els dimecres a l'hora de l'entrepà, una iniciativa que al principi va comptar amb el suport dels responsables de CCOO i CTeC (antiga CTC) a la Clínica, mai d'UGT, però que ara ha estat desautoritzada pels dirigents de les seves seccions sindicals.

Fruit d'aquestes concentracions va ser la convocatòria d'una assemblea general de treballadors el 21 de novembre. Els treballadors volien una convocatòria unitària però la resta de sindicats es van negar. Malgrat tot, l'assemblea va ser molt nombrosa, al voltant de 90 persones. Allí es va aprovar una plataforma reivindicativa i la realització d'accions i mobilitzacions fora del centre. Amb aquest mandat en l'últim Ple de l'Ajuntament de Santa Coloma vam repartir un comunicat dintre del Ple i a la ciutadania referent a la nostra lluita.

-Quina és la situació laboral dintre de la Diputació de Barcelona? Quina és la resposta de la CGT en relació a aquestes demandes?

-L'últim Acord Marc de Condicions de Treball es va signar l'any 1999. Des de llavors, l'empresa va imposar la pau social i UGT, sempre majoritària, CCOO i CTC es van dedicar a contemplar com passava la vida. Van signar diversos “pactes socials” i alguns altres acords parcials, donaven cursos per a les opcions, informaven de les ofertes públiques d'ocupació i

es disputaven estar en els tribunals. Avui, a la Diputació, l'afiliació a un sindicat –menys a CGT, és clar– és lamentablement identificat com l'oportunitat de tenir un padrí per aconseguir treball o obtenir una plaça fixa. La defensa dels drets no només és secundària sinó que és pràcticament inexistent.

Un altre tema important és la recuperació dels salaris entre les categories més baixes, l'aplicació de la carrera professional que està deixant gran nombre de treballadors a l'estacada per la falta d'un sistema objectiu de qualificació de la trajectòria professional. Una de les coses que més demanen els treballadors és una veritable informació sobre el que passa, sobre el que es discuteix a la Junta de Personal, sobre el que es negocia a les taules de negociació. Això i la participació dels treballadors en les decisions que els sindicats adoptin és un dels compromisos que adquirim amb els treballadors durant la campanya electoral. En això estem.

Quant a la Taula de Negociació hem estat exclosos. Diputació i UGT amb el beneplàcit de CCOO, que encara que diu estar en contra de la nostra exclusió la va constituir sense nosaltres, basant-se en una interpretació del recién estrenat Estatut Bàsic de l'Empleat Públic, van formar una Taula General de Negociació on pretenen dur tot el que sigui objecte de negociació i en la qual per a estar presents ha de tenir-se el 10% de representants en el seu conjunt del personal funcionari i del personal laboral.

-Quina és la manera de treballar de la secció sindical (butlletins, assemblees, etc)?

-Per a nosaltres l'Assemblea és l'element central i essencial de l'organització de la Secció. Les nostres assemblees són obertes per a tot aquell treballador que estigui interessat a assistir i no només per a aquells que són més simpatitzants.

Quant a la propaganda, hem treballat a través de fulls informatius per respondre a problemes concrets, donant publicitat a documents amb sol·licituds o queixes a l'empresa, i a través de butlletins. Durant la campanya electoral, elaborarem un butlletí, en acabar la campanya un altre i després hem editat un primer butlletí que pretenem que sigui regular.

LA MIRADA INDISCRETA

Que lluny ens queda Finlàndia

Emili Cortavirta

Els mitjans de comunicació han anat plens amb comentaris i interpretacions respecte de l'informe PISA sobre els sistemes educatius dels estats de l'OCDE. Han volgut explicar, l'informe no només donava resultats de les capacitats matemàtiques, científiques i lectoescriptors dels alumnes de les etapes educatives obligatòries sinó també de les inversions, el grau de privatització, la relació amb la capacitat socioeconòmica, l'equitat dels sistemes educatius...

Finlàndia destaca sobre la resta: destina el 6,4% del seu PIB a educació, la seva xarxa és pública (només 2% de privada), cada set mestres hi posen un més per a reforçar, no fan més hores de classe (no en fan la sisena a primària!) però tenen unes polítiques educatives compensadores de manera que els seus resultats no són només els millors sinó els més equitatius (menor diferència en els resultats escolars entre els més afavorits i els menys).

Pocs dies després de donar-se a conèixer l'informe PISA, el conseller d'Educació va fer públiques les Bases per a una futura Llei d'Educació i no pren com a model Finlàndia sinó el Regne Unit, que destaca per una més baixa inversió (encara que superior al miserable 2,4% del PIB català del Govern Montilla), per l'ús de models de gestió privada en els centres públics i per tenir majors diferències de resultats entre centres privats i públics i entre alumnes més rics i més pobres. Són els fruits de l'anomenada Tercera Via de Tony Blair.

El conseller Maragall és economista i expert en privatització de serveis públics en la seva etapa a l'Ajuntament de Barcelona. Dissenya un servei educatiu d'utilitat pública (no us perdeu l'eufemisme) integrat pels centres privats concertats que continuaran amb la titularitat privada i fent negoci i els centres públics que tindran titularitat pública però poden ser gestionats per altres entitats (municipis, cooperatives de professors, organitzacions sense ànim de lucre...)

També es necessiten direccions fortes i professionals, allunyades de la comunitat educativa; desregulació de les condicions laborals i econòmiques del professorat en funció de l'acompliment d'objectius i la flexibilitat i adaptació al projecte; absència de participació en les decisions fonamentals de mestres, pares, alumnes i personal de serveis; negoci per a empreses i organitzacions sense ànim de lucre...

L'ALTRA REALITAT

L'IPC i el mes de novembre

Pepe Berlanga

Segons l'enciclopèdia lliure Wikipedia "l'IPC és un índex en el qual s'acaren els preus d'un conjunt de productes (el que es coneix com a "cistella") determinat sobre la base de l'Enquesta continuada de pressupostos familiars (també anomenada Enquesta de despeses de les llars), que una quantitat de consumidors adquireix de manera regular, i la variació respecte al preu de cadascun, respecte d'una mostra anterior. D'aquesta forma, es pretén medir, mensualment, l'evolució del nivell de preus de béns i serveis de consum en un país".

Doncs bé, novament, i com "tots havien pronosticat", l'Índex de Preus al Consum (IPC) s'ha disparat, el 0,7% al novembre, el que ha col·locat la inflació acumulada en el 3,8% i la taxa interanual en el 4,1%, cinc dècimes més que a l'octubre i el nivell més alt des de gener de 2006.

D'altra banda, els sectors més inflacionistes aquest mes han estat el vestit i el calçat amb un desenvolupament del 3,2%. Els carburants, per la seva banda, han fet incrementar un 1,4% el transport, havent-se elevat un 6,8% en els últims onze mesos. També s'han continuat encarint els aliments i begudes no alcohòliques, un 0,9%, com a conseqüència principalment de la pujada de la llet. Tal com estava anunciat, entre els productes que més han augmentat el seu preu des de gener destaca ostensiblement la llet, amb un augment del 30,2%, el pa amb un 14% i el pollastre ha pujat un 10,5%.

Ara bé, quins són els efectes més evidents d'aquesta inflació? D'entrada, la pèrdua de poder adquisitiu, amb la mateixa quantitat de diners es poden comprar menys productes, si la pujada dels preus no es veu compensada per un increment en els salaris tenim més dificultats per arribar a final de mes. Evidentment, a aquesta necessària mesura d'increment salarial que corregeixi l'esmentada pèrdua ja li han sorgit nuvis que li neguen fins i tot el pa i tota possibilitat de futur. Com hem pogut constatar, els productes que més han pujat són els de més consum, els de primera necessitat i en aquests casos és més difícil prescindir d'ells. Si el menjar o la roba pugen de preu, les economies familiars s'afebliran. No obstant això, amparant-se en el seu poder decisor del mitjà, alguns ja avancen augments espectaculars per a alguns serveis públics. Així, la T-10 d'una zona, la targeta de transport més utilitzada, pujarà per sobre de l'IPC incrementant-se un 4,5% i la pagarem a 7,20 euros.

Vagues de 24 hores a Selsa, empresa de neteja dels col·legis de Cornellà

Secretaria de Relacions amb els Mitjans de Comunicació CGT Catalunya

Els treballadors i treballadores de l'empresa Selsa, encarregada de la neteja dels col·legis i dependències municipals de Cornellà, porten ja molt temps reivindicant la millora de les condicions de treball. La direcció de l'empresa i l'Ajuntament, davant aquestes reivindicacions, mantenen una actitud arrogant i irresponsable.

Els treballadors realitzen un treball dur perquè els col·legis i altres centres municipals estiguin en les condicions de neteja i higiene que

els nens i els altres usuaris d'aquestes instal·lacions es mereixen. El sentit de la responsabilitat que

mostren els treballadors de Selsa és enorme, ja que amb una plantilla molt curta realitzen tot el treball de

neteja per un salari vergonyós, que en el cas d'una netejadora és de 717 euros al mes.

Per aquests motius, per reivindicar un augment de sou i altres millores, els treballadors i treballadores de Selsa van convocar vaga el passat mes de novembre i van tornar a convocar aturades de 24 hores durant els dies 11 i 12 de desembre, i una concentració pel dia 12 a la plaça de l'Ajuntament de Cornellà, d'on van sortir en manifestació pels carrers de Cornellà.

Si la situació actual es manté, els treballadors i treballadores de Selsa tenien previst realitzar una vaga indefinida a partir del 8 de gener de 2008.

Aturades d'una hora per torn a Esteban Ikeda en protesta pel conveni col·lectiu signat

La CGT va convocar, el 7 de desembre, aturades d'una hora per torn en l'empresa Esteban Ikeda, situada al polígon Estruch del Prat de Llobregat i va cridar a la mobilització de la plantilla per protestar contra el Conveni Col·lectiu de sis anys de vigència signat entre la direcció de la companyia i els sindicats majoritaris, CCOO i UGT, que preveu, entre altres aspectes, un augment de la flexibilitat laboral. El comitè d'empresa d'aquest proveïdor, que subministra els seients dels models Pathfinder i Navara de la marca japonesa Nissan, està format per cinc representants de

CCOO, tres d'UGT, dos de CGT, altres dos d'USOC i un d'un sindicat independent.

Web i blog de la secció sindical de CGT:

<http://www.cgtbarcelona.org/cgte>

<http://cgttestebanikeda.blogspot.com/>

Concentració dels treballadors del 'Diari de Terrassa'

Assemblea de treballadors del Diari de Terrassa

Els treballadors de Diari de Terrassa va fer una concentració al Raval de Montserrat, dissabte 15 de desembre, per tal de donar a conèixer als lectors i la ciutat la seva situació laboral.

Després de deu mesos de negociacions del nou conveni, l'empresa es nega a acceptar les seves demandes salarials. Davant d'aquesta actitud, la redacció de "Diari de Terrassa" va decidir informar a l'opinió pública de la realitat de les seves condicions laborals i, des del passat dia 5 de desembre, deixar de signar els seus articles (d'ençà aleshores

apareixen amb la signatura comuna "Redacció").

Les seves reivindicacions se centren en dos punts:

1-Partint d'uns salaris baixos, han patit una pèrdua de poder adquisitiu del 3,8 % a causa de la diferència entre l'IPC català i l'IPC espanyol. És per això que demanen a l'empresa que compensi aquesta 3,8% durant els anys de vigència del conveni.

2-La seva jornada laboral és teòricament de 36 hores setmanals. Només demanen una jornada laboral de 40 hores i que es comptabilitza la resta del temps com a hores extra. A més, un grup de companys ha de treballar obligatòriament els caps de setmana.

El Sindicat de Treballadors de la Marina Mercant s'integra a la CGT

STMM de la CGT

El 12 de desembre del 2007, a Madrid, es va celebrar una trobada d'afiliats del Sindicat de Treballadors de la Marina Mercant amb el propòsit de celebrar el congrés extraordinari per decidir la seva integració en la Confederació General del Treball. L'assemblea d'afiliats n'aprova per unanimitat la unió.

Ambdues organitzacions coincideixen en el seu treball sindical al llarg dels últims anys, compartixen uns plantejaments i maneres d'actuació molt semblants -la defensa dels drets de la gent de mar-, prac-

tiquen un sindicalisme combatiu i coherent amb els drets dels treballadors i uns mecanismes democràtics i assemblearis en la presa de decisions que són alguns dels aspectes que més ens identifiquen.

Ja amb anterioritat totes dues organitzacions havien subscrit un acord de col·laboració amb l'objecte de conèixer-nos millor i al seu torn visualitzar la conveniència del pas donat.

Ara, passat aquest període, la valoració de totes les parts ha estat molt positiva i el Ple del Congrés va aprovar per unanimitat la integració del Sindicat de Treballadors de la Marina Mercant en la Confe-

deració General del Treball (a partir d'ara, el STMM de la Confederació General del Treball).

Amb aquesta unió s'amplia la presència del sindicalisme alternatiu en el sector del mar. L'organització resultant ostenta la qualitat de representativa en aquest àmbit i compta amb nombrosos delegats en les empreses de marina mercant, tràfic interior de port, salvament marítim, vaixells de l'administració pública (vaixells hospitalars de l'ISM, oceanogràfics, etc.) En alguns dels comitès ostenta la majoria absoluta.

Una organització sindical més forta i més eficaç per a la gent de

mar, honesta en les seves actuacions i coherent amb els seus propòsits, on realment el marí se senti representat i tingui la seva veu, és l'objectiu que anima a continuar treballant amb total dedicació.

Durant el Congrés es va comptar amb la presència i la intervenció de diversos companys del sector; d'entre els quals, un treballador dels remolcadors de Palma en vaga, que va exposar la increïble situació que viuen, amb sancions i acomiadaments als tripulants en vaga.

El Ple va acordar per unanimitat una resolució de solidaritat i suport als companys.

Catalunya. Gener de 2008

Convoquen set dies de vaga total en els autobusos de Barcelona

Secció Sindical CGT Autobusos
TMB

Complint l'acord pres per l'assemblea de conductors i conductores celebrada a la plaça Universitat el dia 21 de novembre, el Comitè de Descansos va convocar la vaga de Nadal, per als dies 21, 22, 23 i 24 de desembre i 2, 3 i 4 de gener, des de les 00.00 fins a les 24.00 hores.

La radicalitat de la direcció de l'empresa va accelerar els esdeveniments i els ciutadans de Barcelona veuran els treballadors dels carrers reclamant els dos dies de descans setmanals.

La vaga havia de començar el 21 de desembre a les zero hores, amb la contundència que es va demostrar el 21 de novembre. Els conductors i les conductores ja ho han demostrat altres vegades i saben sobrepassar els sindicats que els intenten confondre o aturar, com s'intenta des de la direcció del SIT o des de l'ambigüitat de CCOO i UGT.

Es va demanar a la resta de col·lectius de TB que no estaven convocats, en principi, a aquesta mobilització, el seu suport solidari perquè el que aconseguixin els conductors i les conductores amb aquesta lluita se'ls traslladarà també a ells. També es va fer una crida al conjunt de la CGT a donar suport als treballadors en vaga.

Per què la vaga

El col·lectiu de conductors de TMB treballa sis dies a la setmana, comença i acaba la seva jornada laboral en dos llocs diferents de la ciutat i tots els conductors i conductores suplents coneixen el seu horari i la línia en què han de conduir el dia següent només amb un dia d'antelació. El col·lectiu de

conductors i conductores realitza només cinc dies de descans al mes. El conductors i conductores d'Autobusos de TMB treballen l'any 1.690 hores efectives, 83 hores de presència mínimes, 80 hores extres obligatòries, 7 dies de feina en festes oficials, temps partit, etc. Treballen 251 dies a l'any, més les festes oficials, quan la mitjana al sector és de 220 dies.

Aquesta situació de manca de descans està provocant:

1. Una conciliació de vida familiar i laboral molt difícil de dur a terme. No és una casualitat que cada cop són més els treballadors i treballadores que s'agafen la reducció de jornada per fill, com una manera de poder estar més amb els seus. Una altra dada que confirma aquesta mancança de conciliació familiar és l'augment considerable de companyes i companyes que agafen alguns dels seus 20 dies de permís no retribuït, ajustant-se el cinturó per poder estar més amb la família.

2. Un alt nivell de tensió entre els conductors i conductores que ha fet disparar totes les alarmes pel nivell d'agressions patides com a col·lectiu. El complicat tràfic de la ciutat, la tardança entre autobusos

deguda a la gestió de segons quines línies, fent que la desesperació d'alguna gent es tradueixi en agressivitat i la pèrdua del respecte cap a la figura del conductor, ha derivat en agressions cap al conductor i conductora. (35 agressions físiques al 2006, 32 fins al dia d'avui. En relació a les agressions verbals no hi ha constància, però són diàries).

3. L'alt nivell de baixes per qüestions psicològiques (depressió, ansietat, etc.). Segons l'Informe de Salut de l'any 2002-2004, les malalties psicològiques són la segona causa de baixa a l'empresa, després de les muscuesquelètiques. A dia d'avui encara no hi ha dades de l'Informe del 2004-2006. Per tot això, la secció sindical de la CGT d'autobusos de TMB va començar una campanya per aconseguir dos dies de descans setmanal pels conductors/es.

Aquesta lluita va tenir la seva primera prova de força el passat 21 de novembre amb l'aturada de 5 hores, assemblea i manifestació fins a la plaça de Sant Jaume. A pesar de tenir a UGT, CCOO i una part del SIT en contra, el 90% de la plantilla va parlar i 2000 conductors/es van sortir al carrer a mani-

festar el seu cabreig amb la situació actual.

A pesar de tot, la direcció de TMB i l'Ajuntament de Barcelona no va variar la seva postura i, per tant, es va tirar endavant aquesta convocatòria de jornades de vaga.

Massa directius que guanyen massa

Els treballadors i les treballadores van fer una crida a la gent de Barcelona i rodalies a fer una vaga d'usuaris i usuàries coincidint amb la vaga d'Autobusos de TMB. Un any més, els preus del transport públic pugen en completa desproporció al sou dels treballadors i treballadores de Barcelona i rodalies. Aquesta situació és encara més agravant si es compara els preus del transport públic de Barcelona amb el d'altres ciutats de l'estat. A més, aquests preus abusius xoquen frontalment amb el discurs oficial i hipòcrita de l'Ajuntament de Barcelona d'utilitzar el transport públic.

Els conductors/es d'autobusos de TMB porten anys denunciant públicament el desmesurat nombre de directius que té aquesta empresa pública. L'any 2005, Autobusos de TMB tenia un 6% de la plantilla com a equip directiu. Això volia dir 1 directiu per cada 15 treballadors.

A banda dels seus sous, els conductors/es de TMB també denuncien públicament les multimilionàries pensions d'aquest directius quan es jubilen.

Per tots aquests motius, el col·lectiu de conductors d'autobusos de TMB va fer una crida a tota la gent de Barcelona i rodalies a fer una vaga d'usuaris coincidint amb la vaga d'autobusos convocades pels dies 21, 22, 23 i 24 de desembre i 2, 3 i 4 de gener.

QUI PAGA MANA

Tarifes mínimes per a periodistes

Vicent Martínez

Fa poc el Col·legi de Periodistes de Catalunya ha publicat unes tarifes mínimes orientatives per a autònoms. La idea no és que siga negativa, ni dolenta. N'estic segur que naix d'una honesta voluntat de lluitar contra la precarietat laboral que pateix aquesta professió, però parteix també d'una important dosi d'innocència (que crec que amb una declaració de principis o intencions n'hi ha prou perquè els empresaris d'aquest país, tan acostumats a explotar els seus treballadors, canvien de sobte el que porten fent durant anys només perquè el Col·legi ho diu) o d'una considerable dosi de desconeixement de com funcionen les relacions laborals.

Partim de la idea que considerar un periodista autònom (fet bastant qüestionable) és vàlid. En primer lloc, una declaració d'intencions no deixa de ser paper mullat com el codi deontològic o tants i tants altres documents que ha elaborat el Col·legi. Si volem que siga d'obligat compliment això hauria de tenir rang legal: ser una llei, un conveni col·lectiu, etc: cal no oblidar que quan s'aprova una llei o un conveni no només es tracta d'un text que enuncia drets sinó que genera els mecanismes perquè aquests siguin possibles. Quins mecanismes té previstos el Col·legi perquè aquestes tarifes mínimes s'acomplisquen? Crear comitès d'empresa o vies de negociació col·lectiva? Els autònoms no poden. Incrementar les inspeccions laborals? Ho dubte. Tirar mà de la bona fe dels empresaris i crear, com ja va dir algú, un segell d'empreses que respecten els drets laborals? Si és que la innocència fa dir i fer moltes tonteries.

Un autònom periodista, que depèn dels articles que fa per menjar, no qüestionarà ell sol les baixes tarifes sinó que tragarà perquè no té més remei i les tarifes orientatives no li serviran de res. El problema rau en el fet que molts pocs periodistes s'agrupen per defensar els seus drets laborals i llavors no tenen mai prou força. En una situació com l'actual la precarietat no té a veure amb què no hi haja unes tarifes orientatives mínimes o que els empresaris no hagen rebut cap visita de membres del Col·legi perquè els facen entendre que explotar no van enlloc. La precarietat té a veure amb una mala fe explotadora per part d'una part de l'empresariat que només se solucionarà quan els treballadors puguin defensar de manera efectiva els seus drets: bé perquè s'agrupen, bé perquè algú controla l'acció dels empresaris.

Els conductors de la Hispano Igualadina tornen a convocar vaga

Col·lectiu Catalunya

CGT i UGT van convocar una vaga intermitent de conductors de la companyia d'autobusos Hispano Igualadina pels mesos de desembre i gener. Els dies previstos per a la vaga eren el 14, 17, 18, 19, 20 i 21 de desembre i el 9, 11, 14, 18, 21, 25 i 28 de gener.

El mes d'octubre passat ja es va convocar una vaga de conductors de la Igualadina en protesta per

l'incompliment, per part de l'empresa, de la normativa de descansos i temps de conducció, la baixa remuneració de les jornades partides i la falta d'una planificació de serveis, festius i vacances. Aleshores la vaga va quedar desconvocada després que l'empresa i els sindicats, amb la mediació de la Generalitat, arribessin a uns acords que s'havien d'aplicar progressivament, amb el dia 30 de novembre com a termini màxim.

Però davant l'incompliment dels acords per part de l'empresa, els treballadors consideraren que s'havia superat el temps pactat i van aquesta vaga intermitent de conductors.

- L'empresa havia de presentar un quadrant de serveis, de festius anuals i de vacances. No ho va fer.
- L'empresa es va comprometre a complir la normativa sobre els descansos i dels temps de conducció. Continua sense respectar-la.

- A més, l'empresa no remunera les jornades partides.

En el document signat hi havia d'altres qüestions pactades, que l'empresa tampoc ha complert, i que són les següents:

- La direcció no respecta l'acord sobre festes anuals i festius.
- La direcció es va comprometre a lliurar els parts mensuals per a la comprovació de les nòmines, però finalment ha presentat una documentació incompleta.

Jornada sobre Edificis Malalts i Lipoatròfia Semicircular

Secció sindical CGT Grup Gas Natural

Els companys de la CGT del Grup Gas Natural van organitzar una Jornada sobre Edificis Malalts i Lipoatròfia Semicircular el 28 de novembre als locals de la CGT de Via Laietana, amb metges especialistes en medicina del treball i tècnics en prevenció i salut. Són qüestions molt delicades cal conèixer i saber sobre les malalties que ens estan aguantant, des de les més comunes podríem dir, a les més greus, tals com fibromiàlgies, càncers, alzheimer, etc. Els perills no solament estan dintre d'aquests edificis moderns sinó a tot arreu on existeixin antenes per a mòbils, wifi o torres d'alta tensió, etc. Per tot això, aquesta jornada no estava només destinada al personal administratiu sinó a tots els treballadors i les treballadores.

En la sessió es va tractar en primer lloc la síndrome dels edificis malalts per part del domòbiòtic Carlos Requejo, únic especialista d'aquesta matèria al nostre país. En la segona part es va parlar sobre la problemàtica de la lipoatròfia semicircular, per especialistes en medicina del treball.

A la jornada, es va lliurar als assistents un dossier amb una sèrie de documents, d'entre els quals, una enquesta elaborada per l'Institut Nacional de Seguretat i Higiene en el Treball (INSHT) per a l'avaluació de la síndrome de l'edifici malalt (SEE) i identificació de les possibles causes, perquè la realitzin en les seves respectives empreses.

Resultats algunes Eleccions Sindicals

La CGT obté tres delegats del Comitè d'Empresa en les eleccions sindicals en l'empresa DHL Exel d'Abrera (empresa que fa peces per a Seat)

En les eleccions sindicals celebrades a l'empresa DHL Exel d'Abrera, la CGT va ser el sindicat més votat en el Col·legi Obrer, obtenint en aquest col·legi tres delegats del Comitè d'Empresa.

Mercantilisme en la intervenció social: buscant alternatives

Comitè Confederal de la CGT

Moltes i molts us preguntareu què és la intervenció social. Aquesta consisteix en un servei que actua d'una forma planificada amb persones que tenen problemàtiques socials de diferents característiques (discapacitats, drogodependències...) en gran part conseqüència d'un sistema basat en desigualtats, competències i cada dia més mecanitzat i superficial, i per això menys humà.

Els mateixos adjectius s'estan reflectint en la perspectiva i tendència de treball i desenvolupament en aquest sector, és a dir, el mercantilisme de la intervenció social, amb el que els serveis socials i ONG, sota la cortina de fum de la "modernització", comencen a vendre's al millor postor. Aquesta mercantilització que dirigeix el futur d'aquest sector des de fa anys ha fet créixer enormement el naixement d'ONG, fundacions, empreses, contractes... evidentment amb gran afany lucratiu. Per tant, també es crea la necessitat de professionals del sector i la intervenció social: educadors i educadores, treballadors i treballadores socials, psicòlegs i psicòlogues, animadors i animadores, integradors i integradores, ...

Com convergeixen aquests dos creixements? D'una manera simple: com pitjor siguin les condicions laborals, més guanys tindran aquestes organitzacions. I relacionant aquest punt amb el mercantilisme imperant, aquesta realitat cada dia va a més, ja que tendeix a reflectir-se en mitjans existents per servir a la població atesa.

Els serveis que presten aquestes ONG, fundacions, contractes, etc. perden el seu sentit com a servei

públic i universal a causa de les polítiques econòmiques i socials que apliquen, ja que els interessos dels promotors d'aquestes tendències justifiquen aquestes amb els seus comptes de resultats que importen molt més que la qualitat del servei prestat. En aquest punt trobem professionals amb un compromís, preparació i desitjos de realitzar un treball digne. Aquests professionals xoquen constantment amb la realitat mercantilista: falta de mitjans, condicions laborals vergonyoses..., amb influència directa en el servei prestat, convertint-se en títelles sense eines per treballar. L'enriquiment d'aquestes organitzacions és conseqüència del despotisme del capital i el desinterès davant un servei tan important, públic i universal com l'educació i la sanitat entre altres. Aquesta situació es dona per la irresponsabilitat de les administracions públiques. Irresponsabilitat per la externalització de serveis i projectes socials, per vendre al millor postor la gestió dels mateixos.

L'externalització de la gestió dels projectes i serveis socials ha produït moltíssims beneficis i el creixement del sector de la inter-

vençió social d'una forma irregular, desproporcionada, despòtica per a les i els professionals d'aquest sector i per a les poblacions usuàries d'aquests serveis.

La gran majoria de la persones que treballen en la intervenció social estudien, es preparen per a tenir els coneixements adequats per a actuar, facilitar, donar suport ... professionalment. I aquest desig d'ajudar comença a convertir-se en l'eina de moltes organitzacions per a manipular en ocasions a aquests treballadors i aquestes treballadores. I per a aconseguir "mà d'obra barata... gratuïta": voluntaris.

Voluntaris i voluntàries que per diferents motius i objectius decideixen col·laborar amb una organització o, en la majoria dels casos, amb persones amb problemàtiques socials. Aquestes persones es mereixen el respecte i la valoració de les seves accions desinteressades, però quan aquestes persones voluntàries són utilitzades per organitzacions mercantils per a abaratir costos... on és la qualitat del servei? Aquestes persones no tenen la preparació necessària, i si la tenen, no seria lògic que rebessin una retribució per aquest treball? El mer-

cantilisme no entén de lògica ni de raó, només d'avarícia i ambicions.

Davant aquesta situació trista, dolorosa i injusta per a aquest sector tan infravalorat, el de la intervenció social, hem de buscar alternatives. Hem d'exigir qualitat, gestió pública i universalització del servei. Les nostres alternatives han de passar per l'organització de la població professional del sector que creiem en una altra forma de realitzar el nostre treball, persones que defensen aquest sector com un servei públic i amb la qualitat com objectiu fonamental.

Hi ha alternatives i hem de seguir construint, regularitzant el més digne el sector de la intervenció social, exigint en els serveis prestats drets, mitjos i qualitat en el servei, denunciant fets i actuacions injustes en els diferents projectes socials. Organitzar-nos, crear debat, exigir responsabilitats a qui correspongui. Obligar a les Administracions Públiques a donar la cara, ja que aquesta mercantilització i externalització dels serveis i projectes socials no deixa de ser una altra forma de dominació del capital. Associar-nos i actuar de forma conjunta, entenent-nos i promovent uns serveis socials com el que volem que siguin.

Les problemàtiques que s'atenen en la intervenció social són de tots i totes, a causa del seu arrelament sistèmic i social. Aquests serveis els han de poder utilitzar qualsevol persona i així hem d'entendre'ls. La gestió privada bloqueja la recerca d'una solució real i dificulta el desenvolupament d'un servei de qualitat, ja que anteposa els interessos econòmics als humans.

Des de CGT apostem per uns serveis socials públics, de qualitat i universals.

Els sindicats de l'ensenyament convoquen una vaga contra la reforma del conseller Maragall

Els sindicats de l'ensenyament EUSTEC-STES, CCOO, FETE-UGT, ASPEPC i CGT van acordar, el 13 de desembre, convocar de manera unitària una vaga general a les escoles i els instituts contra la reforma que prepara el departament d'Ernest Maragall i el projecte de la Llei Catalana d'Educació. La protesta serà el pròxim mes de febrer i els sindicats faran pública la data, que ja

s'ha decidit, el dia 10 gener. Tenen previst contactar amb associacions de pares i d'alumnes dels centres escolars perquè s'afegeixin a la vaga.

Els sindicats consideren que la llei suposarà la privatització de l'ensenyament públic, la desregulació de les relacions laborals, la desaparició de la gestió democràtica i incrementarà les desigualtats socials i entre centres.

Concentració del professorat per garantir el dret a l'educació de les persones adultes

El 14 de desembre es va portar a terme una concentració davant la seu del Departament d'Educació a Barcelona, convocada per la Mesa de l'Educació de Persones Adultes (USTEC, CCOO, CGT i representació del professorat) per demanar que el Departament respecti els compromisos signats amb els representants del professorat, especialment pel que fa al ple reconeixement del dret de

les persones adultes a l'educació, i a una plaça pública.

Aquest dret ha estat qüestionat per l'incompliment de l'acord signat i que aquest curs, per la manca de professorat, ha deixat centenars de persones adultes sense plaça. El problema s'agreuja de cara al proper curs perquè el Departament d'Educació anuncia una congelació de plantilles i de l'oferta educativa.

Les dades suspensen la Llei d'Educació Catalana

Federació d'Ensenyament CGT Catalunya

Malgrat que la parcialitat de les dades de la Fundació Bofill –en no analitzar l'efecte de la privatització dels darrers anys amb els concerts– volen servir com a fonament de la nova Llei d'Educació Catalana –com abans van servir per implantar la sisena hora–, no poden amagar que el problema central de l'ensenyament és el de la inversió en relació al PIB, la qual cosa, qüestiona les mateixes bases de la LEC del Tripartit.

Despesa

Així, l'informe Bofill assenyalava com a crucial la manca d'inversió pública a l'ensenyament en relació al PIB (2,1%) i no trobareu a les bases cap garantia que per llei, s'inverteixi un determinat percentatge malgrat que hauria de ser la base de qualsevol millora. Nosaltres pensem que aquesta hauria de ser la primera base i que donat que la mitjana de l'OCDE és del 5,4% del PIB, caldria com a mínim el 6% per començar a recuperar les inversions. Però al contrari, si a la presentació del seu programa electoral, Saura –soci del Tripartit, que encara es pot llegir al seu web denunciava que el PIB era de només el 2,71%, haurem de concloure que amb el seu govern, encara que ha pujat la despesa, no ho ha fet igual que el PIB, sinó que proporcionalment s'ha reduït. És el mateix que feia el PP en el govern: publicitar l'increment de despesa amagant que respecte al PIB, anàvem enrere: i així estem!

Repartiment de la despesa: pública/privada

A més, aquesta inversió no va a l'escola pública –cosa que no diu l'informe Bofill–, sinó que es reparteix entre la pública i la concertada. Cal recordar el que sí diu l'informe de l'OCDE presentat pel MEC al setembre del 2007: l'Estat espanyol és l'únic estat de l'OCDE on, malgrat augmentar el pes del sector privat, decreix la inversió privada i creix la pública i el MEC ho atribueix a l'increment dels concerts. Aquest desviament de fons públics a Catalunya va ser superior a la mitjana estatal i va quasi duplicar-se en concerts entre el 95-05. Després encara s'afegirien els concerts d'infantil, la renovació de Marta Cid de tots els existents fins al 2010 –inclosos els d'escoles d'elit i de l'Opus Dei que paguen quotes fabulo-

A Lleida, tots els sindicats van donar la "benvinguda" al conseller Maragall en la presentació de la Llei.

ses i les ampliacions.

Els actuals concerts que al 97 representaven el 4% dels ingressos de la privada, al 2004 ja eren el 51% (dades estatals de l'INE), mentre que no s'han abaratit les quotes de les famílies sinó que han pujat. Lògicament, això ha representat un sucós increment dels beneficis de la concertada, suposadament sense ànim de lucre. I representa que els 3500 de despesa per alumne que presenta com a insuficients l'informe Bofill, només ho són per l'alumnat dels centres públics, ja que a la privada a aquesta xifra cal afegir la inversió de les famílies. És a dir que és amb diners públics com es finança part d'aquesta diferència ja que els qui en tenen més, ho sumen al que l'estat posa per tots, i els qui en tenen menys, es queden amb els 3.500.

Segur que la patronal privada hi estarà d'acord: però què diran els alumnes i pares dels centres públics? Per amagar-ho, la LEC parla del «servei públic d'educació» on barreja tots els centres finançats amb diner públic, amagant que un bon pessic de la inversió pública va directament a benefici de la patronal a costa de l'escola pública.

La LEC que necessitem ha de dir les coses pel seu nom: cal que tota la inversió pública vagi als centres públics i que això sigui una altra de les seves bases.

Fracàs i «resultats»

Parlen de fracàs escolar i d'abandonament dels estudis, però els que van «inventar» que un sector de l'alumnat quedés fora del sistema educatiu en acabar els estudis obligatoris va ser el PSOE amb la LOGSE. I ho van canviar perquè la patronal es queixava de la «massificació» de titulacions que els dificultava imposar els contractes escombraries. Les dades de l'informe Bofill també diuen que un dels pro-

blemes és que el mercat laboral demana mà d'obra desqualificada. Per poder pagar-li per sota dels mil·luristes, afegim nosaltres.

La nova llei manté l'expulsió del sistema de l'alumnat, i només vol fer pujar les xifres d'aprovat –«avaluació del rendiment»– com un problema estadístic. Volen aplicar als centres públics els mateixos criteris de «resultats» de la concertada. Com la concertada –que amb diners públics selecciona alumnat i no agafa ni els sectors més deprimits ni els nouvinguts– li sembla «l'excel·lència» al Conseller, tracta d'imposar el seu model de gestió a la pública. Però més aprovats simplement baixant el nivell d'estudis comporta una devaluació molt perillosa del sistema d'ensenyament públic.

Tampoc els «resultats» de la privada són tan «excel·lents» si mirem la gràfica que publica el MEC procedent de l'OCDE 2007, on resulta que l'alumnat amb menys nivell econòmic treu resultats superiors a la mitjana de l'OCDE, a diferència del més benestant –evidentment a la privada– que queda sensiblement per sota de la mitjana. La pública té moltes deficiències que cal superar, però segons aquest gràfic està més a prop de «l'excel·lència» que no pas la concertada, malgrat el que deia el senyor Maragall.

La nova llei es posa d'esquena al que les xifres demostren. Cal una llei catalana que:

- Comenci per determinar el percentatge del PIB destinat a educació;
- Plantegi un pla de reducció dels concerts fins a la seva supressió –amb ingrés a la xarxa pública dels centres concertats que vulguin i calgui, o del seu professorat en centres públics nous– per garantir que tots els recursos públics vagin als centres i serveis educatius públics i a garantir la seva qualitat –com a Finlàndia que tant esmenten per la seva

«excel·lència». Ni un euro a la privada!

- Integri el dret a l'educació 0-3 anys, amb xarxa pública.
- Suposi una reducció de les ràtios a l'ensenyament, començant per P-3 i el parvulari; que reconegui que les ràtios han de reduir-se amb alumnes que tenen especial dificultat.
- Doni suport a les tutories, amb professorat de suport i especialistes.
- Elimini la sisena i garanteixi els reforços i, per què no, apliqui la jornada continuada.
- Faciliti el desdoblament de grups per potenciar un ensenyament més proper a l'alumne.
- Integri la formació dins l'horari laboral donant suport i recursos a propostes d'innovació.
- Reconegui que també per a la persona adulta l'ensenyament públic és un dret i desplegui una xarxa que ofereixi tots els nivells per tot el territori.

El conseller Maragall posa el carro davant dels bous, i en lloc d'avaluar-se primer ells com a govern i posar mesures per «aprovar», garantint la inversió necessària –com els diuen totes les dades–, comencen per l'avaluació de centres i mestres, –que ningú no nega amb els mateixos mecanismes que aplica la privada –que sí que neguem quan encara no ha demostrat, ni a nosaltres ni a la OCDE, que doni millors resultats.

Què diu la LEC?

El conseller ha avançat la futura Llei d'Educació catalana, uns dies abans de presentar-la al Parlament, amb la intenció de fer efectiva la seva aplicació el curs vinent. Aquí teniu algunes de les «novetats» que us ressaltem, de moment sense afegir comentaris ni valoracions, parlen per si mateixes, a partir de les declaracions del conseller i del do-

cument «Bases per a la Llei d'educació de Catalunya» (que es pot consultar íntegrament al web del Departament).

«La Llei d'Educació de Catalunya preveu l'avaluació dels docents i els centres escolars. Les direccions ampliaran les seves competències i podran consolidar el seu equip de docents i administratius, i definir el perfil del professor que millor els convingui»:

- L'aplicació de la llei determinarà un model educatiu propi que girarà a més sobre tres conceptes: autonomia, direcció i avaluació.
- La llei crearà un institut d'avaluació i ordenació curricular que farà un seguiment dels centres educatius i del cos de funcionaris docents, a més d'actualitzar les funcions de la inspecció.

• Aquesta norma marcarà la necessitat d'un estatut docent que reguli els aspectes generals de la professió, com la carrera professional, i es definirà l'accés a la funció pública, per a la qual es requerirà el domini d'una llengua estrangera i l'ús normal de les TIC –tecnologies de la informació.

• A més, la llei establirà les pràctiques obligatòries per als docents que s'incorporin de nou als centres de tal manera que es convertiran, en realitat, en un sistema de selecció real d'aquests professionals, ja que podran ser rebutjats del lloc si no compleixen els objectius.

• L'aposta per l'autonomia farà que els centres educatius elaborin els seus propis projectes, al mateix temps que les direccions ampliaran les seves competències i podran, per exemple, consolidar el seu equip de docents i administratius, i definir el perfil del professor que més els convé.

• A l'escola pública:
–Possibilitat d'agrupar centres de diferents etapes sota una mateixa direcció, sota un mateix projecte pedagògic.

–Obertura de gestió en casos excepcionals i justificats a una gestió dels centres dirigida per grups de professionals, ajuntaments o entitats sense ànim de lucre que presentin projectes adaptats a les necessitats.

• A l'escola concertada:
–Mecanismes d'estímul a les titularitats de centres diferents a les públiques per incrementar l'oferta, sempre amb la garantia d'educació equitativa.

• Funcions del personal docent:
–Programació i ensenyament
–Avaluació de l'alumnat
–Recerca, experimentació i millora dels processos educatius

Més informació:

www.cgtcatalunya.cat/cgtense

Al telemàrqueting CCOO-UGT canvien drets dels treballadors per alliberats

Coordinadora Estatal de Telemàrqueting de la CGT

Després de 10 mesos de negociació i de salari "congelat", els mateixos de sempre, CCOO i UGT, van arribar a finals de novembre a un preacord amb la patronal del telemàrqueting que no resol cap dels problemes i n'hi ha molts que tenen els treballadors d'aquest sector, però sí que augmenta notablement el nombre d'alliberats.

Quan el sou de més de 60.000 treballadors solament pujarà l'IPC per a l'any 2007 i 0,25% per a 2008 i 2009, els seus alliberats passen a ésser de 14 a 18, el que significa un augment de més del 28%. També des d'ara, els contractes eventuals seran els més utilitzats per les empreses, ja que han eliminat pràcticament qualsevol limitació temporal en la seva utilització.

Per contra, no s'augmenta el nombre de treballadors indefinits, es manté l'acomiadament arbitrari i a caprici de l'empresari per disminució del volum de treball amb tan sols vuit dies d'indemnització, no es reconeixen els drets en cas de successió d'empreses... I a més, tenen molta pressa per aconseguir que aquest preacord sigui definitivament el conveni.

Tant CCOO com UGT, volien signar-lo costés el que costés abans del dia 7 de desembre, data en la qual CGT havia convocat una vaga sectorial, que finalment es va haver de desconvocar degut a la signatura definitiva de l'acord. Tenien por que els treballadors, com ja van fer el 18 d'octubre, els diguessin que no estaven per la labor d'acceptar un conveni que els manté en la precarietat per tres anys més. Però que els importa a ells, l'opinió dels treballadors?

<http://www.cgt.es/telemarketing/>

2.000 manifestants contra el tancament d'empreses i els acomiadaments

Col·lectiu Catalunya

Amb el lema "Prou acomiadaments i tancaments, la Generalitat ens ven", unes 2000 persones es van manifestar el migdia del diumenge 2 de desembre pels carrers de Barcelona en protesta contra els acomiadaments massius i els tancaments d'empreses. La mobilització es va iniciar amb una concentració a les 11 del matí a la plaça de Sant Jaume, on es va lliurar un escrit dirigit al president de la Generalitat, i va acabar dues hores més tard davant el Parlament de Catalunya, amb el lliurament de la mateixa carta per una delegació.

Durant el recorregut es van cridar consignes com "Ni tancaments ni acomiadaments", "Readmissió acomiadats", "Contra els tancaments, mobilització" i "Els llocs de treball es defensen lluitant", al costat d'altres al·lusives a la responsabilitat del govern de la Generalitat i de la patronal en la situació actual dels treballadors. Després, en el

Parc de la Ciutadella, van realitzar parlaments diversos representants de les empreses, col·lectius i organitzacions convocants, per a concloure amb un dinar i un festival reivindicatiu.

En l'escrit dirigit al president de la Generalitat sol·licitant-li una entrevista, i lliurat també al Parlament de Catalunya, es denunciava el procés de tancaments i acomiadaments portat a terme "durant el primer govern de coalició PSC-

ERC-ICV/EUiA: Novalux, Samsung, Autotex, Fisipe...", i s'explicava la nova amenaça que pesa en aquests moments sobre centenars de llocs de treball a Frap, Sysmo i altres empreses, així com la situació dels treballadors acomiadats per Seat pendents de readmissió.

L'escrit conclou denunciant que "les coses a Catalunya no van bé. Mentre que les multinacionals i els empresaris s'han enriquit de manera escandalosa, milers de treballa-

dors han perdut el seu lloc de treball, les seves famílies han vist trencades les seves esperances i Catalunya es ressent de l'avanç de la desertització industrial", en un context, a més, que "tampoc invita a l'optimisme, la precarietat es manté en nivells intolerables, les hipoteques asfixien centenars de milers de treballadors/es, l'accés a l'habitatge és inassolible per als joves, les infraestructures que sostenen els serveis públics es col·lapsen per falta d'inversions a causa de la imprevisió governamental i de la voracitat privatitzadora".

La manifestació havia estat convocada per la assemblea d'acomiadats/des de Seat, el comitè d'empresa de Frap-Behr, treballadors de Mercedes Benz i de Sysmo, i va tenir el suport de la assemblea de treballadors d'empreses en conflicte i de la Xarxa contra els Tancaments i la Precarietat, així com de diverses organitzacions sindicals.

Reportatge fotogràfic a:

<http://www.rojoynegro.info/2004/pip.php?article20268>

Sentència condemnatòria contra l'Institut Municipal de Parcs i Jardins de Barcelona per vulneració del dret de vaga

Secció Sindical de CGT de Parcs i Jardins Barcelona

El Tribunal Suprem ha declarat la inadmissió del recurs de cassació presentat per l'Institut Municipal de Parcs i Jardins de l'Ajuntament de Barcelona contra la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) on condemnava a l'I.M. de Parcs i Jardins per vulneració del dret de vaga i declara la fermesa de la sentència recorreguda, amb imposició de costos i la pèrdua del dipòsit constituït per a recórrer.

La sentència de 30 de Juny de 2006 del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) recorreguda per l'I.M. de Parcs i Jardins va estimar la demanda interposada per la CGT contra l'Institut Municipal de Parcs i Jardins de Barcelona per vulneració del dret de vaga, i va condemnar a aquest Institut Municipal (Presidit per la Regidora d'IC-VERDS-EUA Imma Mayol).

La demanda presentada per la CGT contra la decisió unilateral de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins d'imposar en la vaga del passat 30 de juny del 2005 uns serveis mínims manifestament injustifi-

cats, arbitraris i lesius del dret a la vaga, ha sigut estimada pel TSJC que ha declarat que la conducta empresarial jutjada vulnera el dret a la llibertat sindical a la seva vessant del dret de vaga i condemna a l'Institut Municipal de Parcs i Jardins a indemnitzar al Sindicat pel dany moral ocasionat.

A la sentència, queda de manera detallada la vulneració al dret de vaga, recollint els següents paràgrafs:

FALLAMOS

"...estimando el recurso de suplicación interpuesto por la CONFEDERACIÓN GENERAL DEL TREBALL..." "...condenando al INSTITUTO MUNICIPAL DE PARCS I JARDINS DE BARCELONA a estar y pasar por tal declara-

El 29 de novembre, a les 8 hores, un treballador de Parcs i Jardins es va declarar en vaga de fam davant la política privatitzadora, davant els incompliments dels acords i davant la repressió laboral i assetjament que pateixen molts treballadors de l'empresa.

ració y a que abone al sindicato CGT en concepto de indemnización global de seis mil euros."

Parlant de l'empresa, en aquests cas de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins, la sentència també inclou el comportament que van portar a terme:

"...la regulación de los servicios mínimos, establecidos en atención y beneficio de los usuarios, no pueden repercutir indirectamente en beneficio de la empresa."

(segueix) "En la misma fecha - 29 de junio...con fines de control administrativo...dio instrucciones para que los conservadores y jefes de departamento se personaran a las 11 horas en su puesto de trabajo para tomar nota de los trabajadores ausentes y de los presentes..."

"Los hechos descritos revelan un panorama indiciario suficiente

como para generar la razonable sospecha de vulneración del derecho fundamental..."

"...partiendo de la restrictiva interpretación que merece la aplicación de la norma que sustenta la fijación del servicio...(servicios mínimos)...debe convenirse que tanto el número de trabajadores afectados como la relación de alguno de los puestos adscritos a los mismos, exceden de las exigencias impuestas para el mantenimiento y seguridad de una actividad que no puede considerarse esencial."

"...los servicios esenciales de mantenimiento no pueden ser declarados unilateralmente por parte empresarial..."

"...la indemnidad del derecho en cuestión debe ser analizada también desde una conducta empresarial que no sólo impone unos servicios muy superiores a los previamente admitidos como proporcionados tanto a la naturaleza de la actividad desarrollada por el Instituto Público, como por el carácter parcial del paro convocado...(brevedad de interrupción -2 horas por turno-)..."

Com podeu veure, queda totalment clar el comportament antisindical de l'Institut.

Catalunya. Gener de 2008

Tema del mes

L'extrema dreta s'organitza electoralment i busca 'vot obrer'

Ignasi Perelló (Diagonal-València)

L'extrema dreta espanyola s'està reorganitzant. Partits xenòfobs preparen una plataforma unitària. L'objectiu: aconseguir resultats electorals significatius. Però els seus diferents intents organitzatius xoquen amb la seva tradicional fragmentació.

Després de l'autodissolució de Fuerza Nueva, arran del seu estrepitós fracàs electoral el 1982, la ultradreta espanyola no ha tingut ni un partit ni un líder que aconseguixi aglutinar el vot ultra. Caracteritzada per constants enfrontaments entre grups i monumentals bregues entre els seus líders, l'extrema dreta espanyola mira amb enveja els resultats dels seus amics del Front Nacional francès i el lideratge aglutinador de Jean Marie Le Pen.

No obstant això les diferències persisteixen i en l'aposta per la via electoral ja es perfilen diversos corrents clarament enfrontats. Manuel Canduela, líder de Democracia Nacional (DN), aglutina els residus neofeixistes més violents i extremistes. En la seva òrbita pul·lulen altres grups més minoritaris, com Alianza Nacional (AN), directament vinculada al terrorisme ultra, o Combate España, una coordinadora de neonazis extremadament violents.

Des de l'arribada de Canduela a la Direcció de DN, fa quatre anys, el partit que va néixer com un intent d'imitar els passos de Le Pen, ha degenerat en un grup filonazi. Canduela, condemnat per associació il·lícita, veu ara amb cert vertigen el panorama que es presenta arran de l'assassinat a Madrid del jove antifeixista Carlos Javier Palomino a les mans d'un soldat d'extrema dreta simpatitzant del seu partit. El màxim enemic i competidor de Canduela, José Luis Roberto, líder d'España 2000 (E-2000), va trigar poques hores a condemnar l'assassinat del jove antifeixista.

España 2000

I és que España 2000 "ha adquirit una vida i un rumb propi que l'han allunyat progressivament de l'extrema dreta", segons una declaració publicada després de les eleccions municipals del passat 27 de maig. Eleccions en les quals el partit de Roberto va pujar en vots i va obtenir representació en dues localitats valencianes de més de 15.000 habitants. El citat document, l'autoria del qual s'atribueix al novíngut Ernesto Milá, anuncia la nova estratègia dels ultres.

Aquesta via lepenista pretén aglutinar la Plataforma per Catalunya (PxC), que compta amb 18 regidors, i Iniciativa Habitable (IH), una candidatura ultra disfressada d'ecologista liderada per l'exfalangista Manuel Leal Gil. Per a això pretenen, a imatge del FN francès, introduir el seu discurs fàcil i populista contra la immigració en les classes treballadores.

nar la Plataforma per Catalunya (PxC), que compta amb 18 regidors, i Iniciativa Habitable (IH), una candidatura ultra disfressada d'ecologista liderada per l'exfalangista Manuel Leal Gil. Per a això pretenen, a imatge del FN francès, introduir el seu discurs fàcil i populista contra la immigració en les classes treballadores.

Al País Valencià i a Catalunya, el discurs dels ultres s'allunya -encara que sense abandonar-lo ni de bon tros- de l'anticatalanisme i de l'espanyolisme a ultrança i abandera la islamofòbia. És el cas de les campanyes del líder de PxC, exmembre de Fuerza Nueva a Catalunya, contra les mesquites. A València el partit de Roberto sol organitzar manifestacions legals contra la immigració i partits de futbol "només per a espanyols" en barris de forta presència estrangera caracteritzats per una convivència pacífica. L'arribada a E-2000, el passat gener, d'Ernesto Milá ha consolidat aquesta via. La seva aliança amb José Luis Roberto té un clar objectiu: articular la representació de les tres formacions -IH, PxC i E-2000- sumen en total 30 regidors- i aconseguir una candidatura unitària per a les eleccions al Parlament Europeu.

Però el camí cap a la unitat està ple d'obstacles. Un d'ells és Madrid, on Roberto i els seus no tenen tanta influència. En la capital espanyola hi ha, a més, competidors. Cal recordar que la nova marca electoral del tradicionalisme espanyol, el Frente Nacional, es presentava en una manifestació el 28 d'octubre seguida, segons els seus organitzadors, per 5.000 persones. El seu president, el falangista José Fernando Cantalapiedra, es va postular en una escenografia cuidada i moderna com el líder de la "nova España".

Madrid és també el camp de batalla

lla que es disputen DN i el FN, ja que en diverses ocasions han posat a prova les seves capacitats de convocatòria amb actes simultanis. Per exemple, l'11 de novembre van convocar separatament marxes contra l'arribada massiva d'immigrants extracomunitaris. Una pel barri de Salamanca, organitzada pel FN; l'altra, de DN, a Usera, prop d'on moria el jove antifeixista Carlos. L'assassinat del jove va fer saltar totes les alarmes entre els ultres lepenistes. Les demandes d'il·legalització de les organitzacions feixistes des d'amplis sectors socials i polítics -incloent al Partit Popular- poden entelar els plans de la nova ultradreta espanyola.

La ràpida condemna per part de Roberto de l'assassinat pretén distanciar-lo de les agressions feixistes però el seu impressionant historial i el dels seus el delata. La no gens discreta activitat dels feixistes que apadrina inclou pallisses, agressions, amenaces i acumula nombroses denúncies. A més, el seu partit E-2000, malgrat una imatge renovada i un ideari "populista social i democràtic" no aconsegueix convertir-se en "la casa comú del patriotisme". Les seves connexions polítiques, així com les seves activitats empresarials en la prostitució, fan recelar dels seus projectes polítics a molts ultradretans, especialment al fonamentalisme catòlic, capitanejats pel Movimiento Católico Español i Alternativa Española, i al racisme sense embuts de DN i AN.

Roberto és el cervell d'ANELA, la patronal de la prostitució i es lucra amb aquest negoci. El que nou de cada deu treballadores dels clubs d'ANELA siguin estrangeres també irrita notablement a sectors ultres. A més, Roberto acull en les seves llistes a propietaris de bordells, llocs que

s'han convertit en autèntics centres culturals per als ultres valencians. I com a capdavanter té defectes: les seves aparicions televisives resulten desastroses.

El cervell

El projecte de renovar el moviment ultra espanyol té, segons diverses fonts, com a principal ideòleg Ernesto Milá Rodríguez. Nascut a Barcelona fa 55 anys, ha estat un actiu dirigent dels grups neofeixistes espanyols més violents des de la Transició. Estretament vinculat al terrorisme feixista europeu dels '70 -era amic íntim del feixista italià Stefano Della Chiaie, implicat en nombrosos atemptats-, la Policia espanyola el va considerar l'últim millor relacionat amb les trames negres internacionals. El 1995 ingressa en la Direcció de DN, però uns anys més tard abandona la formació després de l'arribada de Canduela. Al gener de 2007 s'integra en el partit España 2000, del que és responsable de premsa.

Un vernís ecologista

Manuel Leal Gil, nascut a Madrid en 1968, és el fundador de la plataforma electoral Iniciativa Habitable/Madrid Habitable, de la qual és el coordinador per a tot l'Estat. Malgrat un nom amable que sona a ecologista i un programa aparentment de centreesquerra, és una plataforma xenòfoba. A més, el passat de Leal ho delata: número 12 en la candidatura de Falange Española per Madrid en 1996, candidat d'España 2000 al Congrés per Madrid el 2000, posteriorment apareix en les llistes del partit nazi Movimiento Social Republicano (MSR) en les municipals de 2003 i estatals de 2004. El seu gran èxit, els

deu regidors a Extremadura que Iniciativa Habitable aconseguia en les eleccions municipals de 2007, amb l'ajuntament de Miramontes i sobretot la mateixa representació que PSOE i PP -cinc regidors- en la localitat de Talayuela, després de liderar una campanya contra la construcció d'una mesquita.

El tradicionalisme

El corrent potser més dividit i esperpèntic del panorama ultra espanyol és el que agrupa al tradicionalisme. A més de l'avançada edat de bona part de les seves bases, són crònics els seus enfrontaments. Per exemple, hi ha cinc organitzacions que es reclamen falangistes. No obstant això, alguns sectors del tradicionalisme pretenen renovar el seu discurs espanyolista incorporant el rebuig a la immigració. Així, el president del Frente Nacional (FN), José Fernando Cantalapiedra, que recentment ha abandonat La Falange, afirmava en l'acte de presentació d'aquesta iniciativa electoral voler defensar als "treballadors espanyols enfront de la immigració". La nova marca electoral tradicionalista, que conta amb el suport de Infonacional, portal ultra de referència, pretén presentar-se a les eleccions de març i a les europees de 2009. Proposa "tancar les portes als immigrants no europeus".

Parlant català

"En aquests moments a Catalunya no ens interessa relacionar-nos amb tot allò vinculat al franquisme, la bandera espanyola, l'àguila, que les duem en el cor, però políticament no ens interessa". Aquestes declaracions de José Anglada Ruis emeses fa uns anys per un canal de televisió valenciana el retraven, perquè encara que Anglada parla català habitualment, té una llarga militància espanyolista. Líder de Fuerza Nueva a Catalunya, després de la seva dissolució va passar per diverses organitzacions ultres fins a formar part de la candidatura de l'Agrupació d'Electors Ruiz Mateos al Parlament de Catalunya el 1992. Hereu del discurs del Moviment Patriòtic Català i del grup terrorista Milícia Catalana, que embolicava de catalanisme una realitat feixista i espanyolista, és el creador del partit ultra Plataforma per Catalunya (PxC). Afirmar que "l'Islam és un perill. La gent del carrer està farta de la invasió". En les passades eleccions municipals va triplicar els seus vots a Catalunya.

Article publicat a la revista "Diagonal", número 67 (desembre 2007)

Parlem amb...

ALÈSSI DELL'UMBRIA

'Si no pots expressar la ràbia, et destrueix per dins'

Text: **Francesc Richart Barbeira**; foto central: **Albert Garcia (Directa)**

Alèssi Dell'Umbria (Marsella, Estat francès) autor del llibre *"J'Chusma?"*, publicat per Pepitas de Calabaza al 2006, és l'autor d'un dels pocs títols que podem trobar sobre la història dels suburbis francesos ('banlieues') i sobre com a l'Estat francès s'ha instaurat un autèntic 'apartheid' social. Alèssi no és ni periodista, ni sociòleg, ni militant. Participa en les grans revoltes de les 'banlieues' a principis dels anys 80, va estar uns dies a Barcelona, explicant com es troba la situació ara, després dels recents enfrontaments dels joves amb la policia, i aprofitant-nos als episodis de les insurreccions de la tardor del 2005.

-Com han estat les revoltes als 'banlieues' d'aquests últims dies comparades amb les de la tardor del 2005?
-El nivell de violència ha estat molt més alt i el seu nivell d'organització també; persones als terrats amb mòbils comunicant-se sobre els moviments de la CRS (antidistúrbis), walkie-talkie per interceptar la freqüència de la policia i, sobretot, el fet d'haver utilitzat escopetes de caça ferint més de 120 policies. Villiers-le-Bel, on s'han iniciat els incidents, no és dels llocs precisament més calents de la perifèria de París... doncs imagina't. A més, el fet que et condemni 8 anys de presó

per enfrontar-te a la policia fa que en aquest nivell als joves els doni igual utilitzar els pals o l'escopeta. La policia, per la seva banda, fa ús molt sovint dels 'flashtball', molt perillosos; per exemple, fa uns dies en una manifestació d'estudiants a Nantes els van utilitzar i van deixar un jove sense un ull...

-Quins són els trets característics de la gent revoltada?

-Difícil. Joves de 15 a 25 anys, i també gent una mica més gran, els germans grans; per exemple, a Villiers-le-Bel hi va haver un consens general per castigar la policia, però bàsicament joves, joves que no tenen possibilitats, aturats per vida...

-Què passa amb les generacions que van viure les revoltes dels 70 i 80?

-Molts d'ells ja han mort, l'heroïna, la presó... o molts d'altres tenen una família, un treball, i volen oblidar tot allò. A vegades, també és que no s'atreveixen a parlar amb aquests joves que desprenen una violència que és una bogeria, jo tampoc puc parlar amb ells...
-S'ha venut que la llavor dels avalots podria ser racial...

-No hi té res a veure. Ningú a França, ni el govern, ni els mitjans, ni els joves de les 'banlieues' han parlat de problema ètnic. La identitat dels joves de la perifèria no és la del país ni la del origen: n'hi ha d'origen algerià, de l'Àfrica negra, gent francesa, blancs, d'origen espanyol, italià...

encara que molt cops a les barriades la segregació urbana, social i ètnica és la mateixa.

-Com són les 'banlieues', fins a quin punt arriba l'aïllament?

-Les 'banlieues' neixen als 50, 60 i 70 i van ser una solució fordista dels tecnòcrates a la qüestió dels allotjaments. Així, s'organitza la diversitat d'activitats que hi ha en una ciutat per separat, és a dir, una zona de treball, una d'industrial, una de comercial (hipermercats), zona residencial, zona de divertiment, vaja, concebut per a la reproducció de la força de treball.

Aquest model, al 1975, es va acabar i l'herència ha estat una segregació d'aïllament total; a Clichy-sous-Bois, per exemple, perifèria de París, no hi arriba cap transport. Si no tens treball no tens cotxe, i la meitat de la gent d'allà està a l'atur, així que com s'ho fan? És una altra forma d'emprisonament de la classe obrera.

-Així, doncs, el cotxe no és cap objecte innocent...

-Els carrers i espais col·lectius de les 'banlieues' han estat reemplantats per cinturons adaptats per a la seva circulació, les carreteres són el principi organitzador de l'espai suburbà. L'automòbil encarna el tancament, ofereix la llibertat de moviment que d'altres no tenen, que es veuen condemnats a la marginació absoluta sense escapatori.

Nosaltres, quan teníem 16 o 17 anys també cremàvem cotxes, només que anàvem als barris dels rics. A més, ara, moltes vegades els cotxes cremats són de delators de la policia, racistes, tot i que cremen el que tenen a disposició.

-Com s'estenen tan ràpid les revoltes, és solidaritat pura o competició?

-Per tots dos factors. Crec que la competició agonística és dinàmica de la revolta, a més al mateix temps hi ha una solidaritat en contra de les persecucions policials. Jo ho he viscut de jove, aquesta mena d'orgull que t'omple quan veus que la teva barriada a 15 quilòmetres de París és la protagonista a mig món.

Una fet important és que molts cops s'ha incendiat instal·lacions industrials i comercials. El discurs sociològic dominant a França ho atribueix al fet que

aquestes empreses no els donen treball tot i viure-hi prop. Això no és així. Moltes vegades, aquests joves hi han treballat i els han tractat com una merda. El 2005, dos germans que havien cremat un Bricomora resultava que hi havien estat sis mesos d'empleats. Parlem d'una revolta obrera d'una força de treball atomitzada. Són obrers!

-Abans hi havia més polització a les banlieues, no?

-Sí, encara que hi ha una consciència social molt clara. Als 80 estàvem influits pel maig del 68 -els joves d'ara no en saben res del 68-; així, als 70 les manifestacions acabaven amb grups d'autònoms i joves de les 'banlieues' atacant la policia.

Ara, la contestació altermundialista la veuen com una contestació de classe

Catalunya. Gener de 2008

mitjana, de gent que treballa al món de la cultura, de l'educació. A les 'banlieues' no tenen cap projecte de canvi, però són lúcid. A més, qui té un projecte de canvi? No estan moguts per accions filosòfiques o polítiques. Són molt més concrets, per ells és la brutalitat policial. Significa prendre el control del seu territori, impedir a la policia tractar el seu barri com un país conquerit. Si no pots expressar la ràbia, et destrueix per dins. Això ho saben tots els joves de la perifèria.

-L'esquerra francesa com s'ho està prenent?

-El PCF amb els socialistes han cridat a la repressió, i són qui té més responsabilitat per la policia urbanística que ha produït tot això. Els troskistes no saben què fer. La gent que s'hi ha solidaritzat són

Catalunya. Gener de 2008

repercuteix al barri?

-El MIB (Moviment de la Immigració a les Banlieu) neix a finals dels 80 a Lió. Són gent que formen una coordinadora, gent que ha conegut la presó, però que estan en una altra realitat. La idea i el concepte d'aquest moviment es compara amb el de l'any 1983, amb la primera marxa pels drets cívics, però eren condicions molt diferents on no hi havia un nivell de segregació tan brutal.

-En les últimes manifestacions d'estudiants a l'Estat francès s'han donat casos d'agressions de joves de les 'banlieues' contra estudiants d'esquerres...

-Això crec que només ha passat a París. En altres llocs hi ha hagut una unificació. A París, els joves que es manifestaven en contra de la pecarietat laboral eren, en la seva major part, classe mitjana blanca francesa, alguns joves àrabs, gent privilegiada, amb possibles.

En canvi, els joves de la perifèria no tenen cap esperança. Com el ressentiment que hi ha contra els joves d'estètica gòtica o punk, des de la seva cultura hip-hop els veuen com a petitburguesos, fet que a vegades és veritat. No és com aquí o a Anglaterra, on els punks són veritables fills de la classe obrera.

Tot i així, aquest ressentiment és fruit d'una situació d'incomunicació total, que acaba desembocant en una situació d'alarma quotidiana, de gent que viuen en món diferents. Això és específic de París. Però en el cas explicat de l'Estació del Nord de París, aquests enfrontaments sobrepassen aquest antagonisme, són espais de trobada efímers però de gent de París. És important remarcar-ho ja que molts joves de classe mitjana també s'enfronten a les dificultats del treball, de la violència de la policia...

-En relació amb els joves que moren a mans de la policia, veiem sempre un cos policial relacionat, la BAC, en què estan especialitzats?

-Malparits! La Brigada Anticriminal. Són policies de país entrenats en les arts marcial, molt ben equipats, amb cotxes molt ràpids, i es dediquen a la petita delinqüència al carrer. Són ells qui van intervenir contra els joves que recentment van morir a la perifèria. Encara que la BAC també intervingué i carregà contra manifestacions d'aturats, dels liceus (instituts), protestes socials... la van crear els socialistes.

-Res, no poden anar a les 'banlieues', els tiren pedres perquè són col·laboracionistes. És un moviment de màrqueting publicitari i ja està. Els dos primers presidents de SOS Racisme han acabat sent diputats socialistes i un ministre.

-I el treball de base com les MIB com

nal.

-Quin és el paper de la dona en els amotinaments?

-Elles estan de tot cor amb els seus germans. Al 2005, dels 3.000 detinguts només hi va haver una dona detinguda, és un espai ocupat per homes. Però aquests últims anys, en la nova onada de delinqüència s'han vist bandes de joves dones, a vegades molt violentes, i no crec que tardem a veure en les properes bullangues la intervenció d'aquestes bandes. Per la seva part, les mares a Villiers-le-Bel tiraven aigua contra el gas lacrimogen i objectes i pedres quan veien la policia des de les finestres de casa seva. Tot i que elles tenen por de la violència dels seus fills, de la violència de la policia.

-Fins a quin punt influeix la religió musulmana dintre de la revolta?

-La intervenció dels imams és per persuadir els joves perquè no cremin cotxes, no fereixin policies, perquè tornin a casa...

Per molts joves hi ha una identificació amb l'Islam, però confusa, no arriba a pràctica religiosa. En algunes barriades la situació és molt complexa i s'identifiquen amb alguns comportaments però és tracta d'una relació més personal que col·lectiva.

-I si al 2005 hi va haver 3.000 detinguts, què ha passat amb tota aquesta gent?

-A la presó. En tot cas, les condemnes al 2005 van ser baixes ja que no podien demostrar la culpabilitat. Però així també hi ha gent que s'ha menjat tres o quatre mesos per no fer res.

Al 1975, quan vaig estar a la presó érem 30.000, ara són 60.000. Estan construïnt unes 13.000 places noves, i entre 4.000-5.000 per a menors, a més ara s'estan rumiant reduir l'edat penal a 16.

-Podem parlar que a les 'banlieues' s'està gestant un contrapoder informal?

-D'una manera o altra sí, perquè han aconseguit ser el centre de la vida política francesa i alhora denunciar l'urbanisme i la segregació.

Parlem d'una insurrecció social, espontània, desesperada, però contrapoder també significa bastir una contrasocietat i ara mateix no estem en aquest punt.

Entrevista en versió extensa de la publicada pel setmanari 'Directa' núm. 71 (novembre 2007)

> LES FRASES...

“ Parlem d'una revolta obrera d'una força de treball atomitzada. Són obrers!”

"Les 'banlieues' neixen als 50, 60 i 70 i van ser una solució fordista dels tecnòcrates a la qüestió dels allotjaments"

"A les 'banlieues' no tenen cap projecte de canvi, però són lúcid. A més, qui té un projecte de canvi?"

"Parlem d'una insurrecció social, espontània, desesperada, però contrapoder també significa bastir una contrasocietat i ara mateix no estem en aquest punt"

”

> CONVOCATÒRIES

**Congrés
Extraordinari de la
CGT de Catalunya.
Reus, 19 gener del
2008**

S'ha convocat un Congrés Extraordinari de la CGT de Catalunya pel dissabte 19 de gener de 2008 a Reus, amb el següent ordre del dia:

1. Obertura del Congrés.
- Elecció de la Mesa
- Elecció de la Comissió de Credencials
- Elecció de la Comissió d'Escrutini
2. Aprovació si procedeix dels informes de gestió.
3. Elecció del Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya.

El congrés tindrà lloc a la Sala d'Actes del Centre de Lectura de Reus i en ell s'escollirà un nou Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya, que cobrirà el període de temps de dos anys fins a la realització del proper congrés ordinari.

**L'exposició sobre la
Revolució
Llibertària continua
el seu camí per
Catalunya**

El calendari pendent per a l'exposició sobre la Revolució Llibertària és el següent:

- Del 5 al 13 de gener de 2008, Rubí
- Del 14 al 20 de gener, Manresa
- Del 21 al 27 de gener, Sallent
- Del 28 al 3 de febrer, Berga
- Del 4 al 10 de febrer, Cornellà
- Del 11 al 18 de febrer, Granollers
- Del 18 al 24 de febrer, Terrassa
- Del 25 de febrer al 2 de març, Vilanova i la Geltrú
- Del 3 al 9 de març, Tarragona
- Del 15 al 24 de març, Perpinyà

L'exposició, que consta de 26 panells i un muntatge audiovisual, inicia el seu recorregut mostrant els antecedents ètics i filosòfics de l'anarquisme i acaba plantejant el debat pendent de la Revolució. De forma descriptiva presenta cronològicament des de la Primera Internacional a les organitzacions que, com la Confederació Nacional del Treball, la Federació Anarquista Ibèrica, les Joventuts Llibertàries i Dones Lliures, conformen el Moviment Llibertari. Des del Naturisme a l'Esperanto, la Cultura Àcrata i la seva Filosofia, la Pedagogia Llibertària, els Ateneus, fins al procés produït el 19 de juliol, quan el poble en armes, frena el cop feixista en bona part del país.

Temps de Re-voltes, posem en marxa el decreixement!

El proper 10 de febrer començarà una Marxa amb bicicleta pel territori. Durant més de dos mesos un grup de persones s'aturaran a una trentena de poblacions per compartir debats sobre decreixement i altres maneres de viure i d'organitzar-nos. Aportaran reflexions entorn el context actual de crisi energètica i com el sistema financer condiciona la nostra existència.

Enfront aquest context, és necessari un nou sistema econòmic realment sostenible. Desmonetitzar aspectes de l'economia i alhora, impulsar la construcció d'un altre funcionament monetari.

La Marxa és necessària perquè el canvi de model de vida va més enllà d'una convicció, és una necessitat. Per aquesta raó, volen fer-la participativa, obrir-la a totes aquelles persones i col·lectius que s'hi vulguin sumar, que vulguin acompanyar-los en aquest recorregut per a la construcció d'una altra manera de viure.

**La crisi energètica,
punta de llança de la
crisi ecològica
planetària**

Diferents estudis demostren com estem ja sobre el pic del petroli, el punt màxim de producció diària de l'or negre que la geologia del nostre planeta permetrà. Abans del 2025, també declinaran irreversiblement la producció de gas, de carbó i d'alguns minerals imprescindibles per a la indústria i la tecnologia. A partir d'aquí, l'energia diària disponible per la humanitat començarà presumiblement, a declinar.

L'esgotament dels recursos energètics fòssils i el canvi climàtic que provoca el seu consum, ens aboquen a la urgent transició cap a un model energètic de poc consum basat en les energies renovables. La qüestió energètica és transcendental per poder avançar cap a un model de vida realment sostenible, però el problema no és només de falta d'oferta de recursos energètics i minerals, tot i que això per sí sol pugui arruïnar el nostre modus vivendi. L'assalt de la humanitat contra el medi ambient ha deixat a molts ecosistemes en un estat tan fràgil, en alguns casos irreversible, que qualsevol nou impacte els pot portar a un col·lapse catastròfic; la greu disminució de les reserves de peixos, d'aquífers, d'espècies animals i de boscos primaris en són una mostra incontestable.

**Decreixement, una
altra manera de viure**

Al mateix temps que la crisi energètica s'evidencia, el nostre model de vida s sosté en un consum abundant de recursos i energia, per tant, el model de globalització, de mercat mundial de productes, de transports i serveis haurà necessàriament de canviar per a fer front a les conseqüències d'aquest model de creixement. Un model que no tan sols no és possible, sinó que tampoc és just ni desitjable. No és possible degut a la limitació energètica i de recursos, no és just perquè exclou a la majoria de la humanitat, i fa que uns visquem a costa dels altres, i no és desitjable senzillament, perquè el fet de poder consumir més, d'acumular comoditats i objectes no ens fa més feliços. Davant d'això, apostem pel decreixement.

**El sistema financer, el
fraud bancari de la
creació de diner**

El 1971 es va fer desaparèixer el patró or, és a dir, que es va deixar d'usar l'or com a base real del diner. Tot i canviar aquest aspecte fonamental del sistema monetari, els bancs centrals i privats van continuar creant diners, però amb unes reserves que només són anotacions bancàries que signifiquen diners, però que no estan garantides per cap diner que poguem considerar real. És un pur contracte que només té valor perquè tothom n'hi donem.

El diner que es crea avui en dia, es crea bàsicament a partir de préstecs, és a dir en forma de deute, sigui deute públic, deute comercial, deute extern o deute de

particulars. Per tant, els bancs es lucren amb un diner que creen del no res i que només ells poden crear. Si el diner ja no és or i si els diners són en l'actualitat purament una creació humana no recolzada per cap valor físic, per què aquests diners només els creen els bancs, i per què només ho fan en forma de deute a retornar amb interessos?

Un sistema així, basat en endeutaments i interessos creixents, només es manté si hi ha un creixement econòmic exponencial, un creixement que destrueix el planeta. Volem posar sobre la taula com aquest sistema pervers és íntimament responsable de la pobresa i la crisi ecològica, i com és imprescindible construir unes altres regles del joc perquè tinguem una economia compatible amb el decreixement i la justícia social.

És per això, i donada la importància cabdal del sistema financer en la actualitat, que trobem necessari un debat per posar sobre la taula propostes per gestionar el fet econòmic d'una altra manera.

Una altra economia

Com es creen els diners també ens afecta al dia a dia. En aquest món capitalista, la supervivència personal i dels projectes col·lectius es troba en dificultats. Les persones actives socialment, també estem afectades pel robatori que signifiquen els preus dels lloguers i les hipoteques dels habitatges, així com cada vegada més, per l'encairament de la cistella de la compra. Cada cop més, aquest sistema ens obliga a lluitar per arribar a final de mes, quan el que volem és lluitar per enderrocar-lo.

L'economia dominant, on els preus no tenen en compte el valor real de les coses i la finitud dels recursos de la natura, ens dificulta enorme-

ment l'extensió de les iniciatives que porten la llavor del decreixement a dins; la comunicació de les propies lluites que s'oposen al sistema imperant, defensant el territori i la seva gent. Per aquesta raó, cal construir aquí i ara, una altra economia.

Propostes

Uns mesos després de la Marxa, del 4 al 6 de juliol d'aquest any, proposem una gran trobada en un lloc per confirmar, per posar tots junts els fonaments d' aquest pla, d'aquesta xarxa.

La vostra col·laboració és necessària. Us demanem, que des dels vostres barris, pobles o ciutats ens ajudeu a difondre aquesta Marxa i animeu a la participació. Per a qualsevol suggerència o col·laboració: correu electrònic: revoltes@tempsdere-voltes.cat, telèfon 932 17 06 23.

A cada parada, proposem el següent calendari:

Primer dia de 19 a 22h: primera xerrada sobre crisi energètica i segona sobre sistema financer.

Segon dia al matí: possibilitat de participar en alguna acció en suport a les lluites locals en defensa del territori o similar. També ens agradaria entrevistar a col·lectius locals per a fer videonotícies i publicar-les a internet.

Segon dia de 16 a 21.30h: xerrada sobre decreixement, presentació de propostes per a teixir xarxes socials i d'economia contrahegemonica i debat entre tots els participants.

Dels col·lectius locals necessitem: Acollida per a 8-10 persones, dues nits. Compartir 2 dinars i 2 sopars. Difusió pels col·lectius i persones properes, de la vostra població i de la vostra comarca, perquè puguin participar de les activitats.

SENSE FRONTERES

A Xile no queda res per privatitzar i el govern 'socialista' ara vol vendre als empresaris les terres del poble maputxe

79 dies en vaga de fam: www.youtube.com/watch?v=Fy6_ZQgC2AYEI

L'exjutge Juan Guzmán denuncia que l'estat xilè fabrica delictes per criminalitzar els indígenes

Poble maputxe, perseguit com mai pel govern 'socialista' de Bachellet

Mariela Valiente i Francesc Urgell (Wallmapu-Menorca)

En la "parla de la terra", el mapudungun, 'maputxe' significa gent de la terra, i en la seva cosmovisió, l'home no està sobre la terra sinó que en forma part i, per tant, no pot viure-hi més que en harmonia i equilibri. Llur objectiu no és la dominació, sinó assolir la saviesa, que s'adquireix aprenent tots els coneixements de la terra, les seves lleis naturals. Des de fa gairebé 20.000 anys qualsevol 'nge aymí' (persona sàvia) sap que cometre un error per desconeixement produeix un desequilibri en la natura, i per tant cal ser respectuós amb els altres éssers vivents que, per petits que siguin, no són menys importants.

Totalment supeditat als interessos de les empreses que exploten els recursos naturals del territori maputxe, el govern de Michele Bachellet -com els altres anteriors- es mostra totalment insensible a la cultura ancestral dels habitants originals del territori que avui ocupa l'estat xilè. Durant la dictadura de Pinochet, Xile va ser el primer país d'Amèrica del Sud que va aplicar sense restriccions el model neoliberal, procés que no ha estat posat en qüestió pels governs de centre-esquerra que governen el país des de l'any 2000. El resultat és que avui ja no queda res per privatitzar, i les poques terres que resten en mans dels maputxe són objecte de la cobrança de les societats forestals. Aquestes destrueixen a gran escala el bosc original per convertir-lo en immenses plantacions de pins i eucaliptus, que assequen el sòl i ocasionen la desaparició dels hàbitats naturals i el sistema de vida dels pobles originaris. Així mateix, les represes i els projectes de construcció de noves plantes hidroelèctriques i geotèrmiques ocasionen greus impactes al territori maputxe i al medi ambient, l'exili i la separació de les comunitats indígenes. És significatiu el cas de la planta de cel·lulosa Arauco, propietat de l'empresari xilè Anacleto

Angelini, que amb la greu contaminació provocada al riu Cruces ha generat la crisi econòmica de tota la província de Valdivia.

La reacció de l'estat a les queixes o actes de resistència dels maputxe és sovint la repressió. Rodolfo Stavenhagen, relator especial de l'ONU pels drets dels pobles indígenes, denunciava la passivitat dels mitjans de comunicació, que a diferència de l'interès que mostren pels crims del règim de Pinochet en el passat, callen en general les notícies sobre la repressió que amb els mateixos mètodes de la dictadura s'aplica avui en dia contra el poble maputxe.

Davant el greu estat de salut que després de 51 dies de vaga de fam presentaven un grup de presos polítics maputxe, l'internacionalment conegut per la seva feina de jutge contra els crims del pinochetisme Juan Guzmán, va sol·licitar el passat 29 de novembre una entrevista amb la presidenta Bachellet i el nomenament d'un mediador, però ha passat un mes i no s'ha establert encara el diàleg per part del govern. L'estat de salut dels presos, mentrestant, és de molta gravetat en el 77è dia de vaga de fam, la més llarga que s'ha fet mai a Xile.

Guzmán ha declarat que l'aplicació sistemàtica de la llei antiterrorista de la dictadura als maputxe és una "oberta discriminació i una manera de tòrcer la llei per tal de tenir-los emmordassats; amb això s'està perpetrant una forma de terrorisme d'estat enfront d'actes de protesta social legítims". Aquesta llei permet que les detencions preventives durin uns quants mesos i que els testimonis de càrrec (normalment membres del cos de carabiners o de les empreses que exploten els recursos de la zona) que declaren contra els detinguts ho facin de manera anònima.

Un dels presos que ha estat fins fa poc en vaga de fam per defensar la seva terra és Waikilaf Cadin Calfunao, empresonat a la presó d'alta seguretat amb els criminals més perillosos de Xile. La seva mare és Juana Calfunao, "lonko", o dirigent, d'una petita comunitat maputxe. La mare de Juana ja havia estat arrestada i torturada durant la dictadura, i les seves terres confiscades; i ella mateixa, embarassada, va perdre fa pocs anys el seu fill a causa d'una pal·lissa de la policia. Tal com relata Amnistia Internacional, el 2004 l'oncle de na Juana va morir durant un dels incendis

que ha sofert la casa de la lluitadora en un acte que no ha estat mai investigat per les autoritats. El 2005 ella i la seva germana Luisa van ser brutalment colpejades per la policia a casa seva, en presència de llurs fills i altres nens de la comunitat. El 2006 la policia les va tornar a colpejar i humiliar, aquest cop a la comissaria. A més de Juana, Luisa i Waikilaf, també Antonio i Jorge, marit i fill respectivament de la lonko estan detinguts, i altres membres de la família romanen sota ordres cautelars.

Fins fa poques setmanes ella mateixa es trobava també en vaga de fam per denunciar les contínues invasions de les comunitats indígenes per part de la policia i l'exèrcit, detencions arbitràries, pallisses, humiliacions, conculcació dels drets de reunió i d'expressió, ferits i fins i tot morts de bala... Actualment hi ha dos presoners polítics maputxe en vaga de fam, (tres més l'han deixat provisionalment als 65 dies a l'espera que es faci realitat el diàleg promès).

El que reclamen és la llibertat de tots els presos polítics maputxe, la desmilitarització de les zones en conflicte i la fi de la repressió. Les organitzacions maputxe reclamen l'atenció internacional i han penjat a internet (<http://www.firmasonline.com/1firmas/camp1.asp?C=913>) una carta adreçada a la presidenta Bachellet a la que qualsevol persona preocupada pel tema pot adherir-se.

OPINIÓ

La feina del Mou-motos

Peter Leupold (Japó)

La competència global porta especialment llocs de treballs de baixa qualificació a països de sous baixos.

L'automatització ja fa temps que destrossa sobretot aquests llocs. Al mateix temps no aconseguim elevar tothom a un alt nivell d'educació. On podem trobar feina digna per a aquesta gent? Es pot intentar pensar en nous treballs amb molta creativitat; però també podem aprofitar tota la informació que avui dia ens arriba i mirar què hi ha en altres països.

Un exemple molt inspirador es pot trobar al Japó. Tots coneixem els problemes d'espai d'aparcament que crea la nostra societat cada cop més motoritzada. Al mateix temps a molta gent la vida accelerada no li permet aparcar, per exemple, una moto amb tota la diligència possible. Per tant l'espai queda infrautilitzat.

Corregir aquest fet, que causa entre altres coses la cimentificació progressant del nostre món, és una feina prou senzilla. Però difícil d'automatitzar i impossible d'exportar. L'oportunitat ideal per crear una nova ocupació: el mou-motos. Les motos deixades d'una manera negligent, les col·loca en posicions completament rectes i just al costat de la següent moto.

Deixa l'espai aprofitat al màxim i l'ordre en les motos aparcades és també un plaer per l'ull de l'observador. Aquest és el tipus de feina que falta a Catalunya, aprenem doncs del Japó!

SOCIAL

Diuen que les forces i cossos de seguretat de l'Estat ens protegeixen, però ens preguntem qui ens protegeix d'ells a la resta de persones

Una ILP perquè el que mengem no sigui la nostra pena de mort

BALA PERDUDA

Bulldog Zapatero

Adolfo Montoliu (Assemblea Antimilitarista de Catalunya)

Ja hem assenyalat en aquesta columna la manera fulgurant com el president Zapatero va abandonar les seves sospitoses proclames antibel·licistes amb ocasió de la guerra d'Iraq, per acabar esdevenint un gran defensor de les polítiques militars de tota la vida. La decisió de mantenir la presència militar a l'Afganistan no va ser el primer avís de la transformació d'aquell Bambi Zapatero en Bulldog, com ara se li comença a denominar.

Ara que s'acosten les eleccions generals, i amb elles la competició amb el Partit Popular per apoderar-se de la franja moderada de l'electorat, aquella que sempre s'estimarà més la seguretat que la llibertat, l'egoisme que la solidaritat i l'ordre que la justícia, el Govern torna a apostar per polítiques conservadores que els donin el vistiplau. En l'aspecte econòmic i social, la proposta d'eliminació de l'impost sobre el patrimoni o la renúncia a establir una llei d'avortament digna d'aquest nom són només dos exemples d'una àmplia bateria de mesures que han omplert (i ho seguiran fent, no ho dubteu) les pàgines dels diaris.

Volem incidir, però, en altres tres que han passat bastant més desapercebudes, tot i estar dissenyades amb el mateix motlle. Per una banda, l'augment de la despesa militar pressupostada per al proper any, que ultrapassa ja els 18.000 milions d'euros (un 5,42% de la despesa total) i que consolida una tendència a l'alça des de l'arribada al poder dels socialistes. En segon lloc, la duplicació respecte a l'any anterior de les exportacions d'armament, les quals han arribat durant l'any 2006 als 845 milions d'euros. I, per últim, l'aprovació al Congrés dels Diputats del projecte de llei sobre el comerç exterior de material de defensa i doble ús, el qual manté el secret sobre les exportacions d'armament i en possibilita la venda a països que no respecten els drets humans o estan immersos en conflictes bèl·lics, fet que ha propiciat que el Centre Delàs la denomini Llei d'ocultació de la venda d'armes.

Això sí, Zapatero es renta la cara donant a l'Autoritat Palestina 240 milions d'euros que, donada la inviabilitat d'una economia palestina a causa de l'ocupació israeliana, no tenen una altra destinació que acabar en mans de l'ocupant.

Enguany, fa 15 anys que va ser assassinat per un policia

Actes per recordar la mort de Pedro Álvarez

Secretaria de Relacions amb el Mitjans de Comunicació CGT Catalunya

Fa 15 anys que Pedro Álvarez, un jove treballador nascut a Barcelona, va ser as-

sassinat a l'Hospitalet per un agent de policia de la Brigada de Seguretat Ciutadana, arran d'una discussió de trànsit.

El 15 de desembre es va realitzar una ofrena floral a la Torrassa, a l'Hospitalet de Llobregat, en el lloc

El pare i la mare de Pedro no oblidem que el presumpte assassí del seu fill mai no va ser investigat.

on va ser assassinat. El mateix dia, una manifestació va recórrer, com cada any, els carrers del centre de Barcelona.

Carta a Benach

Per altra banda, el 18 de desembre Juanjo Álvarez, pare de Pedro, va fer lliurament d'una carta a Ernest Benach, president del Parlament de Catalunya, i a Joan Saura, conseller d'Interior, en la qual els insta que compleixin la seva obligació i esclareixin el cas del seu fill, en lloc d'intentar entorpir el seu legítim dret a reclamar justícia.

Les Forces d'Ordre Públic s'han dedicat a identificar i pressionar a

la família i amics de Pedro Álvarez, i no a identificar i a posar en mans de la justícia a l'assassí, ja que durant 15 anys s'ha mirat a altre costat; tret que es tinguin altres informacions que no s'han donat a conèixer a aquesta part.

Ja n'hi ha prou d'amagar les misèries de la ciutat de Barcelona!

No descansarem fins que facin Justícia! No descansarem fins que agafin a l'assassí, doncs saben qui és! Haurem d'esperar uns altres 25 anys perquè s'aprovi una nova llei de memòria històrica de la "democràcia"? Facin justícia!!!

Galeria d'imatges: <http://www.rojoynegro.info/2004/spip.php?article20458>

Comença una campanya per tirar endavant una Iniciativa Legislativa Popular per una Catalunya Lliure de Transgènics

Som lo que Sembrem

S'ha constituït la Plataforma Som lo que Sembrem, encarregada d'impulsar una Iniciativa Legislativa Popular (ILP) per una agricultura i una alimentació sense transgènics. A finals de novembre i primers de desembre, es van realitzar diverses convocatòries arreu del territori català per impulsar-la, que es van portar a terme a Girona, la Pobla de Segur, Cerdanyola, Reus, Valls, Lleida, Manresa, Barcelona i Móra d'Ebre.

Es tracta d'un nou intent per tal de fer fora els transgènics de les nostres taules i els nostres camps. El darrer any ha estat especialment dur pels diversos casos de contami-

nació genètica, retallant cada cop més la llibertat d'elecció dels consumidors i productors catalans.

En el pla europeu, són cada cop més els estats i les regions que tracten d'eliminar els cultius i aliments transgènics per protegir la salut de la població i la biodiversitat. Mentrestant, a casa nostra l'Administració continua sense donar resposta a les reiterades reclamacions de la societat civil per aturar-los. I al contrari, hem de veure com es sanciona als qui denuncien les irregularitats i les conseqüències d'aquests cultius.

Per aquest motiu, diverses persones i col·lectius relacionats amb la lluita antitransgènica apostem per portar una Llei al Parlament de

Catalunya que la declari Lliure de Transgènics. En la campanya també s'hi integren els esforços per recollir els fons necessaris per sufragar les despeses generades per la condemna a Josep Pàmies que ascendeixen, de moment, a més de 30.000 euros.

Per fer-ho, necessitem, entre altres coses, recollir més de 50.000 firmes i et demanem la teva ajuda.

Per a més informació de la campanya:

Som lo que sembrem, c/Lleida, 1 - baixos, 25600 - Balaguer (Lleida), tel. 973 45 06 83
ilp@somloquesembrem.org
<http://www.somloquesembrem.org>

Catalunya. Gener de 2008

Una educació no sexista venç el maltractament

Secretaria de la Dona Comitè
Confederal CGT

Mentre que en dates com el 25 de novembre, dia internacional contra la violència masclista, gairebé totes i tots miren cap als maltractaments més espectaculars, els més morbosos, i els que surten diàriament en els mitjans de comunicació, des de CGT, tots els dies de l'any, ens agrada mirar més en profunditat, anar més enllà i fixar-nos en les múltiples manifestacions de la violència, de les grans i les petites, les visibles i la invisibles.

La violència masclista continua formant part de la nostra quotidianitat, sense observar que forma part d'una violència estructural que té el seu origen en un sistema heteropatriarcal que manté la jerarquia entre gèneres.

En la nostra vida diària afrontem la violència de manera individualitzada, però el fet d'assumir-la com a estructural, ens permet visualitzar en major profunditat els mecanismes i dispositius de construcció i manteniment d'aquesta violència. No podem reduir la violència exclusivament a l'àmbit domèstic, ja que només és una faceta més i no podem circumscriure la responsabilitat exclusivament a l'àmbit privat. Hi ha i existeix una responsabilitat social. Això implica una mirada àmplia i compromesa des d'una òptica clarament feminista i com no, llibertària.

Partim d'una societat injustament jeràrquica i discriminatòria, una societat heteropatriarcal i capitalista que es basa en el manteniment de les desigualtats, enfrontaments, explotació i violència com una cosa natural, i integrat tot això en un sistema insolidari, amb la finalitat de perpetuar-se.

Dintre d'aquest sistema, les polítiques socials formen també part d'aquest estatut. D'una banda, pretenen protegir-nos contra la violència, encara que paradoxalment sempre amb grans deficiències a l'hora de dur-les a la pràctica, tant per l'escassetat de mitjans, com pel desinterès dels agents socials, i per un altre, tendeixen a fer-nos més dependents, més vulnerables, per a continuar reproduint els rols establerts.

Perquè volem una transformació global de la societat, des de CGT, considerem imprescindible no solament visualitzar el problema, sinó aprofundir en les causes que el generen. Necessitem repensar i analitzar l'origen de les violències per a així, des d'una òptica llibertària, anar fent i creant, deconstruint

i construint espais on no existeixin relacions violentes basades en la desigualtat i en l'abús de poder, tan normalitzades en les relacions de gènere.

Per mitjà del procés de socialització, nenes i nens, adults i adults aprenem els valors de la societat en la qual vivim, configurant-nos avui dia segons els criteris de la societat patriarcal i capitalista. Aquesta transmissió és desenvolupada per la família, l'escola, la televisió, els altres mitjans de comunicació, la publicitat... competint tots ells en la seva funció educadora.

Partint de la nostra quotidianitat, per què és tan difícil adonar-nos dels maltractaments que succeeixen al nostre al voltant? Partim d'una teoria que en principi tenim clara, però que en la pràctica ens costa identificar.

La família és el primer agent socialitzador, a través del qual es

poden transmetre models de conductes no autoritaris ni patriarcal, però... creiem que en l'àmbit familiar eduquem de forma no sexista?, com ens sentim quan gairebé tot el treball domèstic i el de cures continuen recaient gairebé exclusivament en les dones, sent assumit per tota la família com una obligació?, sentim que eduquem per igual a nenes i nens en la sensibilitat, en l'afectivitat, en la independència i autonomia?

Els mitjans de comunicació són una oportunitat perduda per a transmetre i donar a conèixer la rica i complexa varietat de realitats existents. Creiem que els mitjans de comunicació i la publicitat eduquen de forma no sexista? Com ens sentim quan ens retraten com simples objectes de desig sexual per a anunciar un producte que no té res que veure amb el cos de la dona exposada? I quan en major

mesura ens imposen models estètics que ens assignen un únic model de bellesa per a situar-nos en el plànol del sexy i desitjable...?

En l'àmbit escolar, podem pensar que s'educa de forma no sexista? Sentim que, encara que amb menor intensitat la comunitat educativa continua reproduint els estereotips tradicionals? Pensem que els llibres de text s'ajusten totalment a l'educació no sexista? Som conscients que el llenguatge és reflex d'una forma de pensament? Volem un espai on es fomenti el pensament crític, on existeixi la possibilitat de trencar aquest cercle viciós que es retroalimenta, compensant desigualtats i desenvolupant la capacitat d'empatia.

En l'àmbit laboral remunerat, com ens sentim quan a les dones ens pregunten si tenim filles/fills i a ells no? Com ens sentim quan estem en una situació de major temporalitat i menor salari que ells? Al mateix temps, des de les empreses, hàbilment, es presenten plans de conciliació intentant afavorir la inserció de les dones, perllongant l'engany, perquè la nostra aspiració és que es prioritzin les necessitats de la vida sobre els interessos del mercat.

Com ens sentim en el nostre propi espai de militància sindical quan se'ns presenten situacions de violència masclista?

Poc hi ha de neutral en els nostres actes diaris, amb les actituds diàries i resistències individuals i col·lectives conformant l'espai i la societat en la qual desitgem viure.

És en aquest procés, el de la deconstrucció i la construcció de les relacions no violentes on l'educació en totes les seves dimensions adquireix un paper fonamental, una educació que no quedi només en el plànol de la teoria, on totes i tots, assumim i prenguem consciència dels valors que conformen una societat més justa i més lliure.

Una educació no sexista venç el maltractament

Una educació no sexista i llibertària que ensenyi a respectar les personalitats de les dones i els homes, que eduqui en la llibertat de triar, amb la qual les persones puguem desenvolupar les nostres aptituds lliurement, sense cap autoritat imposada, ens ajudarà a construir una societat de persones íntegres i lliures, valorades en un plànol d'igualtat, respectuosa amb les diferències i amb un esperit crític davant el món, on no existeixin relacions de dominació.

SALUT I ANARQUISMES

Acció directa, vaga, sabotatge i solidaritat

Josep Cara Rincón (Berga)

Jo no sé si serà l'enganxifós nadal però el final dels desembre els visc especialment malament. Malgrat tot, cal reconèixer que aquest desembre hi ha hagut molts motius per a la il·lusió. A casa meua, Ràdio Korneta (radiokorneta.info) ha començat a parlar i us asseguro que això no és poc, algunes companyes ara també són okupes i la resta de projectes —com el pesolet o l'arxiu del Centre d'Estudis Josep Ester Borràs, entre d'altres— segueixen vius. Més enllà, com a mínim tres lluites obreres estant donant exemple de dignitat i de com es fan les coses. Els busersos de Barcelona, la gent de Frapé i les persones que treballen als serveis de neteja del metro de Madrid. A dues d'aquestes lluites la CGT hi té un paper molt important, també a dues hi és la CNT. I no és estrany que així sigui.

Aquestes companyes no estan lluitant solament contra els empleadors i els polítics que els contracten sinó que també ho han de fer contra la pràctica totalitat dels mitjans d'informació que miren de crear opinions contràries a elles i la seva lluita. Les vaguistes han estat criminalitzades, per fer de piquets, per fer sabotatges i altres coses terribles, iníquies i antidemocràtiques. Veure-ho per creure-ho. Quan els serveis mínims són tan màxims, quan el model sindical imposat dona tan poc marge de maniobra als sindicats que no són part de l'Estat: el sabotatge, els piquets i l'anarcosindicalisme en general torna a ser una bona solució, si és que mai havia deixat de ser-ho.

Davant l'exemple de lluita i les agressions que reben aquestes persones, la solidaritat és fa imprescindible. Cal demostrar que la solidaritat no té res a veure amb la caritat de les maratons televisives. La solidaritat és una arma massa potent perquè sigui legal o perquè el seu significat sigui difós.

He parlat de casa meua, d'alguns projectes que s'emmarcarien en allò que es diu social, cultural i de comunicació i informació. Abans —vull dir abans de la guerra— tot allò llibertari girava entorn del sindicat. Ara no. De totes maneres, crec que avui, les lluites socials (contra les agressions al territori, antirepressives, presos, culturals, etcètera), haurien de compartir encara més relacions i suport mutu amb l'anarcosindicalisme. Pot ser, no cal arribar al model de sindical global —o sí—, però en tot cas no podem oblidar que la militància o lluita personal sí que ho és.

Les raons de la manifestació de les Plataformes de l'Ebre el 15 de desembre

Ja n'hi ha prou! Un poble en defensa de la terra i de l'aigua

Plataformes de les Terres de l'Ebre

Sota el lema "Ja n'hi ha prou", cinc plataformes de defensa del territori, Plataforma en Defensa de les Terres del Sénia, Coordinadora Anticementiri Nuclear, Salvem la Mar de l'Ebre, Plataforma en Defensa de la Terra Alta i Plataforma en Defensa de l'Ebre, van convocar una manifestació a Tortosa el 15 de desembre, a la que van assistir prop d'un miler de persones, en una mostra més de la capacitat mobilitzadora de la gent del territori.

Les cinc plataformes ciutadanes de les Terres de l'Ebre han constituït un front comú per rebutjar les agressions que amenacen el seu territori, entre les quals es poden destacar el canal Xerta-Sénia, el cementiri de residus nuclears, el dipòsit submarí de gas i l'allau de projectes eòlics.

Les Terres de l'Ebre, en els darrers seixanta anys, s'han vist sotmeses a una llarga sèrie d'agressions al seu territori i, per tant, a la nostra comunitat. En els anys cinquanta, la dictadura fixà els ulls en l'Ebre per construir-hi els grans embassaments de Mequinensa i Riba-roja, amb la finalitat de produir una energia elèctrica que la gent ebreca solament consumeix en un mínim percentatge, destinant-se més del noranta per cent d'aquesta energia a altres zones del país, tot sense crear més que una quantitat simbòlica de llocs de treball, sortint els beneficis fora del territori, a les arques de les grans companyies elèctriques. La conseqüència immediata fou tallar una via de comerç que, tot i en decadència, encara tenia una certa importància per a les seves terres. Però el pitjor han estat les conseqüències a llarg termini: la retenció de la immensa major part dels sediments va comportar el deteriorament dels canals i, el que és encara més greu, la regressió del Delta.

En els anys seixanta, per inspiració no solament de coneguts empresaris energètics que no la volien en ells anaven a estiuar, sinó també dels militars, es construí la central nuclear de Vandellòs I. Ja sabem el que hi va passar l'any 89 i, després de Txernòbil, com de monstruosa hagués pogut ser la tragèdia.

L'ànsia nuclear del règim i de les elèctriques intentà construir dos reactors nuclears més a l'Ametlla de Mar. L'oposició valenta —cal tenir en compte que encara hi havia dic-

tadura — de tot un poble ho va impedir, però no els plans d'instal·lar-ne més a la zona: Vandellòs II i Ascó I i II, que, per a vergonya de la democràcia, es van construir i posar en marxa, no sense una oposició important de gent d'estes terres, que s'expressà en la Marxa Antinuclear 80 i en la manifestació final d'aquesta. Des de llavors, tenen l'ai al cor pels incidents continus d'aquests reactors i la temor al cos per la impressió —mai contrastada amb estudis seriosos finançats públicament— de molts treballadors i treballadores sanitaris que la seva comunitat té més incidència de certs tipus de càncer que la resta del país.

En els primers anys 70, la dictadura publicà l'anomenat "Anteprojecte de acueducto Ebro-Pirineo Oriental", un projecte per a transvasar un vint per cent del cabal del riu en aquells anys a l'àrea de Barcelona. El projecte generà dos tipus d'oposició: la visible, de les forces del règim que veien perillar la seua agricultura deltaica, i una de popular representada com a obra de teatre per una vintena de joves actors aficionats que sortejaren com pogueren la censura. Aquesta obra s'estrenà el dia de Pasqua de 1977, amb gran èxit de públic, al Casal Tortosí. Les successives representacions en alguns pobles van posar de manifest, per les reaccions invariables del públic, que hi havia potencial per a una oposició col·lectiva.

Però aquell any, en plena transició i amb una crisi econòmica important, el projecte va quedar en un calaix esperant temps millors.

L'any 1979, la petroquímica del Camp de Tarragona havia exhaurit els aqüífers de la zona. Aquesta indústria ho solucionava portant aigua en vaixells al port de Tarragona, però la població patia greus problemes de quantitat i de qualitat d'aigua. Fou llavors, quan els ínclits Joel Bonet, capítot de la comunitat de regants de l'esquerra, i Antoni Faura, llavors diputat de la UCD, van tenir la genial idea de vendre quatre metres cúbics per segon d'aigua dels canals al Camp de Tarragona, a canvi d'un canó per a revestir els canals. Aquests personatges, que no tenien el valor d'enfrontar-se als veritables causants del deteriorament dels canals, és a dir, l'Estat i les elèctriques que retenien els llims a Mequinensa i Riba-roja, obriren la porta a l'obertura de les estisores, quant a renda i demografia, entre les Terres de l'Ebre i el Camp de Tarragona, com hem vist des que funciona el mini-transvasament. Ambdós elements vengueren la vergonyosa operació a la gent del Delta com la panacea per als seus mals de molts anys, mals que han continuat agreujant-se. Per això, l'oposició, encara que molt activa, va ser petita i a càrrec de persones molt joves, tret d'alguna excepció molt meritòria, i no

va poder impedir, com sabeu, la maniobra. Avui, després de molts anys de funcionament del mini-transvasament, i a la vista de l'evidència indissimulable, ja és un consens a les nostres terres el rebuig d'aquest transvasament i la petició de la seua reversió.

El darrer trimestre de 1989, la Generalitat presentà un projecte de transvasament de l'Ebre a l'àrea de Barcelona. Immediatament, amb assemblees i accions espontànies, com la marxa al Consell Comarcal, on hi havia el conseller corresponent, amb assemblees organitzades en molts pobles, es creà la Coordinadora Antitransvasaments, que féu les mobilitzacions més importants i massives a aquestes terres des de la República fins aleshores. L'any següent, després d'anul·lar, per problemes de competències, el projecte de la Generalitat, el ministre Borrell presentà un projecte de PHN que preveia transvasaments cap al nord i cap al sud per un total de 2000 hectòmetres cúbics/any. La Coordinadora organitzà accions de tot tipus, des de les més petites, que aplegaven centenars de participants, a les més grans, que en reunien milers, des de xerrades per tot arreu a reunions de científics i tècnics de prestigi, des d'activitats locals a reunions de gent de tota la conca del riu. L'arribada al govern del PP tallà la cosa de moment.

Però el PP també presentà el seu

PHN basat en transvasaments cap al nord i cap al sud de 1.050 hectòmetres cúbics/any. Això fou el detonant del naixement de la Plataforma en Defensa de l'Ebre i de la lluita que ja coneixeu, que ha arribat massivament fins i tot a Brussel·les, que va aconseguir convèncer el PSOE que els PHN del PP i de Borrell eren un disbarat. De manera que, en arribar al govern, aquest partit derogà la part del PHN que parlava del gran transvasament, deixant, però, intacte l'annex II de la llei, que preveu la majoria d'obres de regulació necessàries per a realitzar transvasaments. O siga, que l'espasa de Dàmocles segueix estant sobre els seus caps.

Al mateix temps que va sorgir la Plataforma en Defensa de l'Ebre, i per altres agressions a aquesta comunitat, a més a més del transvasament, nasqueren la Plataforma en Defensa de la Terra Alta, que lluita sobretot contra la massificació de parcs eòlics que amenaça el seu paisatge, el seu turisme rural i històric i el prestigi de la seua Denominació d'Origen, i la Plataforma en Defensa de la Ribera d'Ebre, que lluita amb èxit contra la massificació eòlica i contra la tèrmica d'Enron i que s'integrà en la Plataforma en Defensa de l'Ebre. Decebuda pels polítics, fins i tot pels sortits de les seues pròpies files, la Plataforma en Defensa de la Ribe-

ra d'Ebre es va dissoldre.

Després, arribà una nova agressió: la pretensió d'instal·lar el cementiri que acollirà tots els residus de totes les centrals nuclears espanyoles en aquestes terres. Encara que la comissió interministerial creada a l'efecte diu que és apte el 95 per cent del territori de l'estat, ENRESA, l'empresa pública encarregada dels residus nuclears, i l'AMAC, l'associació de municipis en àrees amb centrals nuclears, estan fent una campanya de màrqueting, amb excursions pagades, sopars i subvencions de tot tipus, per tal que el cementiri nuclear s'instal·le a la zona de Vandellòs o a la d'Ascó. L'oposició a això l'encapçala la Coordinadora Anticementiri Nuclear de Catalunya, formada bàsicament per gent d'aquestes terres i dels seus voltants.

Mentrestant, la notícia que hi havia projectes per a construir parcs èolics davant de les costes de Vinaròs, de la Ràpita i de la Cala, motivà el naixement del col·lectiu Salvem la Mar de l'Ebre, un col·lectiu petit, però que ha recollit milers de firmes a la Ràpita i va posar en guàrdia la gent de la Cala, amb l'associació la Cala Fòrum i l'ajuntament al capdavant.

L'últim, quant a reaccions de la gent ebrenc a les agressions al territori, és la Plataforma Ciutadana en Defensa de les Terres del Sénia, que en poc temps ha aixecat una

oposició massiva al projecte Castor, consistent en un dipòsit submarí de gas, un gasoducte i una planta que farà de vàlvula reversible entre el dipòsit i el gasoducte principal. És un projecte d'Estat, com ho era el PHN, i tots els esforços per a aturar-lo seran pocs.

Tot això, junt amb la tèrmica de Vandellòs i els projectes de tres tèrmiques més, a Ribera-roja, Faió i Mequinena, conforma un territori i una comunitat que al que més s'assemblen és a una colònia destinada a produir l'energia que utilitzaran altres zones, a proporcionar l'aigua que desenvoluparà altres regions, a rebre els perjudicats de tot això mentre els beneficis pararan en altres llocs i a abocador de tot allò que ningú no desitja a casa seva.

Però la gent ebreica hem dit prou. Ja no són aquells súbdits atemorits i resignats que va crear la dictadura, ja no són aquells llepaculs que feien el que volien els cacsics, ja no són aquells ciutadans passius que tot ho esperaven d'uns polítics que mai no han donat la talla.

Ara s'han acostumat a la lluita col·lectiva, ara volen prendre el seu futur en les seves mans, ara saben que, si s'ho proposen, són capaços d'aturar qualsevol agressió, amb l'ajuda de la solidaritat entre ells, de la seva organització i de la seva mobilització.

ALGUNA COSA ES MOU

No fer res

Carlus Jové

No fer res és una de les arts més difícils de dominar. No tothom ho aconsegueix, i bo i aconseguint-ho, no tothom arriba a sentir-s'hi bé. I és que estar tombat al sofà de casa quan un sap que hauria de buscar una feina i deixar de viure dels estalvis dels amics, o passar una tarda al cafè sabent que hi ha convocada una manifestació en suport d'en Pascual i la Martina, o amagar la revista del sindicat sota la pila de papers per així no veure's obligat a llegir-la un mes més... no és gens fàcil. I la cosa es complica quan un es declara partidari d'això que en diem el Moviment, perquè és clar, com es pot estar a favor del Moviment i alhora perferir quedar-se a casa a veure l'enèssima repetició de Friends, segurament una de les sèries més immobiliistes de la història? La contradicció és evident, però el fet es produeix una vegada i una altra, i cal aprendre a conyure-hi.

El sentiment de culpabilitat és quelcom molt nociu, especialment quan va vinculat a un deixar-de-fer militant. Quantes manifestacions salvades per un "sí hi ha d'anar"! Quantes avorrides i llargues assemblees a les quals sí hi va a contracor! I és que no hi ha res pitjor que un militant esbufegant i queixant-se de l'avorrit que és tal o qual acte i que tot i això continuï allà, movent nerviosament la cama esquerra i jugant amb el bolígraf i fent dibuixets al quadern –per cert, convindria fer una exposició de les grans obres d'art que s'han fet tot ignorant el tertúliu de torn– i que al final se l'apropri amb el somriure típic d'activista optimista i et pregunta "ha estat bé, oi?". I tu penses "Oh, sí! M'ha encantat el teu moviment de llapis al ritme de "La Internacional!"!"

Aquesta no és un crítica als que no fan res, i molt menys una crida al no-fer-res generalitzat, sinó més aviat un elogi als que saben deixar de fer per què toca. Em sembla que entre l'esquerra abunda massa el pensament "si no ho faig jo, no ho farà ningú", el qual sovint impregna l'acció política d'una càrrega moral que no li pertoca i converteix la militància en penitència. És aquell procés tan conegut que un dia, sense gairebé adonar-nos-en, ens ha cremat.

I aleshores és quan ve la caseta al camp, la vida retirada i la frase lapidària: ja només crec en el canvi individual.

A vegades convé sortir de la dinàmica centrípeta per percebre fidelment allò que es mou i com ho fa. Podria haver parlat de moltes altres coses en aquesta columna, però allà on sóc ara molt sovint tan sols hi ha quietud.

Vols regalar la directa?

Doncs, ara és el moment de fer-ho!

Truca'm al 91.527.09.63 o al 661.495.117.
Envia'm un correu electrònic amb les teves dades a: silenci@p3.com o directa@p3.com

Si vols regalar una subscripció anual al Setèssim **Directa** - també et pots fer el regal a tu mateixa - et farem arribar una targeta com al de la dreta. I de regal, el DVD sobre la tortura a l'Estat espanyol **Silenci**.

1 any de Directa + DVD per 60 euros

> EL FAR

Àcrates i poetes:
José López
Montenegro

Ferran Aisa

La figura de López Montenegro està lligada a la idiosincràsia del quixotisme ibèric. Militar de carrera, va abandonar els privilegis de la seva professió per dedicar-se a lluitar per la idea anarquista, posant-se al costat dels humils i els rebels. Aquesta ferma actitud de deixar l'Exèrcit li va causar calamitats i misèries, però a canvi va guanyar llibertat i independència ètica. López Montenegro es va lliurar, aleshores, al combat social i, sobretot, llibertari. Per les seves idees va ser empresonat durant el regnat d'Amadeu de Savoia. López Montenegro fou un dels organitzadors de la Federació Regional Espanyola de l'AIT, participant en el Congrés de Saragossa de 1872. També fou defensor de la Comuna de París i va prendre part en la insurrecció de Cartagena. Sufocada la insurrecció, va marxar a França on visqué el seu exili. Al seu retorn a Espanya va fer de mestre a Sabadell i a Sallent. Fou director del diari anarquista *Los Desheredados*, que es publicava a la capital vallesana. A final del segle XIX va patir la *razzia* antianarquista i va ser tancat al Castell de Montjuïc arran de la bomba de Corpus de 1896. Quan va aconseguir la llibertat, va emigrar a Amèrica, des d'on va continuar la seva tasca literària i social. El poeta i agitador social va promoure, amb Anselmo Lorenzo, les idees base del sindicalisme revolucionari francès, tant a l'Argentina i l'Uruguai, com a Espanya. López Montenegro fou un prolífic autor en prosa i en vers. La seva obra està centrada en la fascinació científica per la relació de la natura amb l'ésser humà. Entre els seus treballs destaca *El Botón de fuego, Catecismo libertario*.

López Montenegro, basant-se en els principis de Darwin, desenvolupa el seu treball poètic des de l'esperit científic i, a través dels ideals i la imaginació, interpreta l'Univers. El poema presenta la natura en permanent transformació, des de l'origen fins l'aparició de l'home: "Pasaron dos mil años desde el día / en que sobre la tierra, nuestra madre / el hombre apareció, y desde entonces / otra raza magnífica se hace / que, acaso, sea, toda inteligencia". El poeta l'any 1902 va publicar a Barcelona *La Naturaleza (Poema), nociones de geología y zoología para los trabajadores*, un dels cants portava per títol: "La Geología sometió a la Biblia a consejo de guerra permanente". José López Montenegro interpreta també la relació de l'art, la ciència i l'anarquia: "La necesidad hizo el arte, así como el conjunto de reglas u observaciones para perfeccionar el arte, creó a la ciencia, y ésta realizó la civilización. Qué es ateísmo? La negación de todos los dioses y poderes sobrenaturales. Qué es anarquía? Gobernarse cada uno a sí mismo, o no haber gobiernos políticos. (...)".

López Montenegro, iniciat el nou segle, va retornar a Barcelona on va morir l'any 1908.

Dinamita de cervell

APUNTS A "LA ESTÉTICA ANARQUISTA" D'ANDRÉ REZLER

Introducció a les
estètiques anarquistes

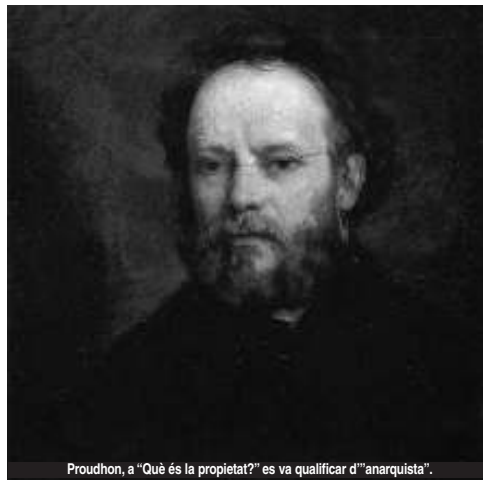
Jordi Martí Font

D'entre les diverses teories i pràctiques que, durant la història de la humanitat, han preconitzat conceptes bàsics com són igualtat, llibertat i solidaritat (i quan dic bàsics vull dir bàsics), l'anarquisme és una de les pràctiques i de les teories més difícils d'establir com a tals si no fixem nous saltres mateixos, premeditadament, els contorns que en volem estudiar.

Hi ha qui pensa que la lluita per la llibertat total és quelcom que es dona al llarg de tota la història de la humanitat, que la lluita contra les opressions és part bàsica constituent de les persones i, per tant, no s'entén un passat humà sense algú que aixequés la bandera de la lluita llibertària. Hi ha molts exemples que ens podrien servir per construir i justificar aquesta opinió i, realment, poques objeccions podríem fer a qui ens els donés, ja que jo penso exactament el mateix.

Partint de terrenys comuns, cal dir que el que sí uneix a tots els anarquistes és el rebuig total a l'autoritat. Una definició clàssica d'anarquisme seria la que va fer Sébastien Faure i que podríem prendre com a punt de referència: "Tot aquell que rebutja l'autoritat i lluita contra ella és anarquista", tot i que cada autor i cada pràctica en cada moment concret hi afegeix la seva pròpia concreció. Partint d'aquesta afirmació, veiem com el primer teòric polític que es declara anarquista en un escrit és Pierre-Joseph Proudhon, el 1840 a la seva obra "Què és la propietat?". En aquell moment, la paraula només tenia un significat negatiu, pel que la seva és una actitud clarament desafiant quan diu, citat per Woodcock (els originals de les cites són en espanyol però les he traduït per no perdre el fil de la lectura):

"¿Quina serà la forma de govern del futur? Sento algun dels meus lectors replicar: "Però, com pot formular vostè una pregunta com aquesta? Vostè és republicà". Un republicà! Sí, però aquesta paraula no significa res. Res publica, és a dir, la cosa pública. Aleshores, tot aquell qui s'interessa pels assumptes públics, prescindint de la forma de govern, pot denominar-se republicà. Fins i tot els reis són republi-

Proudhon, a "Què és la propietat?" es va qualificar d'"anarquista".

cans. "Doncs bé, aleshores vostè és un demòcrata." No (...) "Aleshores, què és vostè?" Jo sóc anarquista!" (1)

André Rezler, a la seva obra "La estètica anarquista", ens informa resumidament del pensament artístic del teòric francès. Partint del fet evident —de què ja va parlar Hegel— que, cada cop més, l'art i la vida se separen en compartiments tancats, Proudhon preveu una clara funció per a l'anarquisme en aquest terreny:

"Totes les tradicions estan gastades, totes les creences abolides

(...); pel contrari, el nou programa (el socialisme) no està encara fet, vull dir que no ha entrat en la consciència de les masses"

I apunta dues vies per tirar endavant aquesta idea que el socialisme (el socialisme llibertari o anarquisme, és clar) pot suposar un camí nou i revitalitzador per a l'art: "Pot buscar el seu "sosteniment", la seva "condició", en el desconegut; però també pot regenerar-se tornant a la inspiració original de tot art autènticament popular. (...) La Revolució és a la vegada la realització pas a pas del desconegut (d'aquí el seu culte al moviment) i la recreació de formes socials que ja havien existit en el passat de la humanitat" (2)

Aquest és un concepte bàsic. Per una banda, Proudhon proposa un art que torni al poble amb formes que ja havien existit, i de l'altra

parla d'un art cap al desconegut. En el primer cas, el mateix autor ens aclareix les seves intencions quan parla de la necessitat de fer desaparèixer el concepte d'artista i el d'obra d'art. A l'art producte de la història, Proudhon hi oposa un "art en situació" nascut de l'esperit viu de la col·lectivitat:

"En el pensament de la república, la idea dels grans homes és doncs un contrasentit; la seva desaparició serà un dels avantatges del nostre alliberament." (3)

"L'art nou no serà ja l'expressió de l'ànima individual, sinó l'obra d'una comunitat d'homes que gaudeixen lliurement de les seves facultats creadores". (4)

Les mateixes idees veiem aparèixer en un altre autor de la mateixa època, el novel·lista anarquista cristià Leon Tolstói. A la seva obra "¿Què és l'art?", l'escriptor rus estableix la mateixa diferència entre l'art del poble i l'art de les elits:

"L'art de l'esdevenidor no serà obra d'artistes professionals que tinguin una activitat artística remunerada, i que no en tinguin cap altra que aquesta. L'art de l'esdevenidor serà obra de tots els homes, sortits del poble, que es consagran a aquesta activitat quan en sentin la necessitat" (5)

La idea de Plató del desterrament dels poetes i dels artistes de la República sembla ser un dels punts de trobada d'aquestes teories, alhora que s'allibera un nou art que arribarà amb la nova societat anarquista que s'està preparant. De fet, al 1793, un autor com William Godwin, a la seva obra "Enquesta sobre la justícia política", ja havia parlat en termes molt semblants dels mateixos temes, però en aquell moment encara no hi havia el coixí per a les seves idees que podia suposar, ja al segle XIX, l'aparició de l'anarquisme organitzat i teoritzat. Godwin parlava d'un art dominador:

"que imposa la seva veritat i la seva falsedat, (i del) presentiment d'un art nou que alliberarà l'artista latent en l'home i posarà els valors de l'espontaneïtat i de la imaginació en el centre de l'aventura estètica." (6)

Les idees estètiques d'un altre dels grans teòrics anarquistes, Bakunin, cal buscar-les en multitud de fullets, escrits i cartes disperses que va anar deixant escampats al

Wagner, a "L'art i la revolució" estableix moltes de les idees anarquistes en art.

Catalunya. Gener de 2008

llarg de la seva vida. Fugint d'aquí cap a allà, de la presó a la revolució més propera o estenent les seves idees llibertàries arreu, Bakunin representa una de les trajectòries vitals més d'acord amb les idees que defensava que es poden trobar en la història europea recent. No hem d'estranyar-nos, doncs, si en els seus escrits hi trobem una defensa fins al final de l'art lliure, no supeditat a cap causa, ni tan sols a l'anarquista, que serveixi a la gent per reintegrar-la a una vida social que la modernitat està fent desaparèixer:

"Al home amenaçat pel poder aliador del món modern, només l'art pot mostrar-li la imatge de la plenitud que li havia estat robada, i retornar-li el sentit a la vida". (7)

Un cop més, trobem en l'anarquista rus la confiança en un suposat art que reintegri l'individu a la societat a la qual pertany alhora que no li supediti, amb una intenció total de llibertat. El mateix Bakunin parla d'ell i de l'anarquisme com a Satan enfront d'un Marx que, des del socialisme autoritari, cada dia es creu més Déu, més creador de sistemes. Bakunin pensa que la feina que ha de fer l'art del seu moment és el trencament de l'ordre, la revolució. En una carta enviada al Zar rus, Bakunin deixa clar que els anarquistes no seran els encarregats de la construcció de la societat futura sinó que la seva missió en aquell moment era l'acció, la revolució. El seu radicalisme és explicat per Rezler amb aquestes paraules:

"Bakunin diu no a un art militant. Però diu sí a un art que testimonii la parte inalienable de l'home, el seu dret a la passió i a l'acció, i les obres del qual guardin una actualitat sense taxa". (8)

"Bakunin no creu en el poder revolucionari d'un art "compromès". No és l'artista qui ha de canviar les estructures de la societat. (...) No podia construir-se un món nou amb els elements d'un món gastat". (9)

Alhora, el revolucionari rus s'arreglaria al costat d'un art de la massa enfront del d'una minoria, per això ataca el Romanticisme, que és individualista alhora que defensa els interessos de classe de la minoria artística que participa del moviment:

"Artistes, professors i capellans, acadèmics... es van fer instruments de misèria i depressió... Els artistes... es van convertir en auxiliars naturals del sacerdot i del despotisme contra la llibertat dels pobles. Ministres de la corrupció, professors de la voluptuositat, agents de la prostitució, ells van ensenyar a les masses a suportar la seva indignitat i la seva indignència per la contemplació de les seves meravelles". (10)

L'atac contra l'individualisme romàntic, però, s'ha de matisar i més tenint en compte algunes de les pràctiques més recents que s'han fet des del camp socialista autoritari. Per això, cal tenir en compte que l'atac es dirigeix en un context ampli de crítica general a la moder-

Kropotkin busca el referent de l'art anarquista en la catedral gòtica.

nitat que també demana la desaparició de la figura del creador posat dalt del pedestal per retornar al poble aquest procés creador, alhora que pren com a base de l'art el moment de la creació i no l'obra d'art ja acabada.

Serà Wagner, un altre dels teòrics anarquistes més destacats tot i les manipulacions posteriors de la seva obra per part del nazisme, qui rebrà el clau en aquest munt de propostes una mica desballestades de Bakunin. El músic alemany, a l'art i la revolució i sobretot a l'obra d'art del futur, estableix moltes de les bases de les estètiques anarquistes, moltes de les quals va aplicar després a les seves pròpies obres. Si Bakunin parlava de la destrucció d'un món caduc com a objectiu, Wagner ja s'atreveix a parlar de l'art que vindrà després: "El gran art és creació de la col·lectivitat. (...) En l'esdevenidor, l'art serà novament obra de la col·lectivitat. Però abans l'home haurà de recuperar, renegant de dos mil·lennis de cultura "filosòfica", el gust per la natura i la simplicitat dels costums. Aleshores, cada home serà un artista; cada un participarà de l'elaboració del drama". (11)

És amb Wagner que l'obra d'art pren un sentit plenament polític i social, d'una forma que pren tanta importància com la té la part estètica. Aquest és l'art anarquista explicat en les seves teories, l'art del poble, per al poble i pel poble: "Aquesta triple exigència és la garantia de la seva fe anarquista: l'art podria ser l'expressió de l'ànima popular, podria estar al servei del poble —ser del poble i per al poble— però si no és una creació pel poble, no trascendirà els seus límits actuals." (12)

L'últim dels teòrics anarquistes que es va pronunciar sobre art i que ens interessa per a aquest treball per les dates de les seves teoritzacions, és Kropotkin. Al contrari que Bakunin, l'obra escrita de Piotr

Kropotkin té una estructura plenament pensada i clara, pel que la seva sistematització també resulta més fàcil d'estudiar. L'autor coincideix amb Bakunin a l'hora d'establir la importància de la pràctica revolucionària com a moment central de la creació, donant la màxima importància a la lluita per destruir la vella societat, però alhora donant també importància als artistes contemporanis en aquesta lluita. Kropotkin planteja el compromís de l'artista a Palabras de un rebelde, parla als artistes com a treballadors que són i els diu:

"Vosaltres, poetes, pintors, escultors, músics, si heu entès la vostra veritable missió i els interessos de l'art en sí mateix, veniu a posar la vostra ploma, el vostre burí, al servei de la revolució". (13)

I quin és l'ideal d'art que es busca? En Kropotkin, aquest art troba un referent clar en la catedral gòtica. La catedral és per a ell un símbol —més enllà de l'opressió que la ideologia que la va crear pugui representar— en què tot el poble artista es mou amb un mateix ideal, en què els individus experimenten la seva creació lliure de forma complementària, amb un motor que és una idea comuna associada a la mateixa societat que la crea. La idea motora de l'Edat Mitjana era l'ideal de la "ciutat", mentre que la idea que proposa Kropotkin és l'ideal de la "federació", que possibilitarà una societat sense control des de dalt basada en la lliure associació dels individus i dels grups.

En una sèrie de nou conferències sobre literatura russa que fa el 1901 al Lowell Institute de Boston, Kropotkin explica la història de la literatura russa del segle XIX en funció de la idea que movia els seus autors i busca el valor estètic de les obres en la seva significació filosòfica i social. L'art que demana ha de dedicar-se a l'ideal i no només a explicar com és la societat actual, per això rebutja el realisme i, evi-

dentment, també i sobretot, el naturalisme de Zola.

La societat anarquista que dibuixa a "La conquesta del pa" ens aclareix quina és la funció que preveu per a l'art a la societat futura. El treball ha d'ocupar com a màxim quatre hores al dia en la vida de les persones fins al quaranta-cinc anys i, per tant, l'ésser humà, tots els éssers humans, podran dedicar la resta del dia a "satisfar les seves necessitats artístiques i científiques".

Més enllà de les particularitats que, malgrat la simplificació d'aquesta aproximació a algunes de les teoritzacions estètiques anarquistes, hem pogut anar observant, hi ha una sèrie d'idees que circulen per les obres d'aquests escriptors que ens poden resultar aclaridores per entendre què podem entendre com a estètica anarquista o llibertària.

L'art vist pels teòrics de què hem parlat té més a veure amb una experiència que amb una "obra d'art" acabada, un concepte del qual gairebé no en parlen i quan ho fan és en sentit negatiu. La seva intenció és fer desaparèixer la separació existent entre l'art i la vida, dotant aquest d'una idea motora que en aquest cas serà l'anarquia. Per acabar, tots tenen clara la dimensió política i social que ha d'acompanyar a l'estètica en qualsevol procés creatiu i pensen que en cada individu hi ha un creador, pel que el concepte d'"artista" també ha de desaparèixer en el sentit actual del terme. En definitiva i utilitzant una frase bastant repetida però molt clara i concisa, l'art no ha de ser només de i per al poble sinó també pel poble. La pregunta del milió continua sent la mateixa: i el "poble" que hi deia, o només badallava.

Notes:

- (1) WOODCOCK, George; *El anarquismo. Editorial Ariel, 1a edició, Barcelona març de 1979. Pàgina 14.*
- (2) RESLER, André; *La estètica anarquista, traducció d'Àfrica Medina de Villegas. Fondo de Cultura Económica, col·lecció Popular. Mèxic 1973. Pàgines 23-24.*
- (3) RESLER, André; *La estètica anarquista. Ob. Cit. Pàgina 26.*
- (4) RESLER, André; *La estètica anarquista. Ob. Cit. Pàgina 27.*
- (5) RESLER, André; *La estètica anarquista. Ob. Cit. Pàgina 36.*
- (6) RESLER, André; *La estètica anarquista. Ob. Cit. Pàgina 9.*
- (7) RESLER, André; *La estètica anarquista. Ob. Cit. Pàgina 37.*
- (8) RESLER, André; *La estètica anarquista. Ob. Cit. Pàgina 43.*
- (9) RESLER, André; *La estètica anarquista. Ob. Cit. Pàgines 42-43.*
- (10) RESLER, André; *La estètica anarquista. Ob. Cit. Pàgina 52.*
- (11) RESLER, André; *La estètica anarquista. Ob. Cit. Pàgina 52.*
- (12) RESLER, André; *La estètica anarquista. Ob. Cit. Pàgina 53.*
- (13) RESLER, André; *La estètica anarquista. Ob. Cit. Pàgina 56.*

> RACÓ TRANSVERSAL

Notícies de Víctor Serge

Pepu Gutiérrez-Álvarez

És bastant probable que entre les noves fornades de joves amb inquietuds el nom de Víctor Serge no digui res, o digui molt poca cosa. Fa ja bastant temps que els seus llibres no s'editen, encara que ara hem de celebrar que Alfaguara hagi traduït "El caso Tuláyev" amb un incisiu i polèmic pròleg de Susan Sontag. Sobre la seva entitat ens parlen una mica les paraules de John Berger: "No conec cap altre escriptor que pugui comparar-se a Víctor Serge. L'essència de l'home i dels seus llibres està en la postura enfront de la veritat. Per Serge, el valor de veritat s'entenia molt més enllà de la narració simple (o complexa)".

També Octavio Paz (abans de rendir-se) va afirmar: "Serge va ser per mi un exemple de la fusió de dues qualitats oposades: la intransigència moral i intel·lectual amb la tolerància i la compassió. Vaig aprendre que la política no és només acció sinó participació".

Com sol succeir amb els grans personatges, hi ha diversos Serge. L'original havia nascut el 1890 a Rússia en el si d'una família antzarista, es va criar a l'exili, enmig de les grans discussions, i era un noi quan va ingressar en la radicalitzada Jove Guàrdia Socialista de Brussel·les on vivia. Però això no va ser suficient, es va traslladar al París de principis de segle on es va relacionar activament amb els anarquistes francesos, amb els "il·legalistes", allí va conèixer el pare de Jean Vigo i va sofrir presó durant cinc anys per les seves no provades implicacions amb l'audaç banda de Bonnot. A la presó sorgeix un altre Serge que escriu la seva denúncia del sistema penal francès a "Els homes a la presó".

Va emergir a la militància com una de les escasses veus internacionalistes que s'oposaven a la "Unió Sagrada", època en la qual va col·laborar amb grans del sindicalisme revolucionari francès com Alfred Rosmer i Pierre Monatte. La repressió i l'afany viatger el van dur a la Rosa de Foc, on es va fer amic de Salvador Seguí. Seria a Barcelona on va néixer com a Víctor Serge ja que va adoptar el pseudònim per escriure en el setmanari "Tierra i Libertad" i com a tal va signar "El naixement de la nostra força".

El pas següent serà la revolució russa. Serge serà un dels anarquistes més famosos que aposta per la revolució, de la qual serà un dels més importants testimonis literaris, i també de la Internacional. Després serà un dels primers portaveus de l'oposició antistalinista.

Empresonat per Stalin, salvarà la seva vida gràcies a una enorme campanya internacional que s'expressarà a través de André Gide a Moscou. Stalin accedeix just quan la nit negra de la repressió cau sobre la militància, una fase sobre la qual Serge escriurà obres com les seves "Memories d'un revolucionari", una de les autobiografies més impressionants del segle passat...

LA SEVA INFLUÈNCIA EN EL MOVIMENT LLIBERTARI A CATALUNYA I A L'ESTAT ESPANYOL
(A FINALS DEL SEGLE XIX I PRINCIPIS DEL XX)

Bakunin i el nacionalisme (2)

Emili Cortavitarte Carral

Álvarez Junco, en l'estudi sobre la ideologia de l'anarquisme espanyol, assenyalava que l'internacionalisme proletari s'acull des dels primers moments a l'ideal federal i va reclutar entre les fileres federals a la majoria dels seus primers adherents. La teoria federal havia penetrat a la península en dues versions: la proudoniana (que "nunca dejó de oponerse al Estado centralista pero, a partir de 1858, más consciente de la importancia de las relaciones políticas internacionales, ya no da como salida la eliminación del gobierno como institución, sino que se lo limite dentro de un régimen federal") (18), a través de Pi i Margall, i la bakuniniana (esmentada ja en aquest article), a través de James Guillaume.

Per a Álvarez Junco, les principals característiques del federalisme llibertari, a finals del XIX i principis del XX, eren:

-Els pactes federals s'havien de basar en la prèvia col·lectivització dels béns de producció i la igualtat econòmica.

-Les unitats que pactaven havien de ser *naturals*, sense cap tipus d'organicisme, entitats en les quals la unió entre els individus havia de tenir una base *real* (la propietat, el treball, el passat cultural... comuns)

-Els pactes federals havien de regir alhora la vida econòmica i la política (malgrat el caire merament administratiu o d'organització que els anarquistes van voler donar al seu model social).

-El federalisme llibertari no havia de portar a cap tipus de poder polític que serveixi per prendre decisions comunitàries no acceptades per totes les voluntats individuals.

-El principi federal que havia de presidir la unió del treballadors i les seves societats afectava tant l'organització actual com la societat futura.

-L'individualisme i el democratism radical caracteritzaven la formulació del federalisme anarquista. Tanmateix, els pactes havien de ser sinalagmàtics, per la qual cosa les parts es reservaven més garanties, llibertat i seguretat que no pas cedien en el pacte i podien tornar a recuperar la seva situació anterior en cas de no portar-se a terme el pacte (19).

Respecte de les relacions entre el federalisme anarquista i els nacionalismes perifèrics a l'Estat espanyol, Álvarez Junco planteja que els textos al respecte són mínims i escàs el contingut polític d'aquests. Opina que el federalisme llibertari tenia una raó de ser més vinculada al seu propi projecte social que no pas a l'heterogeneïtat geogràfica i a la diversitat cultural i històrica de l'Estat espanyol.

En aquest sentit, situa les crítiques

Lluís Fanelli, a dalt enmig del grup, va portar el pensament llibertari a l'Estat espanyol en una gira que va prendre molta manera destacada entre els obrers catalans, farts de republicanisme incapaç de canviar la realitat però que alhora practicaven un catalanisme de base popular molts cops sense ni tan sols anomenar-lo així.

Farga Pellicer és dels que trenquen amb el republicanisme federal i s'apropa a les tesis bakuninistes amb la relativa eclosió de la Internacional.

mes perifèrics. No obstant, acaba conclouent que "la colaboración entre anarquistas y catalanistas fue, en la práctica, mayor de lo que los textos citados sugieren".

Enric Olivé (21) afirma que "quan Álvarez Junco parla de catalanisme i diu que els anarquistes s'hi enfronten s'ha deixat l'adjectiu de polític". Olivé considera que l'oposició als principis del catalanisme polític de l'època (als quals també s'oposava Almirall) era el que situava els anarquistes "...en una millor posició per defensar, sense pactes ni traves polítiques, l'independència de Catalunya. Oció inassumible per als federals, catalanistes polítics o republicans, pels seus compromisos amb l'Estat". Els anarquistes catalans per coherència política no participaven del catalanisme polític, però sí "participaven en un moviment més ampli de defensa de la catalanitat".

També Josep Termes sosté en les seves investigacions històriques que "la connexió entre federalisme i classe obrera, i federalisme i particularisme català... demostraven com el federalisme era, al període 1868-74, marcadament catalanista" així com que "als volts del 1930 la classe obrera catalana havia culminat el seu procés de catalanització política i feia una aportació teòrica i pràctica de primer ordre sobre la qüestió nacional" (22). Si tenim en compte que l'expressió sindical majoritària d'aquest proletariat va ser l'anarcosindicalisme, alguna relació directa havia d'existir entre catalanisme i anarquisme. Sosté aquest historiador que durant els anys finals dels seixanta, del segle XIX, l'obrerisme català estava subordinat al federalisme de la petita burgesia i que federalisme i cooperativisme foren els dos pilars d'aquesta etapa del moviment obrer català.

La irrupció de les tesis bakuninistes, junt a la relativa eclosió de la Internacional i el fracàs de les polítiques federals i de la República produeix un trencament més organitzatiu que no pas doctrinal ni ideològic amb el republicanisme federal. En aquest procés s'integren destacats dirigents sindicals obrers d'anterior filiació republicano-federal com ara Farga i Pellicer, Joan Fargas, Jaume Balasch, Tomàs Valls, Roca i Galés,...

Per a Termes, la Primera Internacional és fonamentalment catalana. L'anarquisme català, tenint de Bakunin, Proudhon i Pi i Margall, és "de base industrial, d'obres de fàbrica, d'obres concentrats a Barcelona, d'obres d'una capital fabril, moderna, editorial i universitària" (23). El "particularisme català i la idea de societat basada en el treball més que en la política" fan entenedora una certa polarització, dintre de les dues tendències internacionalistes: "socialisme a Madrid (parlamentari, estatista) i anar-

al catalanisme polític dels anys 80, del segle XIX, a qual s'acusa d'aristocràcia cotononera i de mesocràcia, la concepció de particularisme retrògrad o de sentiment atàvic del nacionalisme de Mella (enfrentant-se, entre d'altres, al mateix Kropotkin en la seva defensa de les nacions oprimides), la qualificació d'abstracció per pescar incautes que de Catalunya fa Prat o la reflexió d'Anselmo Lorenzo referint-se a Solidaritat Catalana i Solidaritat Obrera: "En Catalunya hay dos solidaridades, y ninguna puede atribuirse el calificativo de catalana" (20).

Per a Álvarez Junco, l'anarquisme ibèric de finals del XIX i principis del XX va estar imbuït dels principis cosmopolites i antiestatistes, la qual cosa justificaria les seves posicions alienes al nacionalisme espanyol (segons ell, el nom de Federació Regional donat a la secció de l'AIT a l'Estat espanyol n'és una mostra) com al nacionalis-

quisme a Catalunya, barceloní, proletari i distanciat de l'Estat"(24). L'antiestatisme anarquista es presenta com a un federalisme extrem, la visita de Fanelli no pot justificar la ràpida assumptió de l'apoliticisme entre els treballadors catalans, mitjançant l'abstencionisme de les col·lectivitats obreres (és a dir, dels sindicats).

En la segona etapa internacionalista, amb la formació de la Federació de Treballadors de la Regional Espanyola, al 1881, els llibertaris catalans (encapçalats per la nova generació que formaven Llunas i Pujals, Pellicer i Paraire, Felip Cortiella, Francesc Tomàs, Eudald Canibell i altres) defensaven l'estructuració en sindicats i el col·lectivisme bakuninista front els grups d'afinitat i l'anarocomunisme dels llibertaris andalusos. Paral·lelament, la seva tasca cultural marcarà un dels punts culminants d'aquesta etapa, especialment mitjançant la publicació **La Tramontana**, dirigida per Josep Llunas i Pujals, els Certàmens Socialistes celebrats a Reus, i la ingent quantitat de publicacions arreu de Catalunya.

Tanmateix, els anys de nihilisme i el procés de Montjuïc, suposaran el final d'aquesta generació i trencarà la relació entre el moviment anarquista i tota una sèrie de joves intel·lectuals catalans preocupats pels problemes socials com Pere Coromines o Jaume Brosa, per als quals la literatura catalana havia de reflectir la realitat social del proletariat i que van dinamitzar culturalment els centres obrers.

A principis del segle XX, la relació entre catalanisme popular i moviment llibertari es reprèn, així a la **Revista Blanca**, al 1905, es publicava un article de Salvador Gibernau en el qual es posava de relleu aquesta connexió en l'anterior segle "..."el catalanisme, va néixer a mitjans del segle XIX, i sent joves els integrants de l'esmentat moviment no és d'estranyar que abunden els poètics per les idees àcrates" i un altre de J. Garden en què trobem alguns dels principals plantejaments bakuninistes al respecte: "D'entre totes les múltiples tendències, aspiracions i ideals que integren l'actual moviment nacionalista de Catalunya, sorgeix com a nota característica, l'afirmació de la personalitat catalana com a nucli social, i com a conseqüència, la proclamació del dret de tots els pobles que tinguin una personalitat ben diferenciada a regir-se per si mateixos"(25).

A principis de segle, setmanaris llibertaris com **L'Avenir** (Felip Cortiella i Mas Gomery) i **El Progrés** contribuïen a mantenir al catalanisme popular: "Aquí la llengua castellana sembla que tingui arrendada

Felip Cortiella, amb "L'Avenir", contribuïa a mantenir un anarquisme catalanista.

l'idea de llibertat. Tots els parlaments, tots els escrits que s' dirigeixen a n'aquest poble que pensa i sent a la catalana, am poques excepcions, es fan en castellà, passa lo que necessàriament ha de succeir, que l'idea original no arriba mai a commoure fonament als que ho escolten" (26)

En moltes ocasions les referències eren absolutament explícites, com en la primera editorial de la

poc volem que cap tirania subjecti l'home que viu a Catalunya"(27). No menys clarificadores són les memòries de Simó Piera, destacat militant dels primers anys de la CNT, quan explica com en les reunions amb la patronal aquests els parlaven en català perquè els problemes se solucionaven millor en aquesta llengua, en doble referència al món empresarial i a la repressió que sempre podien dema-

corporar molts llibertaris catalans de finals del segle XIX i principis del XX al nacionalisme.

Cites:

- (1) A. Elorza, pàgina 64.
- (2) S. Dolgoff, pàgines 10 a 55.
- (3) A. Elorza, pàgina 62.
- (4) *Ibid.*, pàgines 11 a 14.
- (5) S. Dolgoff, pàgina 65.
- (6) S. Dolgoff, pàgines 18 i 19, i A. Elorza, pàgines 223 a 230.
- (7) A. Nin, pàgina 72.
- (8) S. Dolgoff, pàgines 19 a 21.
- (9) A. Elorza, pàgines 69 a 220
- (10) *Ibid.*, pàgina 20
- (11) J. Roig, **Atles d'història Universal i d'Espanya**. Vicens Vives, pàgina 187.
- (12) R. De Vargas-Golarons, pàgines 84 a 86.
- (13) S. Goldoff, pàgina 177.
- (14) R. de Vargas-Golarons, pàgina 86.
- (15) A. Elorza, pàgines 267 a 276.
- (16) J. Roig, pàgina 201.
- (17) S. Dolgoff, pàgines 393 a 428.
- (18) P. Ansart, pàgina 148.
- (19) J. Álvarez Junco, pàgines 327 a 333.
- (20) *Ibid.*, pàgines 333 a 335.
- (21) L'Avenç, núm. 102, pàgina 5.
- (22) J. Termes, **La immigració a Catalunya**, pàgines 11 i 12.
- (23) J. Termes, **Històries de la Catalunya treballadora**, pàgina 65.
- (24) *Ibid.*, pàgina 71.
- (25) R. de Vargas-Golarons, pàgines 94 i 95.
- (26) Mas Gomery, Avenir núm 2.
- (27) R. de Vargas-Golarons, pàgines 9 i 8

BIBLIOGRAFIA:

ÁLVAREZ JUNCO, José: **La ideologia política del anarquismo español (1868-1910)**. Madrid, Siglo XXI, 1991.

ANSART, Pierre: **Sociología de Proudhon**. Montevideo, Editorial Proyección, 1971.

BAKUNIN, Mijail: **Dios y el Estado**. Barcelona, El Viejo Topo, 1997.

DOLGOFF, Sam (editor): **La anarquía según Bakunin**. Barcelona, Tusquets Editor, 1983.

ELORZA, Antonio (editor): **Mijail Bakunin. Eslavismo y anarquía**. Madrid, Espasa Calpe, 1998.

NIN, Andreu: **Los movimientos de emancipación nacional**. Barcelona, Editorial Fontamara, 1977.

TERMES, Josep: **La immigració a Catalunya i altres estudis d'història del nacionalisme català**. Barcelona, Empúries, 1984.

TERMES, Josep: **Històries de la Catalunya treballadora**. Empúries. Barcelona, 2000.

VARGAS-GOLARONS, Ricard de i altres: **Anarquisme i alliberament nacional**. Barcelona, El Llamp, 1987.

> CONTRAHISTÒRIA

El 'Cas Scala' (o com enfonsar a la CNT)

Joan Zambrana

Fa pocs anys que s'està palpant un cert trencament de la visió idíl·lica que ens havien transmès inicialment envers la història única i ideal de la "transició espanyola".

Ja no sols els historiadors "pamfletaris" (com podria ser el meu cas) treuen el cap i se sumen a una revisió crítica de la història idealitzada de la transició, també podem trobar historiadors "orgànics" o "seriosos" que estant refent aquell discurs carregat d'oportunisme polític i afalacs excessius.

El "Cas Scala", que va sobtar Barcelona el 15 de gener de 1978, és un d'aquells exemples d'història fosca que ens situa al bell mig de les clavegueres de la transició política com a "acte impur".

Aquell mateix dia, casualment (¿?) al voltant de deu mil persones convocades per la CNT es manifestaven a Barcelona en contra del primer pacte social conegut com els "Pactes de la Moncloa" de finals de 1977. Estem parlant, perquè m'entengueu, d'una CNT que en aquells moments tenia una força considerable en el món del treball i també en l'imaginari llibertari i anticapitalista de diversos sectors de la societat catalana.

Doncs bé, aquell mateix dia, un cop dissolta la important manifestació cenetista, es produïren quatre morts com a conseqüència del llançament d'uns còctels molotov a la sala de festes barcelonina "Scala".

El "saru mediàtic" que el ministre de l'Interior, Rodolfo Martín Villa, inicià en contra de la CNT va ser espectacular, criminalitzant l'actuació de la central anarcosindicalista i fent-la responsable de la mort d'aquells treballadors (alguns d'ells afiliats també a la CNT).

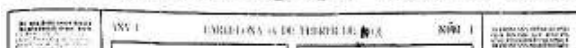
Posteriorment es va saber que darre d'aquell grup que va llançar els "còctels" hi havia un infiltrat per les "clavegueres de l'estat" que va ser qui va decidir aquella actuació i que posteriorment va estar alliberat sense més. Mentrestant, els "acusats" van passar força anys de la seva vida a diverses presons espanyoles.

Fins a aquí el breu i conegut relat d'aquesta història fosca. No en sabem molt més i encara avui ens faria falta un estudi seriós de com va anar tot plegat.

Els resultats empírics posteriors del anomenat "Cas Scala" van ser desastrosos per a la CNT: la seva "corba" cap a la marginació es va accentuar i l'aïllament progressiu del seu potencial com a referent possible per la classe obrera també va créixer. Per altra banda, la lluita de tendències ideològiques es va agreujar, accelerant la seva marginació posterior del camp mediàtic.

Bé, d'aquests "forats negres" a la transició n'hi ha un bon grapat i en aquest cas van servir per arruïnar una bona part de les expectatives que molts sectors populars tenien dipositades en la renovada CNT.

TRAMONTANA

La tasca cultural dels anarquistes catalans marcarà un dels punts culminants especialment mitjançant la publicació "La Tramontana", dirigida per Josep Llunas i Pujals.

Catalunya. Gener de 2008

> MÚSICS, MÚSIQUES I VOLTANTS

Música, mestre

Joni

M'ha dit un amic que va anar a veure un concert, el passat 16 de novembre a l'Auditori de Barcelona, i que li va agradar molt. Diu que era música diferent a la que estem acostumats a sentir, música per escoltar, música també per sentir sense l'oïda, música que et porta i et transporta. Entre les estridències del món actual, escoltar dues veus, una guitarra i, de vegades, un acordió com es van escoltar el dia 16 no es gaire usual, més aviat tot el contrari, com a mínim és una teràpia que recomano absolutament a tothom que gaudeix de la música. Fa falta aturar el rellotge, aturar el rellotge i gaudir, sentir. Aturar el rellotge i escoltar, i, per sobre de tot, viure, però viure d'una altra forma, assaborint els moments, enregistrant en el nostre arxiu mental els segons de placidesa, aquells que passarien desapercebuts a la nostra agenda laboral però que, en el fons, són els que més s'apropen a la vida que voldríem portar, a la nostra utopia... Moments d'escoltar l'altre, de gaudir de l'amistat, de desitjar fer feliç, de preparar el cendrer al nostre convidat encara que nosaltres mateixos no fumem. En fi, que us recomano molt especialment "Konplizeak", el novè treball discogràfic de Jabier Muguruza, on petits, quotidians poemes els escriuen en lletra gran escriptors com ara Joseba Sarrionandia, Xabier Lete, Iñaki Irazu i uns quants mes...

Amb la música al carrer

Un altre amic m'ha dit que va anar a veure un altre concert el passat 18 de desembre a la plaça Sant Jaume, també a Barcelona. M'agrada Barcelona perquè té una moguda cultural molt àmplia i per a tots els públics i les classes socials, des del Liceu fins al carrer. El concert en qüestió va resultar que no era un concert sinó un assaig públic, el feien gratuïtament i desinteressada un grup de músics barcelonins, sota els llums de Nadal, patint les empentes momentànies de la Guardia Urbana i el fred intens de l'hivern... És tot el que van poder fer després que cinc dies abans, aquest grup de músics que formaven un total de 31 grups barcelonins, foren expulsats sense previ avís dels locals que tenien legalment llogats, al carrer Mèxic, a tocar de la plaça d'Espanya. En aquests locals, hi havia també tres estudis de gravació, per on havien passat grups de la ciutat, com ara La Kinky Beat, Cheb Balowski, Costo Rico o Discipulos de Otilia, però també d'altres músics com Fermin Muguruza o Amparanoia, entre els grups que assajaven hi havia Nour, Los Rotos, Fufú-ai, Colajetset, Black Baudelaire i 26 més. Tot plegat és el resultat de la situació especulativa que es viu a la ciutat de Barcelona, que moltes persones pateixen a nivell individual i silenciós, però que en aquest cas ha sortit a la llum pública com a conseqüència de la magnitud de la tragèdia. La ciutat de la cultura és ben rara, de debò...

Matar la memòria

Pepe Juárez, secretari d'Acció Sindical de CGT Balears

L'anomenada Llei de la Memòria Històrica ha estat finalment aprovada pel Congrés dels Diputats, i també pel Senat el passat dia 10 de desembre. Amb aquest pacte entre els partits polítics (tret del PP i ERC, per motius radicalment distints), es pretén tancar el deute que la democràcia encara té pendent amb les víctimes del règim franquista. Però, realment ho fa?

Ens fixarem en tres aspectes d'importància. En primer lloc, la referència "a totes les víctimes", com a punt de partida per a aquesta llei, suposa una base falsa, des de la qual és molt difícil construir res de profit. Si parlem de "memòria històrica" no és de rebut l'equidistància, certament insultant, que es pretén entre defensors de la democràcia i defensors del feixisme, entre fidels a la legalitat republicana o els qui donaren el seu suport al cop d'estat del 36. D'altra banda, i en referència al període de la Guerra Civil, els vencedors ja han reivindicat, homenatjat i reparat, amb més que suficiència al llarg de moltes dècades, la memòria dels seus morts, mentre que els cossos de moltes de les víctimes de la repressió del règim franquista, durant i després de la guerra, encara romanen en fossars anònims a les voreres de les carreteres. Per cert, la localització, identificació i rehabilitació d'aquestes víctimes ni tan sols queda definida com a responsabilitat de les administracions públiques, en aquesta nova normativa.

En segon lloc, la llei es planteja eliminar la simbologia franquista, però ja s'han sentit veus que avisen que tot això serà, en el millor

Placa a la memòria d'Antonio Ruiz Villalba

Placa dedicada a Antonio Ruiz Villalba en una paret de una de les naus de SEAT Zona Franca de Barcelona, al carrer A número 83.

El 18 d'octubre de 1971, els obrers acomiadats de l'empresa SEAT per les seves activitats sindicals clandestines sota el règim franquisme tornen a l'empresa i convoquen una assemblea per elegir enllaços sindicals.

L'acció provoca la intervenció de la policia i, durant els enfrontaments amb els obrers, mor el treballador Antonio Ruiz Villalba.

El Comitè de Catalunya de la CNT-AIT, que encapçalava el com-

pany anarquista i vegetarià de Terrassa Josep Padilla va fer una crida a la vaga general solidària antirepressiva mentre joves de la nova FAI i dels col·lectius d'Estudiants Llibertaris de Catalunya i Balears feien accions de carrer (organitzades en 'escamots' l'any 1971, això que ara els jutges anomenen 'kale barroka'), com ara cremar oficines d'entitats bancàries al centre urbà i comercial de Barcelona, al crit de "han matat un obrer".

dels casos, un procés bastant llarg i complicat. Quan, per exemple i sense anar més enfora, es dubta en eliminar, en aplicació d'aquesta llei, el monument feixista de La Feixina, a Palma, "per la seva certa qualitat artística o monumental", i fins i tot quan l'equip de govern municipal, de suposat "centre-esquerra", està a una passa de donar el títol de fill il·lustre de Ciutat al promotor d'aquest monument (que, per cert, ja té un carrer a Palma), ens podem fer una idea d'en què quedarà tot això. Per una patètica manca de coratge polític, aquesta llei ni tan sols serà efectiva per eli-

minar els vestigis formals del passat tenebrós de la dictadura. És a dir, no servirà ni com a una rentada de cara.

I en tercer lloc, i potser més important, hi ha la qüestió de les lleis i sentències franquistes. No basten enunciats merament declaratius sobre la "injustícia" i "il·legitimitat" de determinades sentències emanades de la dictadura. Una mínima coherència entre els que han pactat aquesta llei hagués donat com a resultat la derogació de les lleis i l'anul·lació de les sentències del règim franquista, com ja ha succeït en altres països amb passat dicta-

torial. Per molt que es declarin injustes i il·legítimes les lleis i les sentències de la dictadura, si no s'anul·len, el que en realitat s'està fent és avalar una de les parts més sinistres del franquisme, la seva cobertura legal, i renovar la seva vigència, condemnant doblement les víctimes.

És cert que es milloren les indemnitzacions d'algunes de les víctimes del franquisme, millores que en segons quins casos són ridícules i en altres discriminatòries (casos anteriors o posteriors a 1968), però els pilars de la llei estan fets en fals, i no resistiran ni la prova de la decència, ni el pes de la memòria. Tot i aquesta llei, el dictador continuarà sent venerat pels seus en un monument tacat de la sang de les víctimes que el construïren, mentre els cossos i la memòria de molts innocents assassinats continuaran en fossars comuns, i milers d'executats per condemna en judicis injusts, com Granado, Delgado, Joan Peiró i Puig Antich, entre tants d'altres, continuaran sent "culpables".

Podem afirmar, contràriament al que es diu, que aquesta llei en realitat perpetuarà la injustícia cap a les víctimes del franquisme. Aquells que donaren la seva vida, o patiren persecució, per defensar la llibertat i les idees de progrés, es mereixen que es conegui la veritat, que es reparin les injustícies, i tot això com a base per reivindicar el seu exemple i la seva memòria. Aquesta nova llei no compleix aquest objectiu. És, per desgràcia, un nou símptoma, que fa palesa la malaltia i els límits d'aquesta democràcia. I també la complicitat d'una classe política que ocupa les institucions, incloent la submissa i suposada esquerra.

OPINIO: La servitud dels indòcils

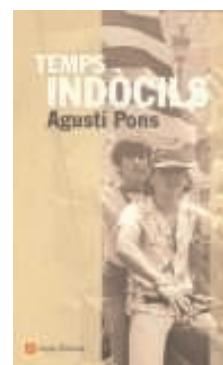
Jordi Martí Font

Recupero de la lleixa on s'omplia de pols "Servitud", la novel·la de Puig i Ferrater en què l'autor de la Selva del Camp descriu el món periodístic barceloní que li havia tocar viure de primera mà en el seu periple per les fosques redaccions de "La Vanguardia"... fosques, fosques.

Publicada el 1928, "Servitud" ens apropa a partir d'un alter ego de l'autor, l'Andreu Rojals, les misèries de la premsa de l'època i més concretament del diari del comte de Godó, tot convenientment disfressat malgrat l'evidència de la disfressa. "La Vanguardia" es diu a l'obra "La Lanterna" i la major part de personatges que

s'hi mouen o hi vegeten eren ben reals, tot i que alguns ni de carn ni d'ossos si hem d'atendre el que ens conta d'ells. De "La Vanguardia" -perdó, de "La Lanterna"-, Puig ens en dóna un retrat clar i precís en algunes de les frases en què defineix el mitjà: "Som l'òrgan de la gent quieta i acomodaticia. Ni per defensar l'ordre, podem parlar amb veu alta; ni per l'amor a la pau, podem prendre una actitud de guerra: La cosa és clara: el nostre és un gran diari de telegrams, anuncis i esqueles." I així continua avui malgrat els anuncis del tipus "pren la paraula" i la colla de "columnistes joves" de cinquanta anys.

Quan encara no he acabat "Servitud" començo "Dies indò-

cils", les memòries fins al primer pujolisme d'un exllibertari i cultura com és l'Agustí Pons. Un escriptor de contundents biografies,

periodista i càrrec cultural que jo coneixia poc; entre altres la de la Frederica Montseny, a qui va fer de guia en el seu retorn a Catalunya als anys setanta. El primer capítol de "Temps indòcils" se situa a la redacció del "Noticiero Universal" i la descripció que fa d'alguns personatges, grisos amb gris de color gris, de l'ambient en què es mouen, lúgubre, franquista i greixós, i de com fan la seva feina, em fa enllaçar un llibre amb l'altre. Realment, a banda dels grans noms que tots podríem posar en una llista, s'ha fet molt periodisme servil i dòcil en aquest país. Potser per això a alguns ens agrada tant recordar dia si i dia també els irreverents i indòcils Huertas, Barnils...

Llibres

"Castelló sota les bombes"

GRUP DE RECERCA DE LA MEMÒRIA HISTÒRICA
Editorial Onada

Col·lectiu Catalunya

Aquest llibre, publicat per l'Editorial Onada, és un treball d'investigació històrica i de recopilació de material fotogràfic i documental al voltant dels bombardeigs que va patir la ciutat de Castelló durant la guerra civil i la xarxa de refugis que va construir l'ajuntament i els ciutadans per a la seua protecció.

Una història desconeguda per a molts, esborrada de la nostra memòria, que el Grup per la Recerca de la Memòria Històrica ha rescatat després de mes d'un any d'investigacions, de la consulta d'arxius, bibliografia i altres fonts històriques, de la recopilació i adquisició de material documental i fotogràfic tant a nivell local com estatal en ocasions inèdites d'indubtable valor històric i de la recollida de diferents testimonis orals sobre el tema.

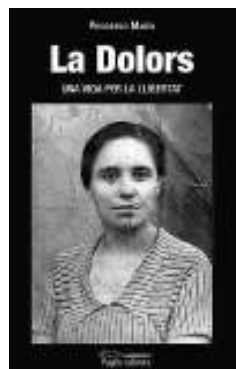
"La Dolors. Una vida per la llibertat"

PROGRESO MARÍN
Pàgines Editors

Col·lectiu Catalunya

Energia d'una cara anònima que

surt de l'argila... La Dolors Prat. Nascuda el 1905, mestressa de casa als vuit anys, sindicalista als catorze, cridada a un càrrec de responsabilitat a la CNT el 1936, exiliada, militant però també mare, àvia i besàvia amorosa. De la seva Catalunya natal a Tolosa, la trajectòria d'una dona entre moltes altres, grandesa del poble... Una dona anarcosindicalista dins la tempesta de la revolució i de la Guerra Civil, una de les causes pendents del segle xx. Una vida

forta, símbol de totes aquelles dones i tots aquells homes que van treballar per la Llibertat fins a morir-ne.

"El triomf de les sirenes"

JOAN SANS SICART
Pàgines Editors

Col·lectiu Catalunya

"El dia de les sirenes" és la reconstrucció, en la memòria de Joan Sans i Sicart, de la sublevació dels anarquistes a Barcelona contra l'intent de cop d'Estat dels franquistes. Al costat dels grups llibertaris de Badalona, l'autor va sortir al carrer amb les armes que tenien amagades al cementiri de Badalona i que havien creuat la frontera des de Perpinyà a través d'una cadena clandestina de militants

obrers. "El dia de les sirenes", que fou el senyal acústic per tal que tots els obrers sortissin al carrer a defensar la República, presenta molts episodis inèdits de com els anarquistes van fer front a la rebel·lió franquista.

"La doctrina del xoc. L'auge del capitalisme del desastre"

NAOMI KLEIN

Ivan Miró (La Ciutat Invisible)

L'autora de "No logo. El poder de les marques", aprofundeix en la tesi que els xocs autoritaris, els electroxocs i els xocs econòmics neoliberals van de bracet. El llibre és un complet repàs que, des del Xile de 1973, fins a l'Iraq d'avui, passant per Bolívia dels 80, la Polònia postcomunista o la Xina de la massacre de Tiananmen del 1989, demostra que el lliure mercat s'ha imposat a sang i foc al llarg del planeta. Destruint completament la ficció ideològica de la "mà invisible" del mercat, demostra que les privatitzacions d'empreses estatals, les retallades de les despeses socials, les desregulacions dels mercats de treball, i en definitiva, la creació de les condicions òptimes per a l'acumulació del capital, s'han imposat arreu amb la "mà de ferro": amb la

dictadura, la contrarevolució, el xantatge, la tortura o la guerra.

Més enllà, Milton Friedman i els seus Chicago Boys, també aprofitaran els desastres "naturals" com el Katrina a Nova Orleans o el tsunami a Sri Lanka per a acceptar la instauració vertiginosa i brutal dels "ajustos estructurals" econòmics. Com ja deia Eduardo Galeano, "se metia a la gente en la cárcel para que los precios pudieran ser libres". Si voleu veure el curt "The Shock doctrine", entreu a: www.paidos.com/klein.asp

"La ciudad mentirosa: fraude y miseria del 'modelo Barcelona'"

MANUEL DELGADO
Libros de la Catarata

Ivan Miró (La Ciutat Invisible)

Escrit amb passió vehement, com qui es desfoga, aquest relat és efectivament una carta d'amor a Barcelona. Però no vers la ciutat-negoci, ni vers la ciutat-aparador, ni vers la ciutat-museificada, ni vers la ciutat-pàtria-comuna-de-tots. Per contra, és una carta d'amor cap a les contradictòries formes de vida urbana que continuament s'apropien de la ciutat, la fan habitable, la practiquen, la desborden. I és per tant un al·legat-carregat d'odi visceral i alhora raonadíssim, pel co-neixement històric que el fonamenta- contra les polítiques urbanístiques, que no són sinó la continuació d'aquella vella obsessió dels poderosos per controlar allò que esdevé crònicament incontrolable: el carrer.

Manuel Delgado és una de les veus més lúcides de les que avui reflexionen entorn del que significa habitar la ciutat, i sobretot respecte què significa destruir-la. I llegir-lo és tot un plaer, a més d'un gran aprenentatge.

> IMATGES QUE PARLEN

El feminisme i 'Hindle Wakes' (1927)

Josep Estivill

Dirigida per Maurice Elvey -avui dia un desconegut-, "Hindle Wakes" (1927) és una de les millors pel·lícules del cinema britànic de l'època muda. Estava basada, com era habitual a l'època, en una obra teatral; en particular, de William Stanley Houghton, un altre nom oblidat però autor d'unes obres molt controvertides, marcades per la influència d'Ibsen i una simpatia pels personatges de les dones i una antipatia pels rols de la masculinitat dominant.

En aquest cas, "Hindle Wakes" planteja un drama sexual interclassista. Una noia de classe obrera, soltera i treballadora en una fàbrica, s'apunta a unes vacances pagades per l'empresa als treballadors durant les quals passa una nit boja amb el fill de l'amo. Torna feliç a casa, però els seus pares, per casualitat, desobreen l'aventura i llavors la forcen a casar-se amb l'altra família. Ella està a punt de cedir però al final no es deixa vèncer pels prejudicis socials i, en una escena culminant, agafa les maletes i se'n va de casa. Una escena de valentia insòlita a l'època perquè estava regnava encara l'estricta moral victoriana.

La important feminista radical Emma Goldman estava entusiasmada amb aquesta obra pel coratge de l'autor en qüestionar un dels punts més durs i intocables del puritanisme: la virtut de la dona, un fet que fins i tot els sectors més liberals rebutjaven destruir. L'obra va causar sensació en la seva primera representació als escenaris al 1912, perquè establia la premisa de la plena igualtat de les dones.

La pel·lícula, vista vuitanta anys després, conserva encara el millor dels clàssics del cinema. És brillant i audaç. Té una planificació extraordinària, una combinació perfecta -en la primera meitat- de plans curts, mitjos i llargs; panoràmiques, travellings, vistes subjectives, sobreimpressions, etc. És també molt moderna, en el retrat de l'heroïna, a la qual segueix, gairebé en temps real, en les seves diversions juvenils en un parc d'atraccions i en el posterior flirteig sexual. Podria perfectament ser un film de la Nouvelle Vague (avançat quaranta anys en el temps). Potser avui dia la virtut femenina ja no passa pel concepte de la virginitat, però l'escena final de la protagonista amb les maletes abandonant la llar familiar davant la indignació dels pares i la xafarderia dels veïns mereixeria convertir-se en una icona de la cultura feminista del segle XX.

Revistes

LA VEU DEL CARRER

Editat per la Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Barcelona. C/ Obradors 6-8 baixos 08002 Barcelona. <http://www.favb.cat>

Catalunya. Gener de 2008

LA CHICHARRA

Butlletí de la Secció Sindical estatal de CGT al Ministeri d'Hisenda, sindicato.cgt@minhac.es i cgtmhacienda@yahoo.es

NOSOTROS

Butlletí de la Federació Local de Múrcia de CGT, informació sindical i social, Floridablanca, 75, 1º dcha, 30002 Múrcia, flmucia@cgt.es

PASO A PASO

Butlletí de les seccions sindicals de CGT al Grup Seat, cgtseat@inicia.es i cgtseat.zf@tiscali.es

JOHN ZERZAN, ANARCOPRIMITIVISTA

'Considerem la vida com una cosa important'

"Els mitjans de masses són importants a l'hora de captar l'atenció de la gent"

> LA FRASE...

"L'anarcoprimitivisme és la destrucció de la civilització i la reconexió amb la terra"

"Dins dels Estats Units, relativament les nostres idees es poden anar escampant, però les barreres principals estan en els problemes financers, de traducció..."

Text: **Josep Llunas**; traducció: **Núria Calvó**

John Zerzan és un anarquista nord-americà que s'ha configurat com un dels màxims difusors i ideòlegs del pensament anarcoprimitivista. L'anarcoprimitivisme és un pensament llibertari que suposa un trencament amb la tradició obrerista i aposta per un enfrontament total amb la civilització i la tecnologia. Segons ells, aquests són els responsables de la cursa accelerada cap a la destrucció del planeta a què ens porta tant el capitalisme com totes les formes de l'esquerra que continuen creient en la possibilitat d'una industrialització positiva o d'un desenvolupament sostenible. La seva crítica a la civilització ataca els aspectes més inhumans de la posmodernitat però també molts dels que ningú no gosa posar en qüestió com, per exemple, l'agricultura. No volen reformes sinó revolució. John Zerzan va fer una sèrie de conferències a l'Estat espanyol durant el final de l'estiu de 2001, acompanyat de Robin Terranova (Salvatge), també anarcoprimitivista.

-A Europa, l'anarcoprimitivisme ha arribat dintre de l'embolcall del que s'anomena moviment antiglobalitzador. Això suposa una facilitat o una dificultat per entendre les vostres propostes? -No és dolent que hagi sortit ara, enmig del moviment antiglobalitzador, però és clar que això existia des de feia molt de temps, amb altres noms. Evidentment, som molt crítics amb el moviment en conjunt, ja que l'antiglobalitzador és un moviment molt reformista i pacifista.

En algunes parts sí que hi estem

d'acord, però són aquestes ja que existien abans amb d'altres noms. Una part important d'aquest moviment encara està enamorat de la producció com a símbol del desenvolupament i de la industrialització, i de la tecnocràtzació del món; i nosaltres, no.

-Quina percepció general té la paraula anarquista amb què us definiu vosaltres? És una forma d'insultar-vos o d'identificar-vos?

-En el corrent general de l'opinió, "anarco" és una paraula satanitzada i la massa de gent no distingeix entre "anarcoprimitivisme" o "anarco" el que sigui, però nosaltres intentem explicar les diferències, això no vol dir que per a la resta de la gent, tot el que soni "anarco" està demonitzat.

Afortunadament, des que algun sector d'anarquistes s'han introduït en els "media" això està canviant i està agafant més un sentit d'antiindustrialitzador.

Que sortim als "media" podria semblar positiu de cara a la imatge, però nosaltres sempre recordem els nostres tres companys que estan a la presó, sobre els quals els "media" van explicar què havien fet però mai per què ho havien fet.

-Què penseu de la violència utilitzada amb finalitats polítiques de què sempre s'acusa els anarquistes i de fenòmens com pot ser el 'Black Block'?

-Tot depèn del que considerem violència, aquesta "violència" de què se'ns acusa també es pot considerar defensa activa. Defensa activa és el fet de trencar l'aparador d'una multinacional que explota la gent i que fan avançar en la destrucció del planeta. També es pot conside-

rar defensa activa el fet d'enfrontar-se al sistema.

A més, no tenim el poder que té l'Estat ni els mecanismes que té l'Estat per mantenir el poder. S'han d'utilitzar altres mitjans per tal que la militància sigui efectiva i no només simbòlica.

Els anarquistes, típicament, acostumem a considerar la vida com una cosa important i, per tant, considerem que també és important que aquesta vida no sigui perjudicada. Hi ha altres moviments als Estats Units, que no són específicament anarquistes, que segueixen la mateixa línia contra indústries que provoquen la destrucció de la Terra. Els seus principis són atacar la propietat i assegurar-se que no es fa malbé cap vida.

-Quins canals creieu que són més importants per a la difusió de les vostres idees?

-Als mitjans majoritaris ens hi hem pogut introduir, sobretot a partir de Seattle, quan va saltar tot. De fet, allí, les accions més militants les vam protagonitzar els anarcoprimitivistes. Els mitjans de masses són importants a l'hora de captar l'atenció de la gent.

Sí que anem tenint poder en tot el que és alternatiu. A on vivim nosaltres, a Eugène, els anarquistes tenim dos programes a la tele per cable setmanals i fem un programa de ràdio i diverses publicacions. Dins dels Estats Units, relativament les nostres idees es poden anar escampant, però les barreres principals estan en els problemes financers, de traducció i de distribució.

-En quatre paraules, ens podríeu explicar què és això l'anarcoprimitivisme?

-L'anarcoprimitivisme consisteix en la destrucció de la civilització i la reconexió amb la terra.

I aquí va començar la xerrada, on Zerzan va fer una autèntica definició improvisada del què significa per ell ser anarquista i primitivista, sobre el paper de l'anarquisme tradicional i de les seves organitzacions en aquesta transformació que ell proposa i sobre els models de producció diferent que defensen. Recollim alguns extractes:

"Jo em defineixo com un anarquista verd insurrecte. Les idees bàsiques són l'autonomia, la no jerarquia (contra l'estat, contra l'església). Desenvolupament de xarxes d'ajut mutu. Nosaltres suposem un trencament amb l'anarquisme tradicional: la seva idea de no dominació per nosaltres és estesa a no domini de cap espècie per sobre de les altres. D'aquesta manera, ens traslladem al concepte "verd" -i això és essencial-, perquè som a l'era del col·lapse ecològic. Estem afrontant l'extinció de milers d'espècies. Nosaltres desafiem la dominació de la tecnologia i la civilització, l'alienació i l'existència artificial que estem vivint. Aquesta no és pas l'única manera de viure: els humans han viscut d'una altra manera, i molt poquets encara ho fan. Així que mireu els pobles primitius i les arrels del passat com a inspiració. Jo vull ser salvatge! Vull curar la fractura que s'ha creat entre nosaltres i la natura. És per això que sóc un anarquista verd."

"He arribat a la conclusió que un altre món és possible, però que no pot ser un món de locomotores, ni que estiguin pintades de verd -això no seria un altre món."

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Assemblea

Jordi Martí Font

L'assemblea no és només la forma com ens organitzem sinó també el centre neuràlgic de la nostra filosofia de vida i de relació. Totes i tots valem el mateix, per tant totes i tots hem de valer el mateix a l'hora de decidir. Quan la quantitat de gent faci impracticable l'assemblea, intentarem per tots els mitjans mantenir la democràcia directa que és el que hi ha en la base, determinant que qui ens passi a representar no podrà decidir res que no hagi acordat abans l'assemblea, que la tasca representativa pot ser revocada en qualsevol moment i mai pot ser decisòria.

Ja sortiran els amics del poder a dir que les assemblees sempre es poden manipular i que n'hi ha que en són experts. Tant com la democràcia representativa i les seves eleccions!, dic jo. No, perdó, tant no, més. I no per això els mateixos que no accepten les assemblees estan en contra de les votacions, no? Dons això mateix, no ens posem nerviosos i deixem que parlin. Quan siguem davant del moment, cadascú val el mateix.

És de lògica que en una assemblea no hi puguin anar les organitzacions sinó els individus, ja que si hem dit que els "representants no poden decidir sinó només comunicar el que han dit els individus que han format part de l'assemblea", és lògic que tampoc no puguin decidir per gent que no és present. Per tant, les trobades entre representants són reunions, no assemblees. Ara bé, també podem admetre el model mixt.

Més enllà d'això i conscient que mai no he abusat de la cita, deixeu-me, per un cop, citar algú que n'ha parlat molt millor que jo. Es tracta d'un text escrit i pensat per l'Aleix de Móra per al Sàgita de Foc de Tarragona que la majoria no es va atrevir a aprovar sinó només a riure'l: "L'assemblea ordinària es conforma com l'òrgan de decisió més important en el transcurs del funcionament quotidià (...). L'assemblea ordinària es realitza setmanalment en el dia hora i lloc acostumats. L'assemblea es compon de veus i activistes. Les veus parlaven en nom d'individus o de col·lectius. Els activistes prenen acta. L'acta consistia en l'enregistrament sintètic de l'expressió verbal. (...) L'assemblea fou oberta a totes les veus que van voler parlar-hi, així com també a aquelles que van voler romandre-hi en silenci. El trànsit per l'assemblea era lliure. Es podia entrar i sortir en tot moment, seguint, és clar, les mínimes lleis d'educació. Del dret al lliure trànsit quedaven fora els activistes que prenen acta, si bé amb l'excepció que en romangués algun prenent acta. El mecanisme de decisió fou íntim de cada veu. En cas de qüestions delicades va poder-se usar la decisió per consens. El consens consistí en fer constar en acta tantes alternatives al mateix cas com fou necessari. En casos que requiriren una especial solennitat es va poder recórrer a les votacions".